Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

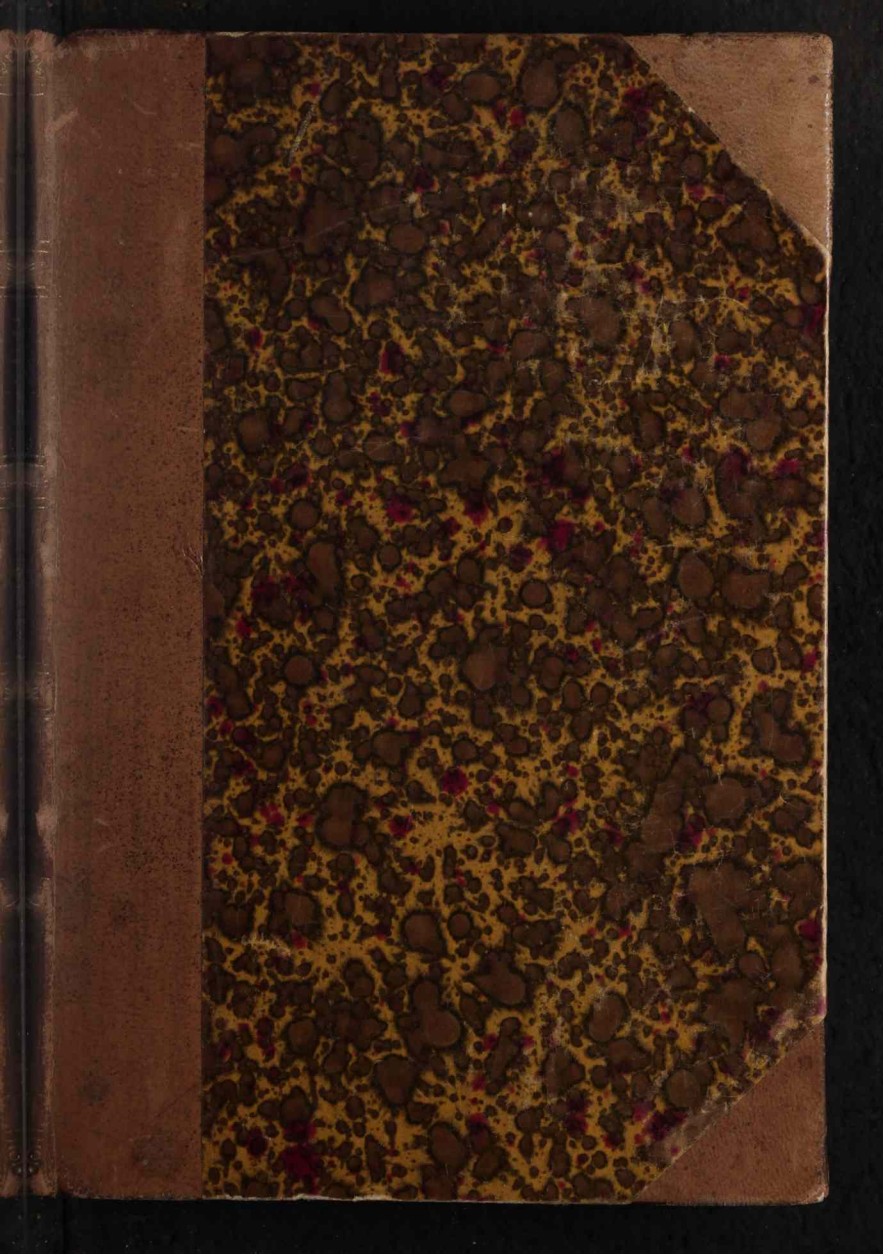
Forfatter(e) | Author(s):	Kipling, Rudyard.; Avt. Overs. ved A. Halling.
Titel | Title:	Fortællinger fra mange Lande
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pio's Boghandel, 1903
Fysiske størrelse | Physical extent:	306 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

svært opsat paa at klippe hans Kam. Han pressede stadig paa, for at hun skulde gaa ind paa en eller anden lumsk Plan, han havde, og hun søgte at modsætte sig, men det var, som om hun ikke rigtig vidste, hvad hun selv vilde. Nu kan jeg ikke begribe, at mine Øren ikke voksede halvanden Alen i de Dage, saadan lyttede jeg. Men jeg saa ligeud og halede dit op og trak dat ned, som det var min Pligt, og naar Officerernes Damer troede, at jeg var ude af Hørevidde, sagde de til hinanden: »Hvor den Korporal Mulvaney dog er en elskværdig ung Mand!« Jeg var nemlig Korporal den Gang. Senere blev jeg degraderet. Men nok om det; den Gang var jeg Korporal.

Naa, det gik med dette »Kærestefolk« ligesom med de fleste Dilettantkomedier, og skønt jeg havde Mistanke om et og andet, var det først paa Kostumeprøven, at jeg fik Vished for, at de to — han en Slyngel og hun et lille Fæ — havde planlagt en Flugt.«

»En hvad for noget?« sagde jeg.

»En Flugt! Eller en Bortførelse, hvad De nu vil kalde det. Men jeg kalder det en Flugt, for bortset fra de Tilfælde, hvor det er rigtigt og naturligt og i sin Orden, er det galt og gement at stjæle en Mands eneste Barn fra ham, naar hun ikke er saa

klog, at hun véd, hvad hun selv vil. Der var en Sergeant i Intendanturen, der fik mig til at indse det. Nu skal jeg fortælle Dem om, hvordan det gik til —«

»Hold dig til Kaptajnerne, Mulvaney,« sagde Ortheris, »og lad være at synke ned til Sergeanter.«

Mulvaney føjede sig efter Indvendingen og fortsatte:

»Se, nu vidste jeg, at Obersten ikke var noget Fæ, ligesaa lidt som jeg, for jeg blev anset for det bedste Hoved i Regimentet, og Obersten var den dygtigste kommanderende Officer i hele Asien; saa hvad han sagde og jeg sagde, det var sikkert nok. Vi vidste, at Kaptajnen var en snavs Karl, men af Grunde, som jeg allerede har fortiet, vidste jeg mere end min Oberst. Jeg vilde have maset hans Ansigt med min Geværkolbe hellere end at finde mig i, at han stjal Pigebarnet. Helgenene maa vide, om det var hans Mening at gifte sig med hende, men gjorde han det ikke, saa sad hun jo net i det, og der blev en Fandens Skandale. Men jeg slog ham ikke; ikke en eneste Gang løftede jeg min Haand mod min Foresatte. Og nu jeg tænker over det bagefter, synes jeg, at det var et rent Mirakel.«

»Mulvaney, Dagen gryr snart,« sagde Ortheris, »og vi kommer ingen Vegne med Historien. Laan mig din Tobakspung. Min Tobak er det bare Smuld.«

58, -112.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05272 0

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

RUDYARD KIPLING

FORTÆLLINGER FRA MANGE LANDE

1903. M. 2238.

V. PIOS BOGHANDEL
KØBENHAVN MCMIII.

FORTÆLLINGER

FRA MANGE LANDE

RUDYARD KIPLING

FORTÆLLINGER

FRA MANGE LANDE

AVTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

A. HALLING

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIO'S BOGHANDEL

1903

Sally B. Salomons Bogtrykkeri

Min Søndagsudflugt.

Det var hans Udtale — den aldeles uigengivelige Udtale af Ordet »første«, da han bemærkede, at dette var hans første Besøg i England — der sagde mig, at han var en ægte New Yorker fra New York; og da han under vor lange, kedelige Rejse vestpaa fra London udbredte sig om sin Fødebys Skønheder, lod jeg, som om jeg ikke kendte noget dertil, og svarede ikke et Ord. Forbavset og henrykt over den londonske Dragers Høflighed havde han givet Manden en Shilling for at bære hans Haandkuffert en halvhundrede Alen; han havde fra øverst til nederst undersøgt det første Klasses Toiletrum, hvormed Sydvestbaneselskabet stundom glæder sine Passagerer uden at forlange Ekstrabetaling; og nu sad han og betragtede — halvt med Ærbødighed, halvt med Foragt, men helt og holdent med Interesse — det nette engelske Landskab, der hvilede saa tyst i den fredelige Søndagsstemning, og imidlertid iagttog jeg,

hvordan hans Ansigtsudtryk blev mere og mere forundret. Hvorfor var Waggonerne saa korte og høje? Hvorfor var der lagt en Presenning over hveranden Godsvogn? Hvor stor var en Lokomotivførers Løn? Hvor var den talrige engelske Befolkning henne, som han havde læst saa meget om? Hvad var det for Mennesker, som kørte paa Tricykler derovre paa Landevejen? Hvornaar vilde vi komme til Plymouth?

Jeg sagde ham alt, hvad jeg vidste, og en hel Del, som jeg ikke vidste. Han skulde til Plymouth for at deltage i en Konsultation med Hensyn til en af hans Landsmænd, der havde bosat sig paa en Ejendom ved Navn »Hakkegaarden« — paa hvilken Side af Byen laa den? — for at komme sig efter et Tilfælde af nervøs Dyspepsi. Ja, han var selv Læge af Profession, og hvordan noget Menneske i England kunde lide af nervøse Svagheder, var ham aldeles ubegribeligt. Han havde aldrig tænkt sig, at der kunde eksistere en saa nerveberoligende Atmosfære. Selv den londonske Færdsels dybe Rumlen var en komplet klosterlig Stilhed i Sammenligning med visse Byer, som han kendte; og Landet — ja det var nu et rent Paradis. Han tilstod, at hvis han skulde leve her i længere Tid, vilde han gaa fra Forstanden; men for et Par Maaneder var det den kosteligste aandelige Hvile, som han nogensinde havde proberet.

»Jeg vil for Fremtiden tage herover hvert eneste Aar,« sagde han i et Udbrud af Henrykkelse, mens vi rullede af Sted mellem to fem Alen høje Hækker af Rød- og Hvidtjørn. »Her finder jeg jo alt, hvad jeg nogensinde har læst om. Ja, De kan naturligvis ikke se Tingene i det Lys. De er formodentlig født her i Landet? Men hvor er dette Land dog fuldendt! Og det kan ikke være bleven saadan lidt efter lidt. Det maa have været saadan lige fra Begyndelsen. Nej, dér hvor jeg hører hjemme — Halløj! Hvad er der paa Færde?«

Toget standsede i det straalende Solskin ved Framlynghame Admiral Holdeplads, som kun bestaar af et Navnebræt, to Perroner og en Bro, der fører over Banen, men hvor der ikke en Gang findes det almindelige Vigespor. Jeg har aldrig før set selv de langsomste Lokaltog standse her, men om Søndagen er jo alting muligt paa Sydvestbanen. Man kunde høre en Summen af Samtale i Kupéerne og en næsten ligesaa lydelig Summen af Humlebier blandt Gyldenlakkerne ved Siden af Banen. Min Rejsefælle stak Hovedet ud af Vinduet og snusede henrykt.

»Hvor er vi nu?« sagde han.

»I Wiltshire,« svarede jeg.

»Aa! Hvert eneste Menneske maatte jo kunne skrive Romaner i et Land som dette. Jeg har virke-

lig selv en Følelse, som om jeg var Helten i en eller anden Bog. Hør — det lader for Resten til, at Konduktøren dér har noget paa Hjærte. Hvad er der i Vejen med ham?«

Den flot uniformerede Konduktør kom spankulerende henad Perronen i sin reglementerede Gangart og sagde med sin reglementerede Stemme ind ad hver Kupédør:

»Er der ingen af de Herrer, som har en Flaske Medicin? Der er en Herre, som af en Fejltagelse har taget en Flaske Gift — Opium.«

For hvert femte Skridt saa han i et Tjenestetelegram, som han holdt i Haanden, opfriskede sin Erindring og begyndte forfra paa sin Ramse.

Det drømmende Udtryk i min Rejsefælles Ansigt — han havde øjensynligt været langt inde i sin Roman — forsvandt med et Øjebliksfotografiapparats Fart. Som ægte Amerikaner var han straks Situationen voksen. Han rev sin Haandkuffert ned fra Nættet, aabnede den, og jeg hørte en Klirren af Flasker.

»Spørg ham, hvor Manden er,« sagde han kort. »Her har jeg noget, der kan redde ham — hvis han blot endnu er i Stand til at synke.«

Hurtigt løb jeg langs Waggonerne bagefter Konduktøren. Der lød et Spektakel fra en af de bageste

Vogne i Toget — Stemmen af en Mand, der brølede, at han vilde ud, og en Sparken af Fødder. Jeg saa Lægen fra New York skynde sig derhen med et blaat Vandglas fra Toiletrummet fyldt til Randen i sin Haand.

Jeg fandt Konduktøren staaende henne ved Lokomotivet, kløende sig bag Øret paa en aldeles ureglementeret Maade og brummende:

»Ja, jeg afleverede en Flaske Medicin i Andover — det er jeg sikker paa«

»Du gør i ethvert Tilfælde klogest i at sige det igen,« svarede Lokomotivføreren. »En Ordre er en Ordre. Sig det igen.«

Atter spankulerede Konduktøren tilbage, mens jeg traskede i Hælene paa ham og stræbte at tiltrække mig hans Opmærksomhed.

»Jeg skal straks være hos Dem — jeg skal straks være hos Dem, Herre,« sagde han og slog ud med sin Haand, der havde Magt til at bringe hele Trafiken paa Sydvestbanen i Ulave, naar han blot løftede den. »Er der ingen af de Herrer, som har en Flaske Medicin? Der er en Herre, som af en Fejltagelse har taget en Flaske Gift — Opium.«

»Hvor er Manden?« gispede jeg.

»I Woking. Her er min Ordre.« Han viste mig Telegrammet, der indeholdt de Ord, som han

skulde sige. »Han har formodentlig glemt sin Flaske i Toget og taget en anden af en Fejltagelse. Saa har han straks telegraferet fra Woking — og nu, da jeg tænker nøjere efter, er jeg næsten sikker paa, at jeg afleverede en Flaske Medicin i Andover.«

»Den Mand, der har taget Gift, er altsaa ikke her i Toget?«

»Nej Gudbevares, Herre. Og der er heller ingen, der har taget Gift paa den Maade. Han tog den og gik sin Vej med den — i Haanden. Og nu har han telegraferet fra Woking. Jeg skulde spørge alle Mennesker i hele Toget om det, og det har jeg nu gjort, og vi er blevne fire Minutter forsinkede. Vil De stige ind igen, Herre? Naa, ikke? Færdig!«

Der er intet, der er saa frygteligt i sin methodiske Regelmæssighed som en engelsk Jærnbane — undtagen maaske det engelske Sprog. Et Øjeblik før syntes det, som om vi skulde tilbringe hele Evigheden ved Framlynghame Admiral — og nu saa jeg netop den sidste Vogn i Toget forsvinde rundt om Baneliniens Krumning.

Men jeg var ikke alene. Paa en af Perronens Bænke sad den kæmpemæssigste Arbejdsmand, jeg nogensinde i mit Liv har set. Han smilede velvilligt og var blidt og elskværdigt drukken. I sine vældige Hænder holdt han forsigtigt et tomt Vandglas med Sydvestbanens

Mærke og et blaagraat Bundfald i. Foran ham stod Doktoren med den ene Haand paa hans Skulder, og da jeg kom nær nok, hørte jeg ham netop sige:

»Vær bare taalmodig et Minut eller to endnu, saa skal De se, at De bliver ligesaa rask, som De nogensinde har været. Jeg skal nok blive hos Dem, indtil De har det bedre.«

»Ih Jøsses, jeg fejler saamænd ingenting,« svarede Arbejdsmanden. »Jeg har aldrig i mine livfødte Dage haft det bedre.«

Doktoren vendte sig til mig og hviskede:

»Han kunde jo være kreperet, mens den Idiot af en Konduktør sagde sin Ramse. Men nu klarer han sig nok. Medicinen gør sin Virkning, inden fem Minutter er omme, men vi maa se at stramme ham op. Jeg indser ikke, hvordan vi skal faa ham til at gøre sig den fornødne Bevægelse.«

Et Øjeblik havde jeg en Fornemmelse, som om syv Pund smaathugget Is var bleven nok saa net anbragt i Form af et Omslag paa den nederste Del af min Mave.

»Hvor — hvordan bar De Dem ad?« gispede jeg.

»Jeg spurgte ham, om han vilde have noget at drikke. Han var nær ved at sparke hele Waggonen i Stumper og Stykker — hvad der formodentlig havde sin Grund i hans kraftige Konstitution. Han sagde,

at han vilde gøre omtrent, hvad det skulde være, for at faa en Slurk, og saa lokkede jeg ham ud paa Perronen og hældte Medicinen i ham. I er et koldblodigt Folkefærd, I Englændere. Toget kørte sin Vej, og ingen syntes at bryde sig den mindste Smule om ham.«

»Ja, det Tog kommer vi ikke med,« sagde jeg.

Han saa forbavset paa mig.

»Der kommer vel nok et andet senere paa Dagen, hvis det er det eneste, De er bange for. Hør, Drager, hvornaar kommer det næste Tog fra London?«

»Syv fem og fyrre,« svarede Holdepladsens eneste Drager og gik gennem Laagen ud i Landskabet. Klokken var nu tyve Minutter over tre, og Eftermiddagen var hed og søvndyssende. Holdepladsen laa aldeles øde. Arbejderen havde lukket sine Øjne og sad nu og nikkede.

»Det er en slem Historie,« sagde Doktoren. »Jeg mener Manden, ikke Toget. Vi maa om muligt se at faa ham til at gaa — gaa frem og tilbage.«

Saa hurtigt som muligt forklarede jeg ham det Kildne i Situationen, og Doktoren fra New York blev helt broncegrøn i Ansigtet. Derpaa udstødte han en altomfattende Forbandelse over hele vor glorværdige Statsforfatning og alle vore Institutioner, samt bandede det engelske Sprog i alle dets Rødder, Forgre-

ninger og Paradigmer, helt ned til dets allermindst bekendte Afledninger. Hans Overfrakke og Haandkuffert laa paa Bænken ved Siden af den Sovende. Han listede sig forsigtigt derhen, og jeg læste Forræderi i hans Øje.

Hvad det var for en Opsættelsens Djævel, der fik ham til at trække sin Sommeroverfrakke paa, véd jeg ikke. Man siger jo, at en sagte Lyd lettere vækker en Sovende end stærk Støj. Og næppe havde Doktoren faaet Armene i Ærmerne, førend Kæmpen vaagnede og med en harmfuld højre Haand greb fat i Frakkekraven med Silkeopslagene. Hans Ansigt viste, at han var rasende — og at han begyndte at forstaa, hvad det var for nye Fornemmelser, der rørte sig i hans Indre.

»Jeg — jeg har det ikke mere saa godt som før,« sagde han med en Stemme, der kom helt nede fra Maven. »De bliver her, forstaar De.« Og han pressede Munden sammen og aandede tungt.

Dersom der var noget, som Doktoren ganske specielt havde dvælet ved i sin Samtale med mig, saa var det den overordentlige Lovlydighed, for ikke at sige Skikkelighed, der havde hjemme i hans saa haardt bagvaskede Fædreland. Og alligevel — det kunde jo ganske vist være, at det ikke var andet end en Knap, der generede ham — men alligevel

saa jeg hans højre Haand glide om bag Hoften, gribe fat om noget dér, og komme tom til Syne igen*).

»Han gør Dem ingen Fortræd,« sagde jeg, »men dersom jeg kender den Slags Folk ret, vil han rimeligvis sagsøge Dem. De gør bedst i at give ham nogle Penge — og gentage det fra Tid til anden.«

»Hvis han bare vil dy sig, indtil Medicinen gør sin Virkning,« svarede Doktoren, »saa er der ingenting i Vejen. Men hvis ikke .... mit Navn er Emory — Julian B. Emory — sekstende Gade Nr. 193, Hjørnet af Madison —«

»Jeg har det meget værre end før!« udbrød Arbejdsmanden pludselig. »Hvorfor — gav — De — mig — den — Slurk?«

Sagen syntes mig saa udelukkende at vedkomme de to, at jeg trak mig tilbage til en strategisk Stilling paa Broen over Banen, hvor jeg posterede mig nøjagtigt midtpaa og saa til i Afstand.

Jeg kunde se den hvide Landevej, der løb henover Salisbury-Sletten, uden mindste Skygge i Miles Afstand, og paa denne Landevej, omtrent midt imellem mig og Horisonten, et mørkt Punkt — Ryggen af Stedets eneste Drager, som var paa Hjemvejen

*) Den amerikanske »Revolverlomme« findes altid bag paa højre Hofte. O. A.

til Landsbyen Framlynghame Admiral — dersom der overhovedet gaves en Landsby af dette Navn — og ikke vilde komme tilbage før Klokken syv fem og fyrre. En usynlig Kirkeklokke klang blødt og dæmpet. Kastanietræernes Blade til venstre for Banen raslede, og man kunde høre Faarene bide det korte Græs af.

Nirvanas Fred laa over Landskabet, og mens jeg stod og betragtede det, med Albuen støttet paa Broens ophedede Jærnrækværk (der er en Mulkt af to Pund Sterling for at gaa over Skinnerne), gik det op for mig, saa klart som aldrig før, hvilken uendelig Rækkevidde gennem Tid og Rum Følgerne af vore Handlinger har. Dersom vi griber ind i et Medmenneskes Liv — hvor ubetydeligt dette vort Indgreb end i og for sig er — saa vil denne Paavirkning af vor Personlighed, ligesom Ringene af en Sten, der kastes i en Dam, brede sig mere og mere i uendelige Cirkler gennem Aartusinder, indtil selv de fjærne Guder ikke er i Stand til at sige, hvor Bevægelsen hører op. Det var mig, der i Tavshed havde rakt Doktoren Vandglasset fra det første Klasses Toiletrum, der nu rullede ad Plymouth til. Og alligevel var jeg — i det mindste i Aanden — Millioner af Mile fjærnet fra hin usalige Udlænding, der havde dristet sig til med uerfaren Haand at gribe ind i et andet Menneskelivs

Maskineri. Dette Maskineri halede ham nu frem og tilbage henover den solbeskinnede Perron. Det saa ud, som om de to Mænd var i Færd med at lære Polka-Mazurka sammen, og som Omkvæd paa deres Vise lød stadig den ene dybe Stemmes Ord: »Hvorfor gav De mig den Slurk?«

Jeg saa Sølvmønter blinke i Doktorens Haand. Arbejdsmanden tog dem med sin venstre Haand og stak dem i Lommen; men hans kraftige højre slap ikke et eneste Øjeblik Doktorens Frakkekrave, og alt som Krisen nærmede sig, lød hans Tyrebrøl højere og højere: »Hvorfor gav De mig den Slurk?«

De traskede ind under Broens svære, jærnbeslagne, tolv Tommer tykke Bjælker og henimod Bænken, og jeg fik en Fornemmelse af, at Tidens Fylde var nær. Medicinen begyndte at virke. Blaat, og hvidt, og blaat igen blev Arbejdsmandens Ansigt — det var som Bølger, der rullede henover det — indtil det tilsidst antog en smuk, lergul Farve, og — saa kom Udbruddet.

Jeg tænkte paa en Sprængning af Helvedes Porte — paa Gejserne i Yellowstone-Parken — paa Jonas og hans Hvalfisk — men Originalen overgik alt dette i Livlighed, mens jeg betragtede den i Forkortning deroppefra. Han vaklede hen til den tunge Træbænk, der med Jærnkramper var fastgjort til den

solide Stenperron, og klyngede sig til den med venstre Haand. Bænken dirrede og rystede, som en Bølgebryder dirrer under de frembrusende Braadsøers Stormløb; og da han trak Vejret, fuldendtes Billedet, thi vi hørte »den fortvivlede Strandbreds Skrig, naar den suges ned af Ebben«. Hans højre Haand holdt stadig fast i Doktorens Krave, saa at de begge rystede sammen som grebne af een Paroksysme — som to Penduler, der gør samme Udslag — mens jeg, der stod alene, ogsaa rystede, men rigtignok af helt andre Grunde.

Det var kolossalt — umaadeligt; men der gives Fænomener, som det engelske Sprog ikke mægter at yde Retfærdighed. Kun Fransk — Victor Hugos kraftsvulmende Fransk — vilde kunne have beskrevet det, og derfor blev jeg sorgfuld midt under min Latter, mens jeg søgte og vragede blandt afmægtige Adjektiver.

Det voldsomme Anfald drev over, og Patienten halvt knælede, halvt faldt henover Bænken. Nu raabte han med hæs Stemme paa Gud og sin Hustru, ligesom den saarede Bøffel anraaber den uskadte Hjord om at blive hos den. Mærkeligt nok brugte han ingen slemme Ord; de var øjensynligt blevne skyllede ud af ham tilligemed alt det øvrige. Doktoren tog en Guldmønt frem. Arbejderen tog den og stak den til

sig. Men alligevel slappedes hans Greb i Frakkekraven ikke.

»Hvis jeg bare kunde staa paa Benene,« brølede Kæmpen fortvivlet, »saa vilde jeg mase dig — dig og dine Drikkevarer. Jeg dør — jeg dør — jeg dør!«

»Det er blot noget, De bilder Dem ind,« svarede Doktoren. »De skal se, De vil have rigtigt godt af dette.« Og han tilføjede, idet han gjorde en Dyd af en temmelig tvingende Nødvendighed: »Jeg skal nok blive hos Dem. Hvis De blot vilde slippe mig et Øjeblik, skulde jeg give Dem noget, der vilde gøre Ende paa det hele.«

»Du har sgu gjort Ende paa mig, din Satans Anarkist! Saadan at tage Brødet ud af Munden paa en engelsk Arbe'der! Men jeg skal sgu nok holde paa dig, til jeg enten er rask eller død. Jeg har aldrig gjort dig noget ondt. Sæt ogsaa, at jeg havde proppet lidt for meget i min Mave, hvad ragede det saa dig? Den Gang, da jeg laa paa Hospitalet, pumpede de mig ud med en Mavepumpe. Den kunde jeg da se, men dette hersens kan jeg ikke se, og det slaar mig gradvis og langsomt ihjæl.«

»Om en halv Time er De frisk som en Fisk. Hvilke Grunde tror De, at jeg kunde have til at

slaa Dem ihjæl?« sagde Doktoren, som var en logisk Mand.

»Hvor skulde jeg vide det fra? Dine Grunde kan du fortælle Dommeren. Du skal faa syv Aars Tugthus for dette her, din Ligrøver. Det er netop hvad du er — en forbandet Ligrøver. Men der er Retfærdighed til i England, kan jeg fortælle dig; det skal min Fagforening nok sørge for. Vi finder os ikke i den Slags Kunster med Folks indvendige Dele her til Lands. Jeg véd et Fruentimmer, der fik ti Aar for noget, der ikke var nær saa galt som dette her. Og du skal komme til at betale mange hundrede Pund, foruden Pension til min Kone. Bi du bare, din udenlandske Kvaksalver. Har du maaske Bevilling til at gøre den Slags Narrestreger? Du skal faa dig en ordentlig Overhaling, det vil jeg lade dig vide!«

Nu fik jeg et nyt Bevis for, hvad jeg allerede ofte havde lagt Mærke til tidligere, nemlig at en Mand, selv om han ikke er synderligt bange for en Strid med en Udlænding, dog nærer en meget betydelig Frygt for udenlandsk Rettergang. Doktorens Stemme klang ligefrem som Fløjtetoner, saa umaadelig høflig var den, da han svarede:

»Men jeg har jo givet Dem en hel Mængde Penge — tre Pund, tror jeg.«

»Hvad er tre Pund for at forgive en Mand som mig? Paa Hospitalet sagde de mig, at jeg vilde være tyve værd — efter min Død — saa meget vilde de give for at faa Lov til at skære mig op. Uh! Nu kommer det igen!«

Og for anden Gang fældedes han, om jeg saa maa sige, og Bænken rystedes frem og tilbage, mens jeg vendte Øjnene bort.

Det var den mest fuldendt skønne engelske Sommerdag, jeg nogensinde har set. Luftens usynlige Strømninger havde vendt sig, og Kastanietræernes voksende Skygger viste, at hele Naturen beredte sig til den kommende Nats Fred. Men jeg vidste, at der endnu var flere Timer til Dagens Ende — den evindelige engelske Skumrings lange, lange Timer. Jeg var glad ved, at jeg levede — at jeg kunde lade mig drive henad Tidens og Begivenhedernes Strøm, kunde indsuge den store Fred i hele mit Jeg og elske mit Land med al den Hengivenhed, som en Sørejse paa otte hundrede Mil først giver den rette Kraft. Og hvilken Edens Have var det ikke, dette frugtbare, veldyrkede og passede Land! Her kunde man kampere paa aaben Mark med en mere hjemlig og tryg Følelse, end udenlandske Stæders stateligste Bygninger vilde kunne yde en. Og saa den Glæde at vide, at alt dette var mit, og at jeg aldrig kunde

miste det — den klippede Hæk, den hvide Landevej, de nette smaa Kampestenshuse, det tætte Krat, de blomstrende Buske, den buttede Hvidtjørn og de slanke Træer. Et let Vindpust spredte Tjørneblomsternes Blade ud over de blanke Skinner og medførte en svag Duft som af friske Kokosnødder; altsaa maatte den gyldne Tornblad staa i Blomst et eller andet Sted udenfor min Synskreds. Linné takkede Gud paa sine Knæ, da han første Gang saa en hel Mark fuld af disse Planter. Apropos Knæ — Arbejdsmanden derhenne laa ogsaa paa Knæ. Men det var paa ingen Maade for at bede. Han var ligefrem modbydelig.

Doktoren var tvungen til at bøje sig over ham med Ansigtet vendt mod Bænkens Ryg, og efter hvad jeg havde set, antog jeg, at Arbejdsmanden nu var død. Dersom dette var Tilfældet, vilde det være paa Tide, at jeg gik min Vej; men jeg vidste, at saalænge man giver sig Omstændighederne i Vold, uden at efterstræbe og uden at tilbagevise noget af, hvad der maatte tilbyde sig, saa længe kan man ikke komme til nogen Fortræd. Den Mand, der lægger Planer og udspekulerer snedige Indfald, han bliver greben af Lovens Arm, men den rolige Filosof aldrig. Jeg vidste, at naar Skuespillet var forbi, vilde selve

Skæbnen føre mig bort fra Liget; og det gjorde mig meget ondt for Doktoren.

Et langt Stykke Vej borte, rimeligvis paa den Landevej, der førte til Framlynghame Admiral, viste der sig et Enspænderkøretøj — den ene, gammeldags Vogn, som næsten hver eneste Landsby i Nødstilfælde kan præstere. Denne Rumlekasse nærmede sig Stationen, uden at jeg havde gjort noget for at hidkalde den; den maatte passere den dybe Hulvej under Jærnbanebroen og komme frem igen paa Doktorens Side. Jeg stod lige midt i Alnaturens Centrum, saa det var mig lige meget, fra hvilken Side den kom. Her var altsaa min *machina ex machina*. Naar den kom, vilde der hænde et eller andet. For øvrigt var jeg jo min egen Herre og dybt interesseret i Begivenhedernes Gang.

Doktoren nede ved Bænken drejede Hovedet tilbage over sin venstre Skulder, saa meget hans bøjede Stilling tillod det, og lagde sin højre Haand paa Læberne. Jeg skød Hatten tilbage i Nakken, løftede Øjenbrynene og satte et spørgende Ansigt op. Doktoren lukkede Øjnene og nikkede langsomt med Hovedet et Par Gange, hvorpaa han vinkede ad mig, at jeg skulde komme. Forsigtigt steg jeg ned fra Broen, og det viste sig, at han havde Ret. Arbejdsmanden var falden i Søvn, fuldstændig udtømt som

han var; men hans Haand havde endnu bestandig et fast Tag i Doktorens Krave, og dersom Doktoren gjorde den mindste Bevægelse (hans Stilling var virkelig højst ubehagelig) knyttede Haanden sig mekanisk sammen, ligesom en syg Kvindes Haand om Sygeplejerskens. Arbejderen var sunket om paa Bænken og havde derved trukket Doktoren over til venstre.

Doktoren stak sin højre Haand, som var fri, ned i Lommen, trak nogle Nøgler op og rystede paa Hovedet. Arbejdsmanden brummede noget i Søvne. Stiltiende dykkede jeg ned i min Lomme, tog en Sovereign frem og holdt den i Vejret mellem Tommel- og Pegefingeren. Atter rystede Doktoren paa Hovedet. Det var altsaa ikke Penge, han ønskede. Hans Haandkuffert var falden fra Bænken ned paa Jorden. Han saa henimod den og dannede nogle Ord med Læberne. Dens Laas var ikke vanskelig at faa op, og da jeg havde aabnet den, saa jeg Doktorens højre Pegefinger save i Luften. Med umaadelig Forsigtighed fremdrog jeg fra Kufferten en af den Slags Knive, som de bruger til at dissekere med. Doktoren rynkede Panden og klippede i Luften med Fingrene. Jeg søgte igen og fandt en saare djævelsk, krum Saks, som kunde have klippet Maven paa en Elefant til Tunger og Blonder. Saa sænkede Doktoren lang-

somt sin venstre Skulder, indtil Arbejdsmandens højre Haandled hvilede paa Bænken, og standsede kun et Øjeblik, naar den udtømte Vulkan paa ny brummede hult. Dybere og dybere sank Doktoren — nu laa han paa Knæ ved Fyrens Side — indtil endelig hans Hoved var i Højde med og lige ud for den store, haarede Næve, saa at Taget i Frakkekraven slappedes. Nu gik der et Lys op for mig.

Jeg begyndte en Smule til højre for hans Rygrad og klippede en stor Halvmaane ud af den ny Sommerfrakke, idet jeg førte Saksen saa langt ind under hans venstre Side (der altsaa var paa Arbejderens højre Side) som jeg turde. Derpaa gik jeg hurtigt om bagved Bænken, stak Haanden ind mellem Rygstødets Tremmer og klippede løs paa Frakkens Silkeopslag, indtil jeg havde faaet ham helt fri.

Forsigtigt kravlede Doktoren sidelænds til højre, med en Mine som en skuffet Indbrudstyv, der kryber frem under en Seng. Han rejste sig op som fri Mand, men hans ene sorte Frakkeskulder stak frem under den ødelagte graa Overfrakke. Jeg gemte Saksen i Haandkufferten, lukkede denne og rakte ham den, netop som jeg hørte Vognhjulene under Jærnbanebroen.

Køretøjet kom i Skridt forbi Perronens Laage, og Doktoren prajede det med hviskende Stemme.

Det skulde til et Sted en fem Fjerdingvej derfra, for at hente en eller anden — jeg hørte ikke Navnet — fra Kirke, fordi hans egne Køreheste var blevne halte. Dets Bestemmelsessted viste sig tilfældigvis at være det Sted i hele Verden, som Doktoren nærede den mest glødende Iver efter at besøge, og han lovede Kusken Guld og grønne Skove for at køre ham derhen. Dér boede nemlig hans gamle Flamme, sagde han — Helen Blazes hed hun.

»Vil De ikke med?« spurgte han, idet han proppede sin Overfrakke ned i Haandkufferten.

Nu var det jo saa soleklart, at denne Vogn var sendt af Skæbnen til Doktoren og til ingen anden, og derfor burde jeg ikke blande mig i de Dele. Jeg indsaa, at her skiltes vore Veje, og desuden følte jeg en stærk Trang til at faa Lov til at le. »Nej, jeg bliver her,« svarede jeg. »Det er saadan en køn Egn.«

»Gud!« mumlede han, ligesaa sagte som han lukkede Døren, og jeg forstod, at det var en Bøn.

Saa kørte han bort, og jeg har aldrig set ham siden. Jeg begav mig henimod Jærnbanebroen, og kom derved nødvendigvis til igen at passere forbi Bænken, men paa den anden Side af Laagen. Den bortrullende Vogn havde vækket Arbejdsmanden. Han rejste sig med Besvær over Ende paa Bænken og

saa med harmfulde Øjne efter Kusken, der piskede paa sin Hest.

»Den Mand i den Vogn,« raabte han, »har forgivet mig. Han er en Ligrøver. Han kommer nok igen, naar jeg først er død. Her er mit Vidne!«

Og han svang sin Stump af Overfrakken.

Jeg gik min Vej, thi jeg var sulten. Landsbyen Framlynghame Admiral ligger en god halv Mil fra Stationen, og for hvert eneste Skridt paa hele Vejen forstyrrede jeg Aftenens hellige Fred med Brøl og Hyl og lod mig dumpe om i den frodige grønne Hæk, naar jeg var for medtaget til at kunne staa paa Benene. Jeg fandt en Kro — en herlig, straatækt Kro med Pæoner i Haven — og jeg bestilte et privat Værelse — Gavlværelset, hvor Egnens Forstmænd plejede at holde deres Sammenkomster — thi jeg havde endnu ikke faaet let færdig. En forbavset Kone bragte mig Skinke og Æg, og jeg lænede mig ud ad det smalle Vindue og lo imellem Mundfuldene. Jeg blev siddende længe ved mit Krus Øl og den velsignede Pibe Tobak, der fulgte efter Maaltidet, indtil Belysningen ude i den stille Landsbygade forandrede sig, og jeg begyndte at tænke paa Toget syv fem og fyrre og hele den Æventyrverden, som jeg havde forladt.

Da jeg gik ned, kom jeg forbi en bomuldsklædt Kæmpe,

der næsten fuldstændigt fyldte den lavloftede Skænkestue. Foran ham stod en Mængde tomme Tallerkener, og rundt om ham en Kreds af Framlynghame Admirals Indbyggere, hvem han fortalte en vidunderlig Historie om Anarkisme, Ligrøveri, Bestikkelse og alle de Rædsler, som han netop havde gennemgaaet. Og mens han talte, spiste han, og mens han spiste, drak han, thi der var Plads til meget indeni ham; og han betalte fluks og kongeligt, og talte om Retfærdigheden og om Loven, for hvem alle Englændere er lige, men alle Udlændinge og Anarkister kun Kryb og Skarn.

Paa min Vej til Banen passerede han mig med lange Skridt, Hovedet højt oppe mellem de lavtflyvende Flaggermus, Fødderne stampende fast paa den haarde Landevej, knyttede Næver og hørligt Aandedræt. Der var en henrivende Duft i Luften — den hjemlige Duft, der bringer Taarer i Øjnene paa en Mand, der kun sjælden ser sit Fødeland. Det var en aldeles mageløs Spadseretur; jeg gik saa langsomt som muligt og naaede først ned til Holdepladsen, netop som Stedets eneste Drager fik tændt den sidste af en hel Vognladning Lamper og igen stillede dem ind i Lampekammeret, hvorpaa han gav sig til at sælge Billetter til fire eller fem af de Indfødte, som ikke var tilfredse med deres egen fredelige Hjem-

stavn, men vilde ud at rejse. Det var imidlertid ikke nogen Billet, som Arbejdsmanden syntes at have Brug for. Han sad paa en Bænk og knuste harmfuldt et Vandglas til Stumper og Stykker med Hælen. Jeg blev staaende ved Enden af Perronen, ubemærket, men med stærk Interesse for mine Omgivelser — det har jeg, Gud ske Lov, altid. Der lød Støj af Hjul ude paa Landevejen. Da de kom nærmere, rejste Arbejderen sig, gik ud gennem Laagen og greb fat i Tømmerne, saa at Krikken rejste sig paa Bagbenene. Det var den af Forsynet udsendte Vogn, der nu kom tilbage, og et Øjeblik faldt det mig ind, om Doktoren virkelig var gal nok til at ville genoptage sin Praksis.

»Skrup af med dig! Du er jo fuld,« sagde Kusken.

»Gu' er jeg ej,« svarede Arbejdsmanden. »Jeg har ventet her i Timevis. Kom ud med dig, din Svinepels!«

»Kør til, Kusk,« sagde en Stemme, som jeg ikke kendte — en rask, tydelig, engelsk Stemme.

»Nej Tak,« sagde Arbejdsmanden. »Naa, saa du vil ikke lystre en høflig Anmodning? Ja, du kan tro, jeg skal nok faa dig ud!«

Saa aabnede der sig pludselig et Gab i Siden af Vognen, thi han rev bogstaveligt talt Døren af

Hængslerne, hvorefter han stak Armen ind og følte sig omhyggeligt for. Han fik fat i et Ben med en velblanket Støvle, og ud kom — meget imod sin Villie og hoppende paa det ene Ben — en trivelig, graahaaret Englænder, med gudelige Bøger i Hænderne, men med en ganske anden Slags Ord paa Læberne.

»Kom an, din Satans Ligrøver! Du bildte dig nok ind, at jeg var død, hvad?« brølede Arbejderen.

Og an kom den agtværdige Herre, maalløs af Raseri.

»Han myr'er Herremanden!« raabte Kusken og lod sig dumpe fra Bukken ned paa Nakken af Arbejderen.

Jeg maa yde de tilstedeværende Folk fra Framlynghame Admiral den Retfærdighed at sige, at de viste sig som trofaste Vasaller ved denne Appel til dem. Det var den eneste Drager, som gav Arbejderen en Næsestyver med sin Billetsaks, men det var de tre tredie Klasses Billetter, som greb ham i Benene og rev ham væk fra hans Fange.

»Send Bud efter Politiet! Spær ham inde saa længe!« sagde Herremanden og rettede paa sin Frakkekrave, hvorpaa de med forenede Kræfter puffede ham ind i Lampekammeret og laasede Døren af, mens Kusken jamrede over den ødelagte Vogn.

Indtil dette Øjeblik havde Arbejdsmanden, hvis

eneste Krav var Retfærdighed, bevaret sin Ro i en beundringsværdig Grad. Men nu fik han Bersærkergang lige for vore forbavsede Øjne. Døren til Lampekammeret var solid og gav ikke en Tomme efter, men Vinduet rev han løs og slyngede det ud. Den eneste Drager raabte med høj Røst paa Skadeserstatning, og de andre bevæbnede sig med forskellige Haveredskaber, som de vedblev at vifte med foran Vinduesaabningen, mens de holdt sig dækkede af Muren og bad Fangen tænke paa Tugthuset. Herpaa svarede han ikke synderligt, efter hvad de kunde forstaa, men da han indsaa, at han ikke kunde slippe ud, greb han en Lampe og slyngede den ud gennem den splintrede Vinduesramme. Den faldt paa Skinnerne og slukkedes. Med ubegribelig Hurtighed fulgte de andre efter, i alt femten, saa at det saa ud som Raketter i Aftenens Mørke, men idet han aldeles planløst udslyngede den sidste, lagde Bersærkergangen sig pludselig, thi i det samme gjorde Doktorens frygtelige Mikstur, under Paavirkning af den voldsomme Legemsbevægelse og det forudgaaende meget kraftige Maaltid, for sidste Gang sin altoversvømmende Virkning, og — saa peb Toget.

Alle Passagererne var livligt interesserede i, hvad de kunde se af Ødelæggelsens Vederstyggelighed, thi Oliestanken paa Stationen var himmelraa-

bende, og Lokomotivet raslede henover Glasskaarene som en Terrier i en Mistbænk. Konduktøren maatte høre, hvad der var i Vejen, og Herremanden fortalte sin Beretning om det brutale Overfald, og der stak Hoveder ud af alle Kupévinduerne, mens jeg opsøgte mig en Plads.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte en ung Mand, da jeg steg op i Vognen. »En fuld Mand?«

»Efter hvad jeg har set, tyder Symptomerne snarere paa asiatisk Kolera end paa nogetsomhelst andet,« svarede jeg langsomt og vægtigt, for at mine Ord kunde gøre deres fulde Virkning under den foreliggende Situation. Indtil dette Øjeblik havde jeg, som man vil have set, holdt mig udenfor Krigsbegivenhederne.

Han var Englænder, men han samlede sit Tøj sammen ligesaa hurtigt, som Amerikaneren havde gjort, sprang ud paa Perronen og raabte:

»Kan jeg være til nogen Nytte? Jeg er Læge.«

Fra Lampekammeret hørte jeg en træt Stemme jamrende udbryde:

»Nok en Satans Doktor!«

Og saa førte Toget syv fem og fyrre mig bort.

Stormen paa Lungtungpen.

Min Ven, Menig Mulvaney, fortalte mig følgende, mens han sad paa Brystværnet ved Landevejen til Dagshai, en Gang vi var ude paa Sommerfuglejagt sammen. Han havde sine egne Theorier om Hæren, og kunde tilryge Kridtpiber fortrinligt. Han sagde, at unge Soldater var bedst at arbejde med, »for de Børn er saa gevaltig naive.«

»Hør nu efter!« sagde Mulvaney, idet han lagde sig, ligesaa lang han var, paa Muren i Solskinnet. »Jeg hører til Kasernens ægte Sønner! Hæren er Mad og Drikke for mig, fordi jeg er en af de faa, som ikke kan forlade den. Jeg har nu været i Hæren i sytten Aar, og Pibeleret paa mit Lædertøj er gaaet over i Blodet paa mig Hvis jeg havde kunnet dy mig for at drikke mig kanonfuld en Gang om Maaneden, saa havde jeg nu været Løjtnant — til Ubehagelighed for mine Overmænd, til Latter for mine Ligemænd, og til Forbandelse for mig selv. Men da

jeg er, hvad jeg er, er jeg Menig Mulvaney, uden Lønningstillæg for god Opførsel, men med en uslukkelig Tørst. Og naar jeg undtager min lille Ven Bobs Bahadur*), kender jeg ligesaa meget til Hæren som de fleste andre.«

Her gjorde jeg en Bemærkning.

»Wolseley! Sludder og Vrøvl! Mellem os sagt, han er en vaklevorn, usammenhængende Rad, som skæver med det ene Øje til Dronningen og Hoffet og med det andet til sin egen kære Person — og altid skal han spille Cæsar og Alexandria trillede sammen til een Klump. Nej, Bobs er en fornuftig lille Fyr. Med Bobs og nogle Fyre, der kun har været tre Aar i Tjenesten, vil jeg paatage mig at jage en hvilkensomhelst Hær paa hele Jorden Fanden i Vold. Ja, det er min Tro mit ramme Alvor! Det er Drenge — umodne Drenge — som ikke véd, hvad en Kugle vil sige, og som ikke vilde bryde sig om det, hvis de vidste det — det er dem, der gør Arbejdet. De bliver proppede med Oksesteg, til de ligefrem stejler af bare god Levemaade, og hvis de saa ikke faar Lov til at slaas med Fjenden, saa smadrer de Hovederne paa hverandre. Det er den rene skære

*) Lord Roberts. O. A.

Sandhed. De burde holdes paa Vand og Ris i den varme Tid; men hvis det skete, saa blev der Mytteri.

Har De nogensinde hørt om, hvordan Menig Mulvaney indtog Byen Lungtungpen? Nej, det tænkte jeg nok! Det var Løjtnanten, der fik Æren for det, men det var mig, der lagde Planen.

Kort før jeg blev sendt hjem fra Birma paa Grund af Sygdom, var jeg og fire og tyve unge Fyre under en vis Løjtnant Brazenose ude for at ødelægge vores Fordøjelse under Forsøg paa at fange Dacoiter. Mage til nederdrægtige Djævletampe har jeg aldrig kendt. Det er kun en *dah* og en Sniderriffel, som gør en Mand til Dacoit. Uden dem er han en fredelig Agerdyrker, som det er en Forbrydelse at skyde. Vi jagede og vi jagede og fik Feber og skød Elefanter en Gang imellem, men ingen Dacoiter saa vi. Saa hændte det sig rent tilfældigt, at vi snubbede een. »Behandl ham venligt,« sagde Løjtnanten. Altsaa førte jeg ham ind i Krattet og medtog den birmanske Tolk og min Viskestok. Saa sagde jeg til Manden: »Min fredelige agerdyrkende Ven,« sagde jeg, »sæt du dig nu ned paa din Hale og forklar min Kammerat her, hvor dine Kammerater opholder sig, naar de er hjemme.« Og saa præsenterede jeg ham for Viskestokken, og han begyndte at snakke; Tolken oversatte, hvad han sagde, og jeg hjalp til

med min Viskestok, naar Mandens Hukommelse slog ham fejl.

Saadan fik jeg at vide, at der paa den anden Side af Floden, et Par Miles Vej borte, laa en By, der var smækfuld af *dah*'er og Buer og Pile og Dacoiter og Elefanter. »Godt!« sagde jeg. »Saa lukker vi foreløbig Butikken!«

Samme Aften gik jeg til Løjtnanten og fortalte ham, hvad jeg havde hørt. Jeg havde aldrig før troet, at der var noget videre ved Løjtnant Brazenose; han var fuld af Boglærdom og Theorier og en Masse Vrøvl, som ingen Nytte var til. »En By, siger du?« sagde han. »Efter Krigskunstens Theorier burde vi afvente Forstærkning.« — »Naada!« tænkte jeg, »saa kan vi saamænd komme til at vente længe;« for de nærmeste Tropper sad fast i Moserne ved Mimbu til op til Halsbindene. — »Men,« sagde Løjtnanten, »siden det er saadan et særligt Tilfælde, saa kan vi jo gøre en Undtagelse fra Reglerne. Lad os tage over til dette Lungtungpen i Nat.«

Karlene blev helt gale af Henrykkelse, da jeg fortalte dem det; og de foer af Sted gennem Krattet som Kaniner. Omtrent ved Midnatstid kom vi til Floden, som jeg rent havde glemt at omtale for min Officer. Jeg var i Spidsen med fire af Karlene, og det faldt mig ind, at Løjtnanten maaske kunde faa

Lyst til at komme med sine Theorier. »Af med Klæderne, Folkens,« sagde jeg. »Af med hver Pjalt, I har paa, og svøm hvorhen Hæderen venter jer!« — »Jamen jeg kan ikke svømme,« sagde to af dem. — »At tænke sig, at jeg skulde opleve at høre sligt af Mennesker med en ordentlig Opdragelse!« sagde jeg. »Naa, saa tag jer da en Træstamme, saa skal jeg og Conolly her bugsere jer over, I Pattebørn!«

Vi fik fat i en gammel Træstamme og svømmede af Sted med Tøjet og Bøsserne paa den. Natten var bælmørk, og netop som vi havde stødt fra Land, hørte jeg Løjtnanten raabe bagved mig. »Der er en Smule Bæk her, Hr. Løjtnant,« sagde jeg, »men jeg kan allerede føle Bund.« Og det kunde jeg ogsaa, for jeg var endnu ikke mere end en Alen fra Bredden.

»Smule Bæk!« sagde Løjtnanten. »Smule Delta! Ja, kil du bare paa, din gale Irlænder! Klæderne af, Folk!« Jeg hørte ham le, og Kammeraterne begyndte at trække Tøjet af og rulle en Træstamme ned i Vandet til at lægge deres Sager paa. Og saa svømmede jeg og Conolly ud i det varme Vand med vores Træ, og Resten kom bagefter.

Den Flod var flere Mile bred! Ortheris, som var ved den bageste Stamme, hviskede, at vi nok ved en Fejltagelse var komne ud i Themsen nedenfor Sheerness. »Bliv du bare ved at svømme, dit lille

Asen,« sagde jeg, »og lad være at lave daarlige Vittigheder om Irawaddy.« — »Stille, Folk!« udbrød Løjtnanten. Og saa svømmede vi videre, ind i det sorte Mørke, med Brystet støttet mod Træstammen, og stolede paa Helgenene og paa Soldatens Lykke.

Endelig naaede vi da Land — det var et Stykke sandet Bred — og traf paa en Mand. Jeg traadte paa hans Ryg. Han gav et Vræl og stak af.

»Nu sidder vi net i det!« sagde Løjtnant Brazenose. »Hvor i hede Helvede er Lungtungpen?«

Vi fik omtrent halvandet Minut at puste ud i; Karlene slog Klo i deres Bøsser, og nogle af dem forsøgte paa at spænde Livremmen om sig; vi marscherede naturligvis med Bajonetten paa. Og saa opdagede vi, hvor Lungtungpen var; for i Mørket var vi rendt lige paa Bymuren ud mod Floden, og snart glimtede det over hele Byen af Sniderrifler, ligesom en Kats Ryg gnistrer i Frostvejr. De fyrede i alle Retninger paa een Gang; men det gik over Hovedet paa os og ud i Floden.

»Har I jeres Bøsser?« siger Brazenose. — »Om vi har dem!« siger Ortheris. »Ja, jeg har faaet fat i det Bæst Mulvaneys Bøsse, saa sandt som jeg har Lønning til gode hos Regeringen, og den vil støde mig halvt fordærvet med sit idiotiske lange Skæfte.« — »Paa dem!« hyler Brazenose og river sin Sabel

ud af Skeden. »Gaa paa og tag Byen! Og Vorherre være os naadig!«

Saa gav Karlene et forfærdeligt Vræl fra sig og benede af ind i Mørket, ledende efter Byen og bandende og galende som Beridere i Kavalleriet, naar det lange, stive Græs prikkede dem paa de bare Ben. Jeg dundrede løs med Kolben paa en eller anden Indretning af Bambus, der lod til at være skrøbelig, og saa kom de andre og dundrede med, mens de rasende Hyl inde fra Byen var nær ved at gøre os døve. Men vi var altfor tæt inde under Muren, til at de kunde ramme os.

Tilsidst gik Tingesten, hvad det nu var for noget, i Mas, og alle seks og tyve trimlede vi een efter een ind i Byen Lungtungpen, ligesaa nøgne som Vorherre havde skabt os. Saa blev der en rigtig gemytlig Nærkamp; men om de ansaa os, helt hvide og drivvaade som vi var, for en ny Slags Djævle eller en ny Sort Dacoiter, det véd jeg ikke. De løb for os, som om vi var begge Dele, og vi tærskede løs paa dem med Kolbe og Bajonet og hylede af Grin. Der var Fakler paa Gaderne, og jeg saa lille Ortheris gnide sin Skulder, hver Gang han havde fyret med min langskæftede Martiniriffel, og Brazenose huggede løs paa Banden med sin Sabel ligesom Diomedes med den gyldne Halskæde — bare

med den Forskel, at han ikke havde en eneste Trævl Tøj paa sig. Vi opdagede Dacoiter, der skjulte sig under Maven paa Elefanter, og — kort sagt, vi havde travlt lige til Daggry med at tage Staden Lungtungpen i Besiddelse.

Saa gjorde vi Holdt og formerede Linie, mens Fruentimmerne hylede inde i Husene, og Løjtnant Brazenose rødmede helt rosenrød i Morgensolens Straaler. Det var den mest uanstændige Parade, jeg nogensinde har været med til. Fem og tyve Menige og en Officer af Linien paa Geled, og ikke saa meget som en Anelse af Spor af Klæder paa nogen af dem! Otte af os havde Livrem og Patrontaske paa, men Resten var gaaet løs paa Fjenden med en Haandfuld Patroner og det Skind, de var fødte med — ligesaa splitternøgne som Venus!

»Tæl af fra højre Fløj,« sagde Løjtnanten. »De ulige Numre gaar hen og klæder sig paa; de lige Numre patrouillerer i Byen, til de bliver afløste af de andre.« Ja, jeg skal nu sige Dem noget: at patrouillere i en By uden nogetsomhelst paa er en ganske mærkværdig Ting at opleve. Jeg patrouillerede i ti Minutter, og jeg forsikrer Dem, før den Tid var omme, rødmede jeg. Fruentimmerne grinte saadan ad mig. Jeg har aldrig rødmet, hverken før eller senere; men den Gang rødmede jeg over hele

Kroppen. Ortheris patrouillerede ikke; han bare lagde sig ned paa Jorden og trillede rundt af Grin.

Da vi alle havde faaet Tøjet paa igen, talte vi de døde — fem og halvfjerds Dacoiter var der, foruden saarede. Vi erobrede fem Elefanter, hundrede og halvtjerds Sniderrifler, to hundrede *dah*'er og en Masse andre af det Røverpaks Sager. Ikke en eneste af os var saaret — det skulde da være Løjtnanten, men det var nok nærmest hans Velanstændighed, der følte sig saaret.

Høvdingen i Lungtungpen, som havde overgivet sig, spurgte Tolken: »Naar Englænderne slaas saadan uden Klæder, hvad i al Verden gør de da med Klæderne paa?« Saa gav Ortheris sig til at rulle med Øjnene og smække med Fingrene og danse, hvad der gjorde saadan et Indtryk paa Høvdingen, at han løb hjem til sit Hus. Og vi tilbragte Resten af Dagen med at bære Løjtnanten i Triumf rundt i Byen og lege med Børnene — nogle tykke, smaa, brune Djævleunger — de var søde, var de.

Da jeg saa blev sendt hjem til Indien paa Grund af Dysenteri, sagde jeg til Løjtnanten: »Hr. Løjtnant,« sagde jeg, »De har Stof til en stor Mand i Dem; men hvis De ikke vil tage en gammel Soldat hans Frihed ilde op, saa holder De lidt for meget af Deres Theorier.« — Han trykkede mig i Haanden og sagde:

»Enten man tager det paa langs eller tværs, saa er det umuligt at gøre dig tilpas, Mulvaney. Du har set mig danse gennem Lungtungpen som en rød Indianer uden Krigsmaling, og saa siger du endda, at jeg holder for meget af Theorierne!« — »Hr. Løjtnant,« sagde jeg, for jeg elskede den Dreng, »jeg vilde danse med Dem i samme Kostume gennem hede Helvede, og det vilde de andre ogsaa!« Og saa gav jeg ham min Velsignelse og sejlede min Vej. Helgenene være med ham, for han var en rigtig flink og rask ung Officer.

Men det var det, jeg vilde sige. Hvad jeg her har fortalt Dem, viser, hvor gavnligt det er at have med unge Folk at gøre. Vilde halvtreds erfarne Soldater have erobret Lungtungpen paa den Manér midt om Natten? Nej! De vilde have vidst, hvilken Risiko de udsatte sig for med Hensyn til Feber og Forkølelse. For slet ikke at tale om Skydningen. To hundrede kunde maaske have gjort det, men heller ikke færre. Men disse Drenge, der kun har været tre Aar i Tjenesten, de véd kun lidt og bekymrer sig om endnu mindre; og hvor der ingen Frygt er, dér er der heller ingen Fare. Nej, tag dem, mens de er unge; giv dem godt at leve af, og — ved den store lille Mand Bobs' Ære! — med en god Officer i Spidsen kan de ikke blot uden Klæder

paa mase Dacoiter, men ogsaa alle Evropas Hære! De indtog Lungtungpen nøgne; og de kunde indtage St. Petersborg i Underbukser! Det kunde de, min Sjæl og Salighed!

Her har De Deres Pibe. Lad Lugten af Marketender-Tobakken fortage sig, førend De ryger Deres fine Varer af den. Men det er ingen Nytte til at fylde min Tobakspung med Deres Hakkelse — skønt De skal have Tak for Deres gode Villie. Ser De, det er med Makketut-Tobakken ligesom med Hæren; naar man een Gang har faaet Smag for den, bryder man sig ikke om lettere Sager.«

Med disse Ord tog Mulvaney sit Sommerfuglenæt og begav sig hjemad til Kasernen.

Kvikvern.

»Nu har den faaet Øjnene op. Se en Gang!«

»Læg den op i Posen igen. Den bliver en stærk Hund. Naar den er fire Maaneder gammel, vil vi give den Navn.«

»Hvem skal vi opkalde den efter?« spurgte Amorak.

Kadlus Blik gled rundt i den skindforede Snehytte, indtil det faldt paa den fjorten Aar gamle Kotuko, der sad paa Sovebriksen og skar en Knap af Hvalrostand. »Opkald den efter mig,« sagde Kotuko med et Grin. »Jeg faar Brug for den en skøn Dag.«

Kadlu grinede igen, indtil hans Øjne næsten forsvandt i de fede, flade Kinder, og nikkede til Amorak, mens Hundehvalpens halvvilde Moder peb ved at se sit Barn gynge langt udenfor hendes Rækkevidde i den lille Sælskinds Pose, der hang saa varmt oppe over Spæklampen. Kotuko vedblev at snitte

løs, og Kadlu kastede et sammenrullet Bundt Hundeseler ind i et lillebitte Rum paa Hyttens ene Side, trak sin tunge Rensdyrskinds Jagtdragt af, lagde den i et Fiskebensnæt, som hang over en anden Lampe, og lod sig falde ned paa Sovebriksen, hvor han laa og filede løs med sin Kniv paa et Stykke frossent Sælkød, indtil Amorak, hans Kone, kom med den rigtige Middagsmad: kogt Kød og Blodsuppe. Han havde været ude ved Sælhullerne to Mil borte siden tidligt om Morgenen og var kommen hjem med tre store Sæler. Midt i den lange, lave Sne-Korridor eller Tunnel, som førte til Husets indre Indgangsdør, kunde man høre en Snærren og Bjæffen; det var hans Slædeforspands Hunde, der nu efter Dagens Gærning sloges om de luneste Pladser.

Da Bjæffene blev altfor lydelige, lod Kotuko sig dovent trille ned fra Sovebriksen og greb en Pisk med et atten Tommer langt Skaft af spændstigt Fiskeben og en fem og tyve Fod lang, svær, flættet Snært. Han dukkede ud i Korridoren, hvor det straks lød, som om alle Hundene aad ham levende; men det var ikke andet end deres sædvanlige Bordbøn før Maaltidet. Da han kravlede ud ad Gangens anden Ende, fulgte en halv Snes laadne Hoveder ham med Øjnene, mens han gik henimod en Slags Galge af Hvalkæver, hvori Hundenes Kød var ophængt. Med

et bredbladet Spyd huggede han store Stykker af det frosne Kød og blev staaende med Pisken i den ene Haand og Kødet i den anden. Saa blev hvert Dyr kaldt frem ved sit Navn, de svageste først, og ve den Hund, som rørte sig, naar det ikke var dens Tur, thi den lange Snært foer ud som en Lynildstunge og skar gennem Haar og Skind. Hver enkelt Dyr knurrede, snappede een Gang, fik sin Portion i den gale Hals og skyndte sig saa tilbage til Korridoren, mens Drengen blev staaende ude paa Sneen under det flammende Nordlys og øvede Ret og Skæl. Den sidste, der fik noget, var Forspandets store, sorte Anfører, som holdt Orden mellem Hundene, mens de blev forspændte, og ham gav Kotuko en dobbelt Ration Kød og et ekstra Smæk med Pisken.

»Hæ!« sagde Kotuko, mens han rullede Piskesnærten sammen, »jeg har en lille en derinde over Lampen, som vil faa adskillige af jer til at hyle mange Gange. Sarpok! Ind med jer!«

Han kravlede tilbage over Hundeklyngen, slog den tørre Sne af sin Pels med Fiskebenspinden, som Amorak altid havde liggende ved Døren, bankede let paa Hyttens skindforede Tag for at ryste de Istapper ned, som muligvis kunde være faldne fra Snekuplen ovenover, og rullede sig sammen paa Briksen. Hundene ude i Korridoren snorkede og klynkede i Søvne,

den lille Dreng i den dybe Hætte paa Amoraks Pels sparkede og pludrede og gurglede, og Moderen til den nys opkaldte Hvalp laa ved Kotukos Side med Øjnene fæstede paa Sælskindsposen, hvori hendes Barn hang lunt og trygt over Lampens brede, gule Flamme.

Alt dette skete langt mod Nord, hinsides Labrador, hinsides Hudsons-Strædet, hvor Isen omtumles af den mægtige Ebbe og Flod — nord for Melville-Halvøen — endogsaa nord for de smalle Fury- og Hekla-Stræder — paa Nordkysten af Baffin-Landet, hvor Bylots Ø hæver sig op af Lancaster-Sunds Is som en Buddingform. Nord for Lancaster-Sundet er der ikke ret meget, som vi kender noget til, undtagen Nord-Devon og Ellesmere-Landet; men selv dér lever nogle faa Mennesker hist og her — saa at sige Dør om Dør med selve Nordpolen.

Kadlu var en Inuit — eller en Eskimo, som vi vilde sige — og hans Stamme, nogle og tredive Personer i alt, hørte hjemme i Tununirmiut — »Landet, som ligger bag ved et eller andet«. Paa Landkortene bærer denne øde Kyst Navnet Navy Board Inlet, men Inuiternes Navn er det bedste, thi Landet ligger virkelig bagved alt andet i hele Verden. I de ni Maaneder af Aaret er der kun Is og Sne og Storm paa Storm, og en Kulde, som det Menneske ikke kan

gøre sig noget Begreb om, der aldrig har set Thermometeret gaa ret langt ned under Frysepunktet. I seks Maaneder af de ni er der mørkt, og det er det, der gør det saa rædselsfuldt. I de tre Sommermaaneder fryser det kun hver anden Dag og hver Nat, og saa begynder Sneen at svinde paa de sydlige Skrænter, nogle faa Dværgpile skyder deres laadne Knopper frem, og et Par smaa Stenurter gør Forsøg paa at blomstre. Strandbredder med fint Grus og Rullesten strækker sig langs det aabne Hav, og glatslebne Kampesten og strimede Klipper hæver sig op over den kornede Sne. Men alt det forsvinder efter faa Ugers Forløb, og den bitre Vinter lægger atter Landet under Laas og Slaa, mens ude paa Havet Isen skrues frem og tilbage i rum Sø, puffer og støder, splintrer og knuser, stamper og skraber, indtil den fryser helt sammen, ti Fod tyk, lige fra Kysten og ud paa det dybe Hav.

Om Vinteren plejede Kadlu at følge efter Sælerne helt ud til Kanten af denne Landis og harpunere dem, naar de kom op i deres Huller i Isen for at trække Vejret. Sælen maa nemlig have aabent Vande til at leve i og fange Fisk i, og Isen kunde stundom uden Afbrydelse strække sig tyve Mil ud fra det nærmeste Land. Om Foraaret trak han og hans Folk sig tilbage fra den smeltende Is ind paa det klippefulde

Fastland, hvor de opslog deres Skindtelte og fangede Søfuglene i Snarer eller harpunerede de unge Sæler, som laa og solede sig paa Stranden. Senere paa Aaret drog de sydpaa ind over Baffin-Landet efter Rensdyrene og for at hente sig Forraad af Laks fra Indlandets Hundreder af Aaer og Søer; men i September eller Oktober vendte de tilbage mod Nord for at jage Moskusokser og paabegynde den regelmæssige Vinter-Sælfangst. Disse Rejser foretog de med Hundeslæder, paa hvilke de kunde tilbagelægge en seks, syv Mil om Dagen, eller stundom langs Kysten i de store »Konebaade« af Skind, og da laa Hundene og Børnene blandt de Roendes Fødder, og Kvinderne sang deres Sange, mens de gled fra Forbjærg til Forbjærg henover de glasklare, kolde Vande.

Alle de kostbare Sager, som Tununirmiut-Folket kendte, kom sydfra — Drivtømmer til at lave Slædemeder af, Stangjærn til Harpunspidser, Staalknive, Blikkasseroller, i hvilke Maden blev kogt langt bedre end i de gamle Fedtstenstingester, Fyrtøjer, ja endogsaa Tændstikker, spraglede Baand til Kvindernes Haarpynt, smaa billige Spejle, og rødt Klæde til at kante de Rensdyrskinds Stadspelse med. Kadlu solgte Narhvalens kostbare, hvide, snoede Stødtand og Moskusoksernes Tænder (der er ligesaa værdifulde som Perler) til Inuiterne sydpaa, og disse solgte dem

videre til Hvalfangerne og Missionsstationerne ved Exeter- og Cumberland-Sund, og saa fremdeles, saa at det godt kunde ske, at en Gryde, købt af en Skibskok i en indisk Basar, endte sine Dage over en Spæklampe et eller andet Sted paa den kolde Side af Polarkredsen.

Kadlu var en god Jæger og var derfor rig paa Jærnharpuner, Sneknive, Fuglepile og alle de andre Ting, som gør Livet lettere at leve deroppe i den store Kulde, og han var sin Stammes Høvding eller, som de kalder det, »den Mand, som kender til det altsammen af Erfaring«. Dette gav ham ingen Myndighed over dem, naar undtages, at han af og til kunde raade sine Venner til at opsøge andre Jagtgrunde; men Kotuko brugte sin Faders Høvdingværdighed til paa Inuiternes dorske, fede Maade at spille en Smule Herre over de andre Drenge, naar de mødtes om Aftenen for at spille Boldt i Maaneskinnet eller synge Børnenes Sang til Nordlyset.

Men naar en Inuit er fjorten Aar gammel, føler han sig som Mand, og Kotuko var ked af at lave Fælder for Fugle og Ræveunger og i høj Grad led og ked af at hjælpe Kvinderne med at tygge Sælskind og Rensdyrhuder (den Behandling gør dem nemlig saa smidige, som intet andet kan) hele den lange Dag, mens Mændene var ude paa Jagt. Han

længtes efter at betræde Kvaggi'en, Syngehytten, naar Jægerne samledes der for at fejre deres Mysterier, og Angekokken, Troldmanden, skræmmede dem, saa at de fik de dejligste Krampeanfald, efter at Lamperne var slukkede, og man kunde høre Rensdyr-Aanden trampe paa Taget, og naar man stak et Spyd ud i den tomme, sorte Nat, kom det tilbage bedækket med dampende Blod. Han længtes efter at kunne kaste sine store Støvler op i Nættet med en Familiefaders trætte Mine og efter at deltage i Spillet, naar de andre Jægere om Aftenen kiggede indenfor for at spille med en Slags hjemmelavet Roulette, der bestod af en Blikkasserolle og et Søm. Der var Hundreder af Ting, som han længtes efter at gøre, men de voksne Mænd lo ad ham og sagde: »Vent, indtil du har haft Remmen paa, Kotuko. Man fanger ikke, hver Gang man jager.«

Men nu, da hans Fader havde opkaldt en Hundehvalp efter ham, var Udsigterne lysere. En Inuit spilder ikke en god Hund paa sin Søn, førend Drengen har en Smule Begreb om Hundekørsel; og Kotuko var mere end vis paa, at han vidste mere end alt om den Ting.

Hvis Hvalpen ikke havde haft et Jærnhelbred, vilde den være døet af for megen Mad og for megen Fingereren. Kotuko lavede et lille Seletøj til den

med en Line ved, slæbte den omkring paa Hyttens Gulv og raabte: »*Aua! Ja aua!*« (Til højre). »*Tjojatjoj! Ja tjojatjoj!*« (Til venstre). »*Ohaha!*« (Holdt). Det fandt Hvalpen slet ikke morsomt, men saadan at blive trukket om ved en Line var dog den rene, skære Lykke i Sammenligning med at blive spændt for Slæden for første Gang. Den satte sig ned paa Sneen og gav sig til at lege med den Sælskinds Line, som førte fra dens Sele til Pitu'en, den svære Rem foran paa Slæden. Saa satte Forspandet sig i Gang, og Hvalpen opdagede, at den tunge, ti Fod lange Slæde løb op paa dens Ryg og slæbte den henover Sneen, mens Kotuko lo, saa at Taarene trillede ham ned ad Kinderne. Saa kom der mange Dage, hvor den fik Prygl af den grusomme Pisk, der suser gennem Luften som Vinden over Isen, og alle dens Kammerater bed den, fordi den ikke forstod sit Arbejde, og Selen gnavede den, og den fik ikke længer Lov til at sove inde hos Kotuko, men maatte tage til Takke med den koldeste Plads i Korridoren. Det var en sørgelig Tid for Hvalpen.

Drengen havde ogsaa sit at lære, og lærte det ligesaa hurtigt som Hunden, skønt en Hundeslæde er en nederdrægtig vanskelig Ting at regere. Hver enkelt Hund er forspændt — de svageste nærmest ved Kusken — ved sin egen særlige Line, som løber

under det venstre Forben hen til den store Rem paa Slæden, hvor den er fastgjort med en Løkke til en Slags Knap, saa at den kan løsnes ved en enkelt Haandbevægelse, og paa den Maade kan een Hund ad Gangen slippes løs. Dette er højst nødvendigt, thi unge Hunde faar ofte Linen mellem Bagbenene, og dér kan den skære helt ind til Benet. Og alle Hundene vil absolut under Løbet slutte sig til deres Venner og hopper ind og ud blandt Linerne. Og saa slaas de, og Resultatet af et saadant Slagsmaal bliver et værre Roderi end en vaad Fiskesnøre næste Morgen. Mange Ubehageligheder kan undgaas ved maalbevidst Brug af Pisken. Enhver Inuitdreng sætter sin Stolthed i at kunne bruge den lange Snært som en Mester; men det er let nok at træffe et Mærke paa Jorden og grumme vanskeligt at bøje sig fremad og ramme en skulkende Hund lige bag Skuldrene, mens Slæden farer af Sted i fuld Fart. Hvis man raaber en Hunds Navn og kommer til at ramme en anden, vil de to paa Stedet udkæmpe Sagen og derved standse alle de andre. Fremdeles, hvis man rejser sammen med en Kammerat og giver sig til at passiare med ham, eller hvis man snakker med sig selv eller synger, gør Hundene Holdt, vender sig om og sætter sig ned for at høre, hvad man har at sige. Et Par Gange løb Hundene væk fra Kotuko,

fordi han havde glemt at bræmse Slæden, naar han standsede; og han sprængte mange Surringer og ødelagde flere Remme, førend et fuldt Forspand af otte Hunde og den lette Slæde kunde betroes ham. Da følte han sig som en vigtig Personlighed, og paa jævn, sort Is, med et kækt Hjærte og rappe Lemmer susede han af Sted over den glatte Flade med en Fart som en Flok Ulve paa Jagt. Han kørte et Par Mil ud til Sælhullerne, og naar han havde naaet Fangststedet, løsnede han en Line fra Pitu'en og frigjorde den store, sorte Anfører, som var den klogeste Hund i Spandet. Saasnart Hunden havde opsnuset et Sælhul, væltede Kotuko Slæden, og jog et Par afsavede Rensdyrtakker, der stak til Vejrs fra Slæden som Haandtagene paa en Barnevogn, dybt ned i Sneen, saa at Forspandet ikke kunde løbe bort. Saa krøb han frem Tomme for Tomme og ventede, indtil Sælen kom op for at trække Vejret. Saa jog han hurtigt Harpunen ned, og lidt efter halede han sin Sæl op paa Isranden, hvorefter den sorte Anfører kom til og hjalp ham med at slæbe det dræbte Dyr over Isen hen til Slæden. Saa kom der en Stund, da de forspændte Hunde hylede og fraadede af Ophidselse, og Kotuko smældede dem i Ansigterne med den lange Snært, saa at det sved som af en gloende Jærnstang, for at holde dem tilbage, indtil Sælen var stivfrossen.

Hjemvejen var det drøjeste. Den belæssede Slæde maatte læmpes over den knudrede Is, og Hundene satte sig ned og stirrede graadigt paa Sælen i Stedet for at trække. Men endelig naaede de den befærdede Slædevej til Landsbyen, og saa gik det i strygende Fart henover den syngende Is, med Hovederne ned og Halerne op, mens Kotuko istemte »Angutivun taina taunane taina« (den hjemvendende Jægers Sang), og Stemmer raabte ham an fra Hytte til Hytte under den mørke, stjærneklare Himmel.

Da Hunden Kotuko var udvokset, fik den ogsaa glade Dage. Den kæmpede sig lidt efter lidt frem gennem hele Forspandet, det ene Slagsmaal efter det andet, indtil den endelig en smuk Aften i Anledning af et Madspørgsmaal bandt an med den store, sorte Anfører (Drengen Kotuko vaagede over, at alt gik ærligt til) og gjorde den til anden Hund, som de kalder det. Derefter blev den forfremmet til den førende Hunds lange Line og skulde løbe fem Fod foran alle de andre; det var dens Pligt og Skyldighed at standse alle Slagsmaal, baade naar Hundene var forspændte og naar de var frie, og den fik et Halsbaand af Kobbertraad, meget tykt og tungt. Ved særligt højtidelige Lejligheder blev den fodret med kogt Kød inde i Hytten og fik undertiden Lov til at sove paa Briksen sammen med Kotuko. Den var

flink til at finde Sæler og kunde holde en Moskusokse i Skak ved at løbe rundt om den og snappe efter dens Ben. Den turde endogsaa — og det er det højeste Bevis paa Mod hos en Slædehund — den turde endogsaa holde Stand mod den magre Polarulv, hvem alle Hunde deroppe mod Nord som Regel frygter mere end noget andet levende Væsen. Den og dens Herre — de regnede ikke de øvrige sædvanlige Hunde i Spandet for noget — jagede sammen Dag efter Dag og Nat efter Nat — den pelsklædte Dreng og det halvvilde, langhaarede, spidssnudede, hvidtandede, gule Dyr. Alt hvad en Inuit har at gøre, er at skaffe Mad og Skind til sig selv og sin Familie. Kvinderne syr Klæder af Skindene og hjælper af og til med til at fange Smaavildt i Fælder; men Hovedmassen af Maden — og de spiser umaadeligt — maa skaffes til Veje af Mændene. Hvis Forraadet slipper op, er der ingen deroppe, hos hvem man kan købe eller tigge eller laane noget. I saa Tilfælde maa Menneskene dø.

Men den Slags Ting tænker en Inuit ikke paa, førend han er tvungen dertil. Kadlu, Kotuko, Amorak og den Lille, som sprællede i Pelshætten og gumlede paa Spækstumper hele Dagen, var saa lykkelige som nogen Familie i Verden. De hørte til en meget blid Menneskerace — en Inuit bliver sjælden hidsig og

slaar saa godt som aldrig et Barn — som knap nok véd, hvad det vil sige at lyve og endnu mindre forstaar at stjæle. De var tilfredse ved at harpunere deres Føde ud af den bitterlige, haabløse Kulde, smilede fedtede Smil, om Aftenen fortælle sære Historier om Spøgelser og Aander, proppe sig, til de ikke kunde mere, og synge Kvindernes endeløse Sang: »*Amna aja, aja amna, ah! ah!*« i de lange, mørke Dage under Lampernes Lys, mens de lappede deres Klæder og udbedrede deres Jagtredskaber.

Men der kom en frygtelig Vinter, da alting slog fejl for dem. Tununirmiut-Folkene vendte tilbage fra det aarlige Laksefiskeri og byggede deres Hytter paa den nye Is nord for Bellots Ø, rede til at drage ud efter Sæler, saa snart Havet lagde til. Men det blev et tidligt og stormfuldt Efteraar. Hele September Maaned igennem fulgte den ene Storm efter den anden, opbrød den jævne Is, hvor den kun var fire eller fem Fod tyk, tvang den ind mod Land og opdyngede en vældig Skranke, omtrent fem Mile bred, af skarpkantede og spidse Isblokke, over hvilke det var umuligt at trække Slæderne. Isflagens Rand, hvor Sælerne plejede at holde til om Vinteren, laa vel en fem Mil paa den anden Side af denne Skranke og udenfor Tununirmiuternes Rækkevidde. Selv under disse Omstændigheder kunde de dog maaske have

hutlet sig igennem Vinteren med deres Forraad af frossen Laks og hengemt Spæk og med hvad Fælderne gav dem, men i September stødte en af deres Jægere paa en Tupik, et Skindtelt, hvori der laa tre Kvinder og et Pigebarn, alle halvdøde. De var komne med deres Mænd langt nordfra, men Mændene var gaaede til Grunde i deres Kajakker, en Gang, da de var ude efter den langtandede Narhval. Kadlu kunde naturligvis ikke gøre andet end fordele Kvinderne i Vinterlandsbyens Hytter, thi en Inuit nægter aldrig en Fremmed et Maaltid. Han véd aldrig, naar Turen kan komme til ham at tigge. Amorak optog Pigebarnet, der var omtrent tjorten Aar, i sin egen Hytte som en Slags Tjenestepige. Af det langstrakte, rudeformede Mønster paa hendes hvide Rensdyrskinds Benklæder formodede de, at hun kom fra Ellesmere-Land. Hun havde aldrig før set Blikkasseroller eller Slæder med Træmeder. Men Drengen Kotuko og Hunden Kotuko kom begge to til at holde af hende.

Saa vandrede alle Rævene mod Syd, og selv Jærven, den brummende, stumpnæsede lille Tyveknægt, vilde ikke gøre sig den Ulejlighed at gaa i de Fælder, som Kotuko satte. Stammen mistede et Par af sine bedste Jægere, som blev stygt lemlæstede i en Kamp med en Moskusokse, og dette lagde mere Arbejde paa de andre. Dag efter Dag drog Kotuko

ud med en let Jagtslæde og seks eller syv af de stærkeste Hunde og spejdede, indtil det sved i hans Øjne, efter en Strækning klar Is, hvor en Sæl maaske kunde have lavet sig et Aandehul. Hunden Kotuko strejfede vidt omkring, og i Isverdenens Dødsstilhed kunde Drengen Kotuko høre dens halvkvalte, ivrige Hyl, naar den havde fundet et Sælhul tre Fjerdingvej borte, ligesaa tydeligt, som om den havde været lige ved siden af ham. Naar saa Hunden havde fundet et Hul, byggede Drengen sig en lille, lav Snemur for at faa en lille Smule Dækning mod den skærende Vind, og saa sad han dér og ventede ti — tolv — tyve Timer paa, at Sælen skulde komme op og trække Vejret, med Øjnene fæstede paa det lille Mærke, som han havde kradset i Isen overfor for at være sikker paa, hvor han skulde jage Harpunen ned, med et lille Stykke Sælskind udbredt under Fødderne og Benene bundne sammen med Tutareang'en — den Rem, som de gamle Fangere havde talt om. Den hjælper en Mand til at holde sine Ben rolige, mens han venter og venter og venter paa, at Sælen med den skarpe Hørelse skal komme op. Det er dræbende kedeligt, men man kan let forstaa, at at sidde stille med Remmen om Benene, mens Thermometeret maaske viser nogle og tredive Grader under Frysepunktet er det drøjeste Arbejde, som en Inuit kender til. Naar saa

en Sæl var fældet, kom Hunden Kotuko springende med sin Line slæbende efter sig og hjalp med til at trække Byttet hen til Slæden, hvor de trætte og sultne Hunde laa tvære i Læ af Isblokkene.

Men en Sæl strakte ikke langt, thi alle Munde i den lille Landsby skulde fyldes, og hverken Knogler, Hud eller Sener gik til Spilde. Det Kød, som Hundene ellers fik, blev taget i Brug til Menneskene, og Amorak fodrede Forspandet med Skindstumper af gamle Sommertelte, som hun ragede frem under Sovebriksen, og Dyrene hylede og hylede og vaagnede om Natten for at hyle af Sult. Paa Lamperne i Hytterne kunde man se, at Hungersnøden truede. I gode Tider, naar der var nok af Spæk, var Flammen i de baadformede Lamper en hel Alen høj — fornøjelig, fedtet og gul. Nu var den knebne seks Tommer; og Amorak prikkede omhyggeligt Mosvægen ned, naar Flammen i et ubevogtet Øjeblik blussede til Vejrs, og hele Familiens Øjne fulgte hendes Haand. Det rædselsfulde ved en Hungersnød deroppe i den store Kulde er ikke saa meget Døden, som Døden i Mørket. Alle Inuiter frygter Mørket, som uden Afbrydelse ruger knugende over dem seks Maaneder i hvert Aar; og naar Lamperne brænder lavt i Hytterne, begynder Menneskenes Sjæle at forvirres og omtaages.

Men værre stod tilbage.

De forsultne Hunde snappede og snærrede i Gangene, stirrede paa de kolde Stjærner og snusede i den bidende Vind Nat efter Nat. Naar deres Hylen holdt op, faldt Tavsheden paa igen, ligesaa massiv og ligesaa tung som en Snedrive mod en Dør, og Menneskene kunde høre deres eget Blod banke i de fine Aarer omkring Øret og deres egne Hjærters Dunken, der lød ligesaa tydeligt som Støjen af Troldmandens Trommer, naar han slog paa dem ude paa Sneen. En Nat sprang Hunden Kotuko, som havde været usædvanligt tvær paa Jagten den Dag, op og puffede med Hovedet til Kotukos Knæ. Kotuko klappede den, men Hunden blev ved at puffe som i Blinde og logrede. Saa vaagnede Kadlu, greb det store, ulveagtige Hoved og stirrede ind i de sløve Øjne. Hunden klynkede, som om den var bange, og gøs mellem Kadlus Knæ. Haarene rejste sig paa dens Hals, og den knurrede, som om der var en Fremmed ved Døren. Saa bjæffede den fornøjet, trillede sig rundt paa Jorden og bed i Kotukos Støvle som en Hvalp.

»Hvad er der i Vejen?« sagde Kotuko, for han begyndte at blive bange.

»Sygdommen,« svarede Kadlu. »Det er Hundesygdommen.«

Hunden Kotuko stak Snuden i Vejret og hylede atter og atter.

»Det har jeg aldrig før set. Hvad vil den gøre?« spurgte Kotuko.

Kadlu trak en Smule paa den ene Skulder og gik tværs over Hyttens Gulv for at hente sin Lanse. Den store Hund saa paa ham, hylede igen og luskede ud gennem Gangen, mens de andre Hunde trak sig tilbage til højre og venstre og gjorde rigelig Plads for den. Saa snart den var ude paa Sneen, gøede den rasende, som om den var paa Spor efter en Moskusokse, satte afsted i Spring og Hop og forsvandt, stadig gøende. Det var ikke den almindelige Hundegalskab, den led af, men den var slet og ret gaaet fra Forstanden. Kulden og Sulten og først og fremmest Mørket havde gjort den vanvittig, og naar denne frygtelige Hundesygdom først viser sig i et Spand, breder den sig som en Løbeild. Paa næste Jagtdag blev nok en Hund syg, og Kotuko maatte dræbe den paa Stedet, mens den bed og baskede mellem Linerne. Og saa gav den sorte »anden Hund«, som i fordums Dage havde været Spandets Anfører, sig pludselig til at gø over et indbildt Rensdyrspor, og da de slap den løs fra Pitu'en, røg den lige løs paa en Isblok og løb derpaa sin Vej, ligesom dens Anfører havde gjort, med Selen paa.

Efter denne Hændelse vilde ingen mere tage ud med Hundene. De havde Brug for dem til noget andet; og det vidste Dyrene, thi skønt de blev tøjrede og fodrede, var deres Øjne fulde af Fortvivlelse og Frygt. Hvad der gjorde ondt værre, var, at de gamle Kvinder begyndte at fortælle Spøgelsehistorier og sige, at de havde mødt Aanderne af de Fangere, der var døde om Efteraaret, og at disse havde spaaet alle mulige Slags Rædsler.

Kotuko sørgede mere over Tabet af sin Hund end over noget andet, thi skønt en Inuit spiser kolossalt, kan han ogsaa finde sig i at sulte. Men Sulten, Mørket, Kulden og Strabadserne tog paa hans Kræfter, og han begyndte at høre Stemmer indeni sit Hoved og med Øjenkrogen at se Mennesker, som slet ikke var der. En Nat — han havde lige spændt Remmen af sig efter ti Timers Venten ved et forladt Sælhul og vaklede nu tilbage til Landsbyen, mat og ør i Hovedet — gjorde han Holdt for at hvile sig med Ryggen støttet til en stor Sten, der tilfældigvis ligesom en Rokkesten bares af en enkelt fremspringende Ispille. Hans Tyngde forstyrrede Stenens Ligevægt; tungt rullede den ned, og da Kotuko sprang til Side for at undgaa den, gled den efter ham, pibende og hvislende over Isskraaningen.

Det var tilstrækkeligt for Kotuko. Han var

bleven opdraget til at tro, at hver Klippeblok og Kampesten havde sin Beboer, sin Inua, som i Reglen var et Slags enøjet kvindeligt Væsen, der kaldtes en Tornak, og at naar en Tornak vilde hjælpe en Mand, rullede hun efter ham indeni sin Stenbolig og spurgte ham, om han vilde tage hende til Skytsaand. (Naar Isen tøer om Sommeren, ruller og glider Klippestykker og Stenblokke paa hele Landets Overflade, saa det er let at forstaa, hvordan Troen paa saadanne levende Stene er opstaaet). Kotuko hørte Blodet hamre i sine Øren, som han havde hørt det hele Dagen, og han troede, at det var Stenens Tornak, der talte til ham. Inden han naaede hjem, var han aldeles sikker paa, at han havde haft en lang Samtale med hende, og da hele hans Stamme ansaa dette for meget vel muligt, mødte han ikke Modsigelse hos nogen.

»Hun sagde til mig: Jeg springer ned, jeg springer ned fra mit Hvilested paa Sneen,« udbrød Kotuko, som sad huløjet og foroverbøjet i den svagt oplyste Hytte. »Hun sagde: Jeg vil være din Fører. Hun sagde: Jeg vil føre dig til gode Sælhuller. I Morgen drager jeg ud, og Tornaken vil vise mig Vej.«

Saa kom Angekokken, Landsbyens Troldmand, ind i Hytten, og Kotuko fortalte sin Historie for anden Gang. Den tabte ikke ved det.

»Følg Tornaiterne, Stenenes Aander,« sagde Angekokken. »De vil atter bringe os Mad.«

Pigebarnet nordfra havde ligget tæt ved Lampen, spist meget lidt og talt endnu mindre i mange Dage, men da Amorak og Kadlu næste Morgen pakkede og surrede en lille Haandslæde til Kotuko og belæssede den med hans Jagtredskaber og saa meget Spæk og frossent Sælkød, som de kunde afse, greb hun Trækrebet og traskede kækt af Sted ved Drengens Side.

»Dit Hus er mit Hus,« sagde hun, mens den lille Slæde med Benmederne knirkede og skumplede bagved dem i den frygtelige Polarnat.

»Mit Hus er dit Hus,« svarede Kotuko, »men min Tro er, at vi kommer til at følges ad til Sedna.«

Sedna er Underverdenens Herskerinde, og Inuiterne mener, at enhver, som dør, maa tilbringe et Aar i hendes rædselsfulde Land, inden han kommer til Kvadliparmiut, det lykkelige Land, hvor det aldrig fryser, og hvor fede Rensdyr kommer løbende, naar man kalder.

I hele Landsbyen raabte Folk: »Tornaiterne har talt til Kotuko. De vil vise ham jævn Is. Han vil bringe os Sælerne tilbage.« Men Stemmerne tabte sig snart i det kolde, tomme Mørke, og Kotuko og Pigen holdt sig tæt Side om Side, mens de halede

i Trækrebet eller læmpede Slæden over den ujævne Is i Retning ad Polarhavet til. Kotuko holdt fast paa, at Stenens Tornak havde befalet ham at gaa mod Nord, og derfor gik de mod Nord, vejledet af Rensdyret Tuktukdjung — det Stjærnebillede, som vi kalder Karlsvognen.

Ingen Evropæer kunde være kommen fem Fjerdingvej frem om Dagen over de knudrede og skarpkantede Isblokke. Men disse to vidste aldeles nøjagtigt, hvordan man med en Drejning af Haandleddet kan faa en Slæde rundt om en Isblok, eller med et Ryk lette den op af en Sprække, eller hvor megen Kraft man skal lægge i nogle faa, rolige Hug med Spydspidsen, for at bane sig en Sti hvor alt ser haabløst ud.

Pigen sagde ingenting, men bøjede Hovedet, og den lange Jærvskinds Frynse paa hendes Hermelinshætte blæste tværs over hendes brede, mørke Ansigt. Himlen over dem var fløjlsagtig sort med rødlige Strimer i Horisonten, hvor de store Stjærner skinnede som Gadelygter. Fra Tid til anden rullede en grønlig Nordlysbølge henover Himlens Dyb, flagrede som et Banner og forsvandt; eller en Ildkugle susede gennem Mørket og efterlod en lang Hale af Gnister. De kunde se Isens rynkede og furede Overflade spillede i sælsomme Farver — kobberrødt og blaa-

ligt; men under det almindelige Stjærneskær antog alt en iskold, graa Farve. Isflagen var, som vi har fortalt, bleven sønderslaaet og kastet hulter til bulter af Efteraarsstormene, saa at den lignede et frossent Jordskælv. Der var Kløfter og Spalter, Huller, der lignede Grusgrave, større og mindre Stumper frosne fast til Flagens oprindelige Overflade, Stykker af gammel, sort Is, som en eller anden Storm havde drevet ind under Flagen, og som senere atter havde hævet sig, afrundede Isblokke, der saa ud som Rullesten, savtakkede Kanter, afslebne af Sneen, der flyver for Vinden, og sunkne Strækninger, hvor tyve til fem og tyve Tønder Land af Flagen laa en to, tre Alen under den øvrige Flade. I nogen Afstand kunde man antage Isblokkene for Sæler eller Hvalrosser, væltede Slæder eller Mænd paa Fangst, eller endogsaa for selve den store, tibenede Aande-Isbjørn, men til Trods for disse fantastiske Skikkelser, der alle saa ud, som om de stod lige paa Nippet til at blive levende, hørtes der ikke en Lyd — end ikke det mindste, svageste Ekko af en Lyd. Og gennem denne Stilhed og gennem dette Øde, hvor de pludselige Lysskær flimrede og sluktes igen, krøb Slæden og de to, som trak den, af Sted som Syner i en uhyggelig Drøm — en Drøm om Verdens sidste Dag heroppe ved Verdens Ende.

Naar de var trætte, byggede Kotuko, hvad Jægerne kalder »et halvt Hus«, en meget lille Snehytte, i hvilken de saa krøb sammen med deres Rejselampe og stræbte at tø noget frossent Sælkød. Naar de havde sovet, begyndte Vandringen igen — de tilbagelagde halvottende Mil om Dagen, men naaede kun fem Fjerdingvej mod Nord. Pigen var altid meget tavs, men Kotuko mumlede hen for sig og istemte Sange, som han havde lært i Syngehytten — Sommersange, Sange om Rensdyr og Laks, der passede saa uhyggelig daarligt til Situationen. Saa paastod han, at han hørte Tornaken brumme noget til ham, og saa styrtede han op paa en Isblok, hvor han stod og slog ud med Armene og talte i en høj, truende Tone. Sandt at sige var Kotuko den Gang meget nær ved Vanviddet, men Pigen var overbevist om, at han blev ledet af sin Skytsaand, og at alt vilde blive godt igen. Hun blev derfor slet ikke overrasket, da Kotuko ved Slutningen af den fjerde Dagsmarsch med Øjne, der brændte som Gløder i hans Hoved, fortalte hende, at hans Tornak fulgte dem over Sneen i Skikkelse af en Hund med to Hoveder. Pigen saa derhen, hvor Kotuko pegede, og det forekom hende, at hun saa et eller andet Væsen smutte ned i en Kløft. Et Menneske var det ganske bestemt ikke, men alle og enhver vidste jo,

at Tornaiterne foretrækker at vise sig i Skikkelse af Bjørne eller Sæler eller lignende.

Men det kunde godt have været selve den tibenede Aande-Isbjørn, eller det kunde have været hvadsomhelst, thi Kotuko og Pigen var saa udsultede, at deres Øjne ikke var paalidelige. Siden de havde forladt Landsbyen, havde de intet fanget og ikke set Spor af Vildt; de havde ikke Mad nok til en Uge til, og det trak op til Storm. En Polarstorm kan blæse i ti Dage uden Afbrydelse, og i al den Tid er det den visse Død at færdes under aaben Himmel. Kotuko byggede en Snehytte stor nok til, at de kunde tage Slæden derind (det er altid klogest at have sit Kød i sin umiddelbare Nærhed) og mens han tildannede den sidste uregelmæssige Isblok, som skulde udgøre Tagets Slutsten, saa han et Væsen stirre paa sig fra en lille Isklint en halv Fjerdingvej borte. Luften var diset, og Væsenet saa ud til at være tyve Alen langt og fem Alen højt med en Hale paa ti Alen og en Skikkelse, som dirrede i alle Omridsene. Pigen saa det ogsaa, men i Stedet for at skrige højt af Rædsel, sagde hun roligt: »Det er Kvikvern. Hvad vil der nu ske?«

»Han vil tale til mig,« svarede Kotuko, men Snekniven dirrede i hans Haand, thi hvor fast en Mand end tror paa, at han er en Yndling af sælsomme og

hæslige Aander, holder han dog ikke rigtigt af at blive taget paa Ordet. Kvikvern er et Spøgelse af en kolossal, tandløs og haarløs Hund, der tros at leve langt mod Nord og at strejfe om i Landet, lige inden et eller andet mærkeligt skal hænde. Det kan være noget behageligt eller noget ubehageligt, men selv Troldmændene holder ikke af at tale om Kvikvern. Han faar Hundene til at gaa fra Forstanden. Ligesom Aande-Isbjørnen har han adskillige ekstra Par Ben — seks eller otte — og dette Væsen, som hoppede op og ned derude i Disen, havde flere Ben, end nogen virkelig Hund havde Brug for.

Kotuko og Pigen kravlede skyndsomst ind i deres Hytte. Hvis Kvikvern havde villet have fat i dem, kunde han naturligvis have splittet den ad over Hovederne paa dem, men Følelsen af at have en alentyk Snemur mellem dem selv og det uhyggelige Mørke var alligevel en stor Trøst. Saa brød Stormen løs med et Hyl som en Dampfløjtes, og i tre Dage og tre Nætter holdt den ved, uden at skifte Retning den mindste Smule og uden at sagtne blot et Minut. De sad med Stenlampen mellem Knæene, nippede til det lunkne Sælkød og saa den sorte Sod samle sig under Taget i to og halvfjerdsindstyve lange Timer. Pigen saa efter, hvor megen Mad der var tilbage paa Slæden; der var ikke Forraad til

mere end to Dage. Og Kotuko eftersaa Jærnspidserne og Senesurringerne paa sin Harpun, sin Lanse og sin Fuglepil. Andet var der ikke at bestille.

»Vi gaar snart til Sedna — meget snart,« hviskede Pigen. »Om tre Dage maa vi lægge os ned og dø. Vil din Tornak ikke hjælpe os? Syng en Angekok-Sang for at kalde hende til os.«

Han begyndte at synge en Tryllesangs skingrende, hylende Toner, og Stormen lagde sig langsomt. Men midt under Sangen foer Pigen op og lagde først sin vanteklædte Haand og saa sit Hoved paa Hyttens Isgulv. Kotuko fulgte hendes Eksempel. Begge knælede de, stirrede hinanden ind i Øjnene og lyttede med alle Nerver anspændte. Han rev en tynd Strimmel Fiskeben af Kanten af en Fuglefælde, som laa paa Slæden, rettede den ud, stak den lodret ned i et lille Hul i Isen og pressede den fast med sin Vante. Den var næsten ligesaa nøje afbalanceret som en Kompasnaal, og nu opgav de at lytte og stirrede blot paa den. Den lille Opstander dirrede en Smule — den ubetydeligste Smule man kunde tænke sig — saa vibrerede den let et Par Sekunder, faldt til Ro, og vibrerede saa atter, men denne Gang i en anden Retning.

»For tidligt!« sagde Kotuko. »En eller anden stor Flage er brudt løs langt borte paa Yderkanten.«

Pigen pegede paa Opstanderen og rystede paa Hovedet.

»Det er det store Isbrud,« sagde hun. »Lyt til den grundstødte Is. Den knager.«

Da de knælede denne Gang, hørte de de mærkværdigste dumpe, gryntende og knagende Lyd tilsyneladende under deres Fødder. Snart lød det, som naar en blind Hundehvalp piber, snart, som om en Sten blev skuret henover haard Is, og saa igen som dumpe Slag paa en Tromme, men altsammen langtrukket og dæmpet, som om Lydene kom langt, langt borte fra.

»Vi kommer ikke liggende til Sedna,« sagde Kotuko. »Det er Isbruddet. Tornak'en har bedraget os. Vi skal dø.«

Alt dette lyder maaske som Bagateller, men de to stod virkelig Ansigt til Ansigt med en stor Fare. Den tre Dages Storm havde drevet Baffins-Bugtens dybe Vand mod Syd og presset det ind mod Randen af den lange Strækning landfast Is, som gaar vestpaa fra Bylots Ø. Og den stærke Strøm, som løber mod Øst ud af Lancaster-Sund, havde medført Mil efter Mil af hvad der kaldes Pakis — ujævne Isblokke, som ikke er frosset sammen til Flager; og denne Pakis bombarderede nu Flagen, paa samme Tid som Søgangen paa det af Stormen oprørte Hav

svækkede og undergravede den. Hvad Kotuko og Pigen havde lyttet til, var den svage Genlyd af denne Kamp en halv Snes Mile borte, og den lille Opstander dirrede under Rystelserne deraf.

Inuiterne siger med Rette, at naar Isen først vaagner af sin lange Vintersøvn, er det umuligt at vide, hvad der kan ske, thi massive Isflager skifter Form næsten ligesaa hurtigt som drivende Skyer. Stormen havde øjensynligt været en Foraarsstorm, der var kommen for tidligt, og nu var alting muligt.

Alligevel var de to gladere til Sinds end før. Hvis Flagen splintredes, var det forbi med at vente og lide. Aander, Trolde og Heksemestre færdedes ude paa den gyngende Is, og maaske skulde de vandre til Sednas Rige Side om Side med alle Slags uhyggelige Væsener og mens Blodet endnu rullede rask i deres Aarer af Spændingen. Da de forlod Hytten efter Stormen, tiltog Larmen ude i Horisonten bestandig, og det stønnede og summede i den sejge Is rundt om dem paa alle Kanter.

»Han venter endnu,« sagde Kotuko.

Paa Toppen af en Isblok sad eller laa det ottebenede Væsen, som de havde set tre Dage før — og det hylede frygteligt.

»Lad os følge det,« sagde Pigen. »Maaske det kender en Vej, der ikke fører til Sedna.« Men da

hun greb Trækrebet, vaklede hun af Udmattelse. Væsenet bevægede sig langsomt og klodset af Sted over Sprækkerne, stadig styrende mod Vest, hvor Landet laa, og de fulgte efter, mens den buldrende Torden ved Flagens Rand rullede nærmere og nærmere. Den yderste Del af Isen splintredes og slog Revner i alle Retninger næsten en hel Mil ind mod Land, og store Isstykker, ti Fod tykke og fra nogle faa Alen til flere Mile i Omkreds gyngede og dukkede og bumpede mod hverandre og mod den endnu ubrudte Is, naar den svære Søgang greb dem og rystede dem og sprøjtede op imellem dem. Disse Murbrækkerblokke var, om man saa tør sige, Fortropperne af den Hær, som Havet kastede ind mod Isflagen. Deres uophørlige Bragen og Knagen druknede næsten den skrabende, skærende Lyd af Pakisens Flager, der blev drevne helt ind under den landfaste Is, ligesom naar man hurtigt skubber Spillekort ind under et Bordtæppe. Hvor Vandet var lavt, stablede disse Flager sig op, den ene over den anden, indtil den nederste naaede den mudrede Bund halvhundrede Fod nede, og det plumrede Vand dæmmedes op bag den snavsede Is, indtil det voksende Tryk atter drev alt fremad. Men det var ikke nok med Pakisen; Stormen og Strømmen hidførte ogsaa virkelige Isbjærge, som havde løsnet sig fra Grønlandskysten eller Mel-

ville-Bugtens nordlige Kyst. Højtideligt kom de brasende frem, mens Bølgerne skummede omkring dem, og styrede løs paa Landisen som en gammeldags Orlogsflaade for fulde Sejl. Men et Bjærg, der saa ud, som om det kunde sejle hele Verden i Sænk, løb altid uhjælpeligt paa Grund, krængede over og trillede rundt i et Virvar af Skum og Mudder, mens de iskolde Skumstænk fløj omkring, hvorimod et langt mindre og lavere Bjærg med et Brag rendte ind i den flade Landis, slyngede kolossale Masser af Isstumper til begge Sider og skar sig en Bane paa en Fjerdingvej, inden det standsede. Nogle faldt som Sværd og huggede en skarpkantet Kanal i Flagen, andre splintredes til en Byge af Blokke, af hvilke hver vejede Tusinder af Pund, og som hvirvlede og fløj ind over Landisen. Atter andre hævede sig helt op af Vandet, naar de stødte paa Grund, vred og vendte sig som i Smærte og faldt tungt om paa Siden, mens Havet med Bulder skyllede hen over deres Skuldre. Og denne Masen og Brasen og Splintren og Stampen og Klemmen og Knugen af Isen i alle mulige Former gik for sig langs hele den nordlige Rand af Isflagen, saa langt Øjet kunde naa. Fra det Sted, hvor Kotuko og Pigen stod, saa Virvarret kun ud som en urolig, bølgende, kravlende Bevægelse ude i Synskredsen, men det kom nærmere hvert Øjeblik, og langt borte

inde mod Land kunde de høre svære Drøn, der lød som Kanonskud i Taage. Det betød, at Isflagen blev presset ind mod Bylots Ø, Landet mod Syd, bagved dem.

»Dette er aldrig før hændt,« sagde Kotuko og gloede dumt. »Det er jo ikke Tiden dertil. Hvordan kan Isbruddet komme nu?«

»Følg h a m!« raabte Pigen og pegede paa Væsenet, der halvt hinkede, halvt løb af Sted foran dem. De fulgte, slæbende Haandslæden efter sig, mens Isens Brølen kom nærmere og nærmere. Tilsidst begyndte Ismarken rundt om dem at slaa Revner og Stjærner i alle Retninger, og Spalterne aabnede sig og smækkede sammen ligesom Ulvetænder. Men dér, hvor Væsenet havde slaaet sig til Ro, paa en Dynge gamle, sammenhobede Isblokke en halvhundrede Fod høj, var der ingen Bevægelse. Kotuko styrtede fremad i vild Fart, slæbte Pigen efter sig og krøb og kravlede, til han naaede Højens Fod. Larmen af Isen blev stærkere og stærkere rundt om dem, men Højen stod fast, og da Pigen saa paa ham, stak han den højre Albue opad og udad, hvilket er Inuiternes Tegn for Land — en Ø. Og Land var det, som det ottebenede, hinkende Væsen havde ført dem til — en eller anden lille Holm med Granittop og Sandstrand udenfor Kysten, beklædt med og skjult af Is,

saa at intet Menneske kunde have skælnet den fra Isflagen, men i Virkeligheden solid Jord og ikke bristende Is. Isflagernes Brag og Faren tilbage, naar de splintredes mod Grunden, viste, hvor det hævede sig op over Havet, og en Banke løb ud mod Nord og afparerede den tungeste Ises Fremstormen, ligesom et Plovjærn deler den lerede Jord. Naturligvis var der Fare for, at en eller anden haardt presset Isflage kunde skyde sig op paa Stranden og høvle hele Toppen af Øen, men derom bekymrede Kotuko og Pigen sig ikke, da de byggede deres Snehytte og satte sig til at spise og lyttede til Isen, som drønede og bragede langs Stranden. Væsenet var forsvundet, og Kotuko talte i en ophidset Tone om sin Magt over Aanderne, mens han krøb sammen ved Siden af Lampen. Midt under hans eksalterede Tale brast Pigen i Latter og gav sig til at rokke frem og tilbage.

Thi bag hendes Skulder, kravlende ganske langsomt ind i Hytten, viste der sig to Hoveder, et gult og et sort, der tilhørte to af de forknytteste og mest skamfulde Hunde, som man nogensinde har set. Hunden Kotuko var den ene, og den sorte Anfører var den anden. Begge var raske og vel ved Magt og havde fuldstændigt faaet deres Fornuft igen, men de var lænkede sammen paa en ganske mærkelig Maade. Da den sorte Anfører løb sin Vej, havde den jo endnu

sit Seletøj paa. Den maa have truffet Hunden Kotuko og leget eller kæmpet med den, thi dens Skulderløkke havde faaet fat i Kotukos Halsbaand af snoet Kobbertraad og havde strammet sig, saa at ingen af Hundene kunde komme til at gnave Skindremmen over, men hver af dem hang fast ved den andens Hals. Og dette tilligemed Friheden til at jage paa egen Haand maa have bidraget til at helbrede deres Galskab, thi nu var de meget stilfærdige.

Pigen puffede de to skamfulde Dyr over mod Kotuko og udbrød, mens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder af Latter: »Der har du Kvikvern, som førte os i Sikkerhed. Se paa hans otte Ben og hans dobbelte Hoved!«

Kotuko skar dem fri, og baade den gule og den sorte styrtede sig i hans Arme og stræbte at forklare, hvordan de var komne til Fornuft igen. Kotuko lod Haanden glide ned over deres Kroppe; de var buttede og godt i Stand.

»De har fundet Mad,« sagde han med et Grin. »Jeg tror ikke, at vi kommer til at gaa til Sedna for det første. Min Tornak har sendt os dem. Sygdommen har forladt dem.«

Saasnart de havde hilst paa Kotuko røg de to Hunde, som i de sidste Par Uger havde været nødte

til at sove, æde og jage sammen, i Totterne paa hinanden, og der stod et stort Slag i Hytten.

»Sultne Hunde slaas ikke,« sagde Kotuko. »De har fundet Sæler. Lad os nu sove. Vi skal nok faa Mad.«

Da de vaagnede, var der aabent Vand ved Øens nordlige Kyst, og al den løsnede Is var dreven længere ind mod Fastlandet. Den første Lyd af Brændingen er en af de frydefuldeste for en Inuits Øren, thi den betyder, at Foraaret nærmer sig. Kotuko og Pigen tog hinanden i Haanden og smilede; Brændingens kraftige Brølen mellem Isstykkerne mindede dem om Laksenes og Rensdyrenes Aarstid og Duften af de blomstrende Dværgpile. Mens de stod og saa ud over Havet, begyndte der at lægge sig en tynd Skorpe over det mellem de flydende Isflager, saa stærk var Kulden; men i Horisonten saa de en bred, rød Stribe — Skæret af Solen, der endnu var under Synskredsen. Det var snarere som at høre den gabe i Søvne end at se den staa op, og Skæret varede kun nogle faa Minutter, men det bebudede den nye Aarstid. Det, følte de, var uimodsigeligt.

Kotuko fandt Hundene udenfor Hytten i Færd med at slaas om en nylig dræbt Sæl, der havde fulgt efter Fiskene, som altid opskræmmes af en Storm. Det var den første af nogle og tyve Sæler,

som landede paa Isen i Løbet af Dagen, og inden Havet lagde helt til, var der Hundreder af sorte Hoveder, som muntrede sig i det lave aabne Vand eller flød omkring paa Drivisen.

Det var dejligt at smage Sællever igen, at fylde Lamperne med Spæk uden at tænke paa at spare og at se Flammen blusse halvanden Alen til Vejrs. Men saasnart den nye Havis kunde bære, belæssede Kotuko og Pigen Haandslæden og lod de to Hunde hale ud, som de aldrig i deres Liv havde halet, thi de var bange for, hvad der kunde være hændt i deres Landsby. Vejret var ligesaa ubarmhjærtigt som nogensinde; men det er lettere at trække en Slæde, der er belæsset med god Mad, end at jage med sulten Mave. De efterlod fem og tyve dræbte Sæler begravede i Isen paa Stranden, rede til at bruges, og skyndte sig tilbage til deres Stamme. Hundene viste dem Vej, saasnart Kotuko sagde dem, hvad han ventede af dem, og skønt der ingen Tegn eller Mærker var at gaa efter, varede det dog kun to Dage, inden de glammede udenfor Kadlus Landsby. Kun tre Hunde svarede; de andre var blevne spiste, og der var næsten helt mørkt i Hytterne. Men da Kotuko raabte: »Ojo (kogt Kød)!« svarede nogle svage Stemmer, og da han meget tydeligt kaldte hvert enkelt Menneske i Landsbyen ved Navn, manglede der ingen.

En Time efter blussede Lamperne i Kadlus Hus, Snevand blev varmet, Kasserollerne begyndte at syde, og Vandet dryppede ned fra Loftet, mens Amorak lavede et Maaltid til hele Landsbyen, den Lille gumlede paa en Strimmel dejligt Spæk, der smagte som Nøddekærner, og Jægerne langsomt og methodisk fyldte sig lige til Randen med Sælkød. Kotuko og Pigen fortalte deres Historie. De to Hunde sad imellem dem, og naarsomhelst deres Navne blev nævnede, spidsede de et Øre hver og saa ud, som om de skammede sig inderligt over sig selv. En Hund, som en Gang har været gal, men er kommen sig, er, efter hvad Inuiterne paastaar, uimodtagelig for alle senere Anfald af Sygdommen.

»Tornaken glemte os altsaa ikke,« sagde Kotuko. »Stormen blæste, Isen brød op, og Sælerne kom svømmende efter Fiskene, der var blevne skræmmede af Stormen. De nye Sælhuller er nu ikke to Dagsrejser borte. De bedste Jægere kan gaa ud i Morgen og hente de Sæler, som jeg har dræbt — fem og tyve Sæler, som ligger begravede i Isen. Naar vi har spist dem, vil vi alle følge efter Sælerne paa Isflagen.«

»Og hvad vil du gøre?« spurgte Landsbyens Troldmand i samme Tone, som naar han tiltalte Kadlu, den rigeste af Tununirmiuterne.

Kotuko saa paa Pigen fra Norden og svarede roligt:

»Vi vil bygge en Hytte.«

Og han pegede mod den nordvestlige Side af Kadlus Hytte; det er den Side, hvor den gifte Søn eller Datter altid bygger sin Bolig.

Med en lille mistvivlende Hovedrysten holdt Pigen Hænderne frem med Fladerne opad. Hun var en Fremmed, funden halvdød af Sult, og hun havde intet at medbringe til Husholdningen.

Amorak sprang op fra Briksen, hvor hun sad, og gav sig til at feje en Mængde Ting ned i Pigens Skød — Stenlamper, Skindskrabere af Jærn, Blikkasseroller, Rensdyrskind broderede med Moskusoksetænder, og rigtige Sejlmagernaale af den Slags, som Sømænd bruger — den ypperste Medgift, der nogensinde er givet hinsides Polarkredsen. Og Pigen fra Norden bøjede sit Hoved helt ned mod Gulvet.

»Og dem med!« lo Kotuko og gav Tegn til Hundene, som straks stak deres kolde Snuder op i Pigens Ansigt.

»Hm,« sagde Angekokken med en betydningsfuld Hoste, som om han havde gennemtænkt hele Sagen. »Straks da Kotuko forlod Landsbyen, gik jeg til Syngehytten og sang Galder. Jeg sang alle de lange Nætter igennem og anraabte Rensdyr-Aanden.

Min Sang fik den Storm til at blæse, som brød Isen, og drev Hundene til Kotuko, da Isen var nær ved at knuse ham. Min Sang fik Sælerne til at svømme ind, da Isen var brudt. Mit Legeme laa stille i Kvaggi'en, men min Aand løb ude paa Isen og vejledede baade Kotuko og Hundene i alt, hvad de har gjort. Det var mig, der gjorde det.«

Ingen modsagde ham, thi alle var mætte og søvnige, og saa tog Angekokken sig nok et Stykke kogt Kød og lagde sig til at sove ligesom de andre i det varme, veloplyste, tranduftende Hjem.

* * *

Men Kotuko, der tegnede rigtig godt efter Inuiternes Maade, kradsede Billeder af alle disse Hændelser paa et langt, fladt Stykke Hvalrostand med et Hul i den ene Ende. Og da han og Pigen drog nordpaa til Ellesmere-Land i det vidunderlige Aar, da Havet var aabent Størstedelen af Vinteren, lod han Hvalrostanden blive hos Kadlu, som tabte den i Gruset, da hans Hundeslæde gik i Stykker en Sommer paa Bredden af Netillingsøen ved Nikosiring; dér fandt en af de Inuiter, som bor ved Indsøen, Tanden næste Foraar og solgte den til en Mand fra Imigen, der senere gjorde Tjeneste som Tolk om Bord paa en Hvalfanger, som krydsede i Cumberland-Sund;

og han solgte den igen til Hans Olsen, som senere blev Kvartermester paa en stor Damper, der gik med Turister til Nordkap i Norge. Men da Turistsæsonen var forbi, løb Damperen mellem London og Avstralien og anløb Ceylon, og dér solgte Olsen Hvalrostanden til en singhalesisk Juvelér for to uægte Safirer. Jeg fandt den mellem noget Skrammel i et Hus i Colombo og har nu oversat den fra Begyndelsen til Enden.

Fra andre Sfærer.

Værelset var fuldt af den blaa Røg fra tre Piber og en Cigar. Orlovstiden var begyndt i Indien, og dens Førstegrøde herhjemme var »Tick« Boileau af det 45. bengalske Kavalleriregiment, som nu efter tre Aars Fraværelse besøgte mig for at passiare om forskellige Hændelser. Skæbnen, som altid gør sin Gærning pænt, sendte netop i samme Time »Stumpen«, som lige var kommen fra Øvre-Birma, op ad den samme Trappe, og mens han og Boileau stod ved mit Vindue, saa de nede paa Gaden en vis Nevin, der havde staaet ved et Gurkha-Regiment, som havde deltaget i Ekspeditionen til det sorte Bjærg. De vrælede til ham, saa at hele Gaden kunde høre det, at han skulde komme op, og op kom han, og saa paafulgte der et vældigt Halløj i mit Værelse, fordi vi her var trufne sammen fra alle Verdens Kanter, og de tre af os havde Orlov, og ingen af os var fyldt fem og tyve, og alle Londons Herligheder laa

blot og ventede paa, at vi skulde tage dem i Besiddelse.

Boileau tog den anden Stol — der var ikke flere end to — Stumpen beslaglagde som Følge af sit Korpus Sofaen, og Nevin, som var en lille Fyr, satte sig med Benene over Kors ovenpaa min lave Reol; og saa sagde vi allesammen: »Hvem skulde have tænkt at træffe dig her?« og: »Hvad bestiller du her?« indtil dette Æmne var udtømt og Talen naturligvis kom til at dreje sig om Geschæften. Boileau var opfyldt af store Planer om at blive Militærattaché i St. Petersborg, Nevin havde Haab om at komme ind paa Generalstabsskolen og Stumpen havde sat Himmel og Jord og Krigsministeriet med i Bevægelse for at blive ansat i den ægyptiske Hær.

»Hvad Glæde kan man have af det?« spurgte Nevin.

»Jo, det kan man sgu da rigtignok! Naturligvis, hvis man bliver anbragt i et Fellah-Regiment, er der ikke meget ved det, men kommer man til Sudaneserne, saa kan man sige, at man har skudt Papegøjen. De er første Klasses Feltsoldater — og tænk saa paa, hvilken mageløs central Beliggenhed Ægypten har, naar der næste Gang bliver Krig.«

Denne Bemærkning satte Lunten til Krudttønden. Vi gav os allesammen til paa Stedet at forklare det centralasiatiske Spørgsmaal og udstrøede Armékorpser

lige fra Helmundfloden til Kashmir med mere end russisk Sorgløshed. Hver af de unge Fyre lavede sig selv en Krig efter sin egen Smag, og da vi havde afgjort alle Blodbadenes Detailler, dræbt alle vore overordnede Officerer, anført en Division hver og næsten revet Atlasset tværs over under Forsøg paa at forklare vore Theorier, opløftede Boileau oven i Købet sin Røst over Larmen og brølede: »Ja, det bliver i alt Fald en Satans flot Krig!« i en Tone, som maatte kunne høres langt ned ad Trappen.

Ind tren min tavse William, ubemærket paa Grund af Røgen. »En Herre, som ønsker at tale med Dem,« sagde han og forsvandt igen, efterladende i sit Sted ingen ringere end Eustace Cleever. William introducerede altid Folk uden at tage Spor af Hensyn til, hvem der var til Stede.

»Aa, om Forladelse. Jeg vidste ikke, at der var nogen hos Dem. Jeg —«

Men det vilde ikke være passende at lade Cleever gaa igen; dertil var han for stor en Mand. De unge Mennesker blev siddende, hvor de sad, thi det var ikke saa lige en Sag at røre sig i det lille Værelse. Først da de saa, at han var graahaaret, rejste de sig op, og da Stumpen hørte hans Navn, sagde han:

»Er De — er det Dem, der har skrevet en Bog, som hedder »I de gode gamle Dage«?«

Cleever indrømmede, at han var den nævnte Bogs Forfatter.

»Saa — saa véd jeg ikke, hvordan jeg skal takke Dem,« sagde Stumpen og blev højrød i Hovedet. »Jeg er vokset op paa den Kant af Landet, som De har skrevet om — hele min Slægt bor der. Jeg læste Bogen, mens jeg laa i Lejren ved Hlinedatalone, og jeg kendte hver Sten og hvert Træ, og Dialekten med; det var saagu akkurat, ligesom om man var hjemme og hørte Bønderne tale. Nevin, du har jo læst »I de gode gamle Dage«? Det har Ti — Boileau ogsaa.«

Cleever har nydt saa megen Lovprisning, baade offentlig og privat, som et Menneske uden Skade kan sluge; men det forekom mig, at den aabenhjærtige Beundring i Stumpens Øjne og den Opsigt, han vakte i det lille Selskab, gjorde ikke saa lidt Indtryk paa ham.

»Vil De ikke sidde i Sofaen?« vedblev Stumpen. »Jeg kan tage Boileaus Stol, og —«

Han saa til mig for at minde mig om mine Pligter som Vært; men jeg var optaget af at studere Udtrykket i Forfatterens Ansigt. Cleever havde fuldstændigt opgivet enhver Tanke om at gaa igen og slog sig til Ro paa Sofaen.

Følgende Hærens første store Bud, som siger:

»Alt er Fælleseje undtagen Penge, og dem behøver du kun at bede den første den bedste om,« bød Stumpen ham mine Cigarer og Drikkevarer. Mindre kunde han heller ikke gøre; men ikke den mest overstrømmende Lovprisning i Verden kunde rumme halvt saa megen Paaskønnelse og Ærefrygt som Stumpens jævne: »De vil nok selv sige Stop,« da han skænkede op i det høje Glas.

Cleever sagde Stop, og han sagde mere end det, thi han havde ypperlige Talegaver, og han sad her som Centrum for en Herostilbedelse, hvori der ikke var Spor af Egennytte. De unge Mennesker spurgte ham om, hvordan hans Bog var bleven til, og om den havde været vanskelig at skrive, og om hvordan han fik sine Ideer; og han svarede med samme fuldstændige Jævnhed og Naivitet som den, hvormed de spurgte. Hans store Øjne straalede, og han stak de lange, magre Hænder ind i det graa Skæg og trak i det, efterhaanden som han blev revet med. Lidt efter lidt opgav han den ejendommelige og ubeskrivelige Udtale, som litterære Personligheder gærne bruger, opgav sit omhyggelige Ordvalg og benyttede Udtryk fra daglig Tale, som var ham fuldstændigt uvante. Han kunde ikke helt forstaa de unge Mennesker, der lyttede med saa stor Ærefrygt til hans Ord. Hageremmens Linie, der lyste hvidt paa

de solbrændte Kinder og Kæver, de rolige unge Øjne med Rynkerne i Øjenkrogene af den megen Stirren ud i det gloende Solskin, og den ejendommelige, korte, bestemte Maade at tale paa lod til at forbløffe ham i lige høj Grad. Han kunde skabe Mænd og Kvinder og sende dem til Jordens fjærneste Egne for at bringe Hjælp, Glæde og Trøst; han kendte Landet ud og ind og kunde være dets Tolk overfor Byerne, og han kendte mange Menneskehjærter baade i By og paa Land; men han var næppe i de sidste fyrretyve Aar kommen i Berøring med det Væsen, som kaldes en Løjtnant. Det sagde han ogsaa paa sin egen Maade til de unge Mennesker.

»Nej, hvordan skulde det ogsaa gaa til?« svarede Stumpen. »De — De er jo et ganske andet Slags Menneske.«

Stumpen udtrykte sin Mening mere ved sin Tone end ved sine Ord, men Cleever forstod, at det var en Kompliment.

»Vi er kun Løjtnanter,« sagde Nevin, »og vel næppe af den Slags Folk, som De træffer mange af i Deres Liv.«

»Sandt nok,« svarede Cleever. »Jeg lever hovedsagelig blandt Skribenter, Malere, Billedhuggere og saa videre. Vi har vort eget Sprog og vore egne

Interesser, og Yderverdenen bekymrer vi os ikke stort om.«

»Det maa være mageløst,« sagde Boileau paa Lykke og Fromme. »Vi har ogsaa vor Geschæft, men den er naturligvis ikke halvt saa interessant som Deres. De kender alle de Mennesker, som nogensinde har udmærket sig ved noget; men vi driver bare om fra Sted til Sted og udretter ingenting.«

»Det er en meget magelig Profession at være Officer, hvis man selv er en Dovenkrop,« tilføjede Nevin. »Naar der ikke er noget paa Færde, saa er der ikke noget paa Færde, og saa ligger man og driver.«

»Eller søger at blive anbragt et eller andet Sted for at være klar, næste Gang Forestillingen begynder,« sagde Stumpen og lo.

»For mig,« sagde Cleever stilfærdigt, »er hele Krigens Ide saa fremmed og unaturlig, saa i Bund og Grund gemen, om jeg saa tør sige, at jeg næppe kan værdsætte Deres Følelser. Men naturligvis, enhver Forandring fra Livet i Garnisonsbyerne maa jo være en Lykke for Dem.«

Som saa mange hjemmesiddende Englændere troede Cleever, at den Avisfloskel, han her citerede, dækkede alle Hærens Pligter — den Hær, hvis Anstrængelser han kunde takke for, at han kunde nyde

sit mangesidige Liv i Fred. Bemærkningen var ikke synderligt træffende, thi Boileau kom lige fra den afghanske Grænse, Stumpen havde været paa Krigsstien i næsten halvandet Aar, og den lille, rødhaarede Nevin havde for to Maaneder siden sovet hver Nat under aaben Himmel og med Fare for sit Liv. Men ingen af dem søgte at forklare dette, førend jeg tillod mig at bemærke, at de alle havde været med, hvor det gik varmt til, og ikke var vante til at drive. Det varede længe, inden Cleever forstod det.

»Været med, hvor det gik varmt til?« sagde han. Og saa udbrød han, ligesom et bedende Barn: »Aa, fortæl mig om det. Fortæl mig alting om alting.«

»Hvad mener De?« spurgte Stumpen, glad over denne direkte Opfordring af den store Mand.

»Gud Fader bevares! Hvordan skal jeg kunne faa Dem til at forstaa det, naar De ikke selv kan indse det? For det første, hvor gammel er De?«

»Fylder tre og tyve i Juli,« svarede Stumpen rask.

Cleever sendte de andre et spørgende Blik.

»Jeg er fire og tyve,« sagde Nevin.

»Og jeg er to og tyve,« sagde Boileau.

»Og De har alle været i Krig?«

»Vi har alle været med til et og andet, men

Stumpen er en rigtig Veteran. Han har haft to Aars Arbejde i Øvre-Birma,« svarede Nevin.

»Naar De siger Arbejde, hvad mener De saa, De mærkværdige Menneske?«

»Forklar ham det, Stump,« sagde Nevin.

»Aa, saadan holde Orden paa Tingene i al Almindelighed, og rende rundt efter smaa Dakuer — eller Dacoiter, som de ogsaa kaldes — og saa fremdeles. Der er ikke noget at forklare ved det.«

»Faa den unge Kæmpekarl til at tale,« sagde Cleever utaalmodigt til mig.

»Hvor kan De tro, at han kan tale?« svarede jeg. »Han har gjort Arbejdet. De to Ting lader sig ikke forene. Men hør nu, Stump, jeg giver dig Ordre til at *bukh*.«

»Om hvad? Jeg skal gærne forsøge.«

»*Bukh* om en *daur*. Du har været med til en Mængde,« sagde Nevin.

»Hvad i al Verden skal det betyde? Har Hæren sit eget Sprog?«

Stumpen blev meget rød i Hovedet. Han var bange for, at Cleever morede sig over ham, og han kunde ikke fordrage at fortælle i Ikke-Fagfællers Paahør. Men det var jo Forfatteren til »I de gode gamle Dage«, som ventede paa hans Historie.

»Ja, alt dette er jo saa nyt for mig,« undskyldte

Cleever sig. »Og — og De sagde, at De syntes om min Bog.«

Dette var en direkte Opfordring, som Stumpen forstod, og han begyndte, noget befippet og med mange Slangudtryk paa Grund af sin Nervøsitet:

»Stop mig, hvis jeg siger noget, som De ikke forstaar. Et halvt Aars Tid, førend jeg forlod Birma, laa jeg ved Hlinedatalone, oppe i Nærheden af Shan-Staterne, tilligemed treds Jenser — det vil sige menige Soldater — og en anden Løjtnant, et Aar ældre end jeg. Birma-Affæren var, hvad man kalder for en Løjtnantskrig, og vore Tropper var splittede ad i smaa Detachementer, som allesammen rendte rundt i Landet og søgte at holde Dacoiterne rolige. Dacoiterne muntrede sig nemlig gevaltigt — smurte Fruentimmer ind i Petroleum og stak Fyr paa dem, afbrændte Landsbyer, korsfæstede Folk —«

Forbavselsen i Eustace Cleevers Øjne blev større og større. Han kunde slet ikke forstaa, at Korsfæstelse endnu eksisterede under nogensomhelst Form.

»Har De nogensinde overværet en Korsfæstelse?« sagde han.

»Nej, naturligvis. Jeg vilde ikke have fundet mig i det, hvis jeg havde været til Stede; men jeg har set Ligene. Dacoiterne havde den Vane at sende et korsfæstet Lig ned ad Floden paa en Flaade bare

for at vise, at de var spillevende og i godt Humør. Se, den Slags Folk var det, jeg havde at gøre med.«

»Alene?« sagde Cleever. Sjælens Ensomhed kunde han forstaa — ingen kendte den bedre end han — men i Legemet havde han aldrig fjærnet sig tre Mil fra sine Medmennesker.

»Ja, jeg havde jo mine Folk, men ellers var jeg saa temmelig alene. Den nærmeste Kommandopost, som kunde give mig Ordrer, var fire Mil borte, og vi plejede at heliografere til dem, og de sendte os Ordrer paa samme Maade — altfor mange Ordrer.«

»Hvem kommanderede?« spurgte Boileau.

»Bounderby — Majoren. *Pukka* Bounderby; for Resten mere Bæst end *pukka*. Han tog Billetten i Fjor oppe ad Bhamo til. Blev skudt eller hugget ned,« svarede Stumpen.

»Hvad betyder disse Intermezzoer i et sælsomt Tungemaal?« sagde Cleever til mig.

»Professionelle Oplysninger — ligesom Mississippi-Lodsernes Samtaler,« svarede jeg. »Han holdt ikke af sin Major, som senere døde en voldsom Død. Videre, Stump.«

»Altfor mange Ordrer, som sagt. Man kunde ikke saa meget som tage Jenserne med sig ud paa en to Dages *daur* — det vil sige Ekspedition — uden at faa paa Hattepulden, fordi man ikke havde

bedt om Forlov. Og hele Landet var smækfuldt af Dacoiter. Jeg plejede at sende Spejdere ud og saa handle efter de Oplysninger, som de bragte. Saasnart en kom tilbage og fortalte om en Bande, der laa skjult, lod jeg tredive Mand stikke en Smule Fødevarer i Brødposerne, og saa gik vi ud og kiggede efter dem, mens den anden Løjtnant laa todt i Lejren.«

»Laa —? Undskyld, men hvordan laa han?«

»Laa todt — laa stille, med de andre tredive Mand. Naar jeg kom tilbage, tog han sin Halvpart af Folkene og gik ud og muntrede sig.«

»Hvem var han?« spurgte Boileau.

»Carter-Deecey, af Aurungabadierne. Rar Fyr, men altfor *zubberdusty,* og han blev *bokhar* de fire Dage i Ugen. Han har for Resten ogsaa vendt Næsen i Vejret Lad nu være med at afbryde mig.«

Cleever saa hjælpeløst paa mig.

»Den anden Løjtnant,« oversatte jeg hurtigt, »havde staaet ved et indfødt Regiment og var noget overlegen i sit Væsen. Han led meget af Klimatfeber og er nu død. Videre, Stump.«

»Efter at der var gaaet nogen Tid, fik vi saa meget Vrøvl, fordi vi lod Folkene rykke ud uden tilstrækkelig Foranledning, og derfor plejede jeg at sætte min Signalmand i Brummen for at hindre ham

i at aflæse de heliografiske Ordrer. Saa marscherede jeg af Sted og efterlod en Besked, der skulde afsendes en Time efter, at jeg havde forladt Lejren — saadan noget i denne Smag: »Modtaget vigtige Meddelelser; afmarscherer om en Time, medmindre jeg faar Kontraordre.« Hvis jeg saa blev beordret tilbage, gjorde det ikke noget videre. Naar jeg kom tilbage, bandede jeg paa, at Majorens Uhr gik galt, eller saadan noget. Jenserne fandt, at det var vældigt Sjov, og — ja, det er sandt, vi havde en, som var Detachementets Digter. Han plejede at lave Vers om alt, hvad der hændte.«

»Hvordan var de Vers?« indskød Cleever.

»Nydelige; Jenserne plejede at synge dem. Der var en Sang med et Omkvæd, der lød saadan.«

Og Stumpen istemte, med Soldatervisens ægte Snøvlen:

»Da Thibau, Birmas Konge, erklærede os Kri',
da viste han tilfulde, at han var et Fæ;
han havde næppe tænkt, at saa fjærnt et Folk som vi
vilde sende vore Tropper helt op til Mandalai!«

»Storartet!« sagde Cleever. »Og hvor dejligt lige til! Begrebet Regimentsdigter er nyt for mig, men naturligvis maa dette være den rette Slags.«

»Ja, han var svært populær blandt Folkene,«

sagde Stumpen. »Han rimede om dem allesammen, saasnart de gjorde et eller andet. Han var en stor Digter. Han var altid klar med en Elegi, naarsomhelst vi samlede en Boh op — det er en Dacoit-Anfører.«

»Hvordan bar De Dem ad med at samle ham op?« spurgte Cleever.

»Aa — skød ham, naar han ikke vilde overgive sig.«

»De! Har De skudt et Menneske?«

Der lød en undertrykt Latter fra alle tre unge Fyre, og det gik langsomt op for den spørgende, at en Livserfaring, som han ikke kendte noget til — og han kunde dog veje Menneskesjæle paa sin Vægtskaal — var bleven gjort af tre meget unge Herrer med et vindende Ydre. Han vendte sig til Nevin, der var krøbet op paa Reolen og sad med korslagte Ben ligesom før.

»Har De ogsaa?«

»Kan ikke nægtes,« svarede Nevin blidelig. »Ved det sorte Bjærg. Han trillede Klippeblokke ned paa mit Halvkompagni og spolerede Retningen i Geledderne. Saa tog jeg en Riffel fra en af Folkene og ramte ham med det andet Skud.«

»Vorherre bevares! Og hvordan følte De Dem til Mode bagefter?«

»Jeg var tørstig. Og saa længtes jeg efter en Pibe Tobak.«

Cleever saa paa Boileau — den yngste af dem. Hans Hænder var da vel ikke ogsaa blodbesudlede?

Boileau rystede paa Hovedet og lo. »Videre, Stump,« sagde han.

»De ogsaa?« sagde Cleever.

»Det skulde jeg mene. Det gjaldt hans eller mit Liv; og saa ekspederede jeg ham. Der var jo ikke andet at gøre.«

Cleever saa ud, som om han havde Lyst til at gøre en hel Mængde Spørgsmaal, men Stumpen kørte paa med sin Historie for fuld Kraft:

»Naa, tilsidst blev vi kaldt et Par ulydige Hvalpe og fik strængt Forbud imod oftere at marschere ud med Jenserne uden Ordre. Det var jeg nu slet ikke ked af, for Jens er saadan en fordringsfuld Skabning. Han vil altid have det, som han er vant til at faa det i Kasernen. Jeg levede af Høns og kogt Ris, men mine Jenser forlangte deres Pund ferskt Kød og deres fem Kvint af dit og deres halve Fjerdingspund af dat, og de plejede at komme til mig og plage mig om Skraatobak, naar vi var fire Dagsmarscher ude i Junglen. Jeg sagde: »Birmansk Tobak kan jeg skaffe jer, men jeg har ikke en hel Makketut i Lommen.«

Men det kunde de ikke indse. De vilde have alle Aarstidens Delikatesser, de Asener.«

»Og De var alene, naar De havde med de Mænd at gøre?« sagde Cleever og iagttog Stumpens Ansigt med Haanden over Brynet. Nye Ideer var ved at gaa op for ham, og det lod til, at de voldte ham nogen Ulejlighed.

»Ja naturligvis, medmindre De vil regne Moskitoerne for Selskab. For de var næsten ligesaa store som Mennesker. Men da jeg nu altsaa var nødt til at ligge todt, saa begyndte jeg at se mig om efter noget at bestille. Jeg var den Gang fine Venner med en Fyr, der hed Hicksey, og som var ansat i Politiet — det fortræffeligste Menneske, som nogensinde har gaaet i et Par Sko; en brillant Karl i alle Maader.«

Cleever nikkede bifaldende. Han forstod at værdsætte Begejstring.

»Hicksey og jeg var svært intime. Han kommanderede en Afdeling af det birmanske beredne Politi — nogle grinagtige Fyre, der var bevæbnede med Sabel og Sniderkarabin. De red paa smaa, tykke, birmanske Ponyer med Sejlgarns Stigbøjler, røde Klædes Sadler og Hovedtøjer af røde Klokkestrænge. Hicksey laante mig altid en seks, otte Stykker af dem, naar jeg bad om det — nogle raske

smaa Fyre, saa hvasse som bare Pokker. Men de fortalte deres Koner for meget, og alle mine Planer blev røbede, indtil jeg hittede paa at give gale Marschordrer om Aftenen og føre Folkene til en ganske anden Landsby næste Morgen. Saa plejede vi at overraske vore Venner Dakuerne før Frokost, hvad de fandt meget ubehageligt. Det er en fæl Egn dér ved Hlinedatalone; ikke andet end Bambus-Jungle, hvorigennem der snor sig Stier paa to Alens Bredde. Dakuerne kendte alle Stierne og plaffede løs paa os, naar vi kom omkring Hjørnet; men det beredne Politi kendte Stierne ligesaa godt som Dakuerne, og saa gik vi paa Jagt efter dem. Naar først vi havde faaet Kig paa dem, havde Mændene til Hest Overtaget over Mændene til Fods. I næsten en Maaned holdt vi hele Egnen i tre Miles Omkreds fuldstændig rolig. Og saa var det, at vi nuppede Boh Na-ghee, Hicksey og jeg og Civilisten. Det var vældigt Sjov!«

»Jeg tror, jeg begynder at forstaa lidt af det,« sagde Cleever. »Det var Dem en Fornøjelse at kommandere og kæmpe?«

»Ja, det kan De bande paa! Der gives intet herligere end en rask lille Ekspedition, naar det viser sig, at ens Planer slaar til og de Oplysninger, man har faaet, er *teek* — korrekte forstaar De — og det hele *sub-chiz* — jeg mener, naar det altsammen ud-

vikler sig saa naturligt og rigtigt som et Regnestykke paa en Tavle. Hicksey vidste en hel Del om den Boh. Han havde brændt Landsbyer og myrdet Folk til højre og venstre og hugget Konvojer sønder og sammen og saa videre. Nu laa han todt i en Landsby en fire Miles Vej fra os og søgte at faa skrabet sig en ny Bande sammen. Saa blev vi enige om at tage tredive Mand af det beredne Politi og ryge ham ud af hans Hule, inden han kunde plyndre nogen af de Landsbyer, hvor vi havde bragt Ro til Veje. I sidste Øjeblik kom den civile Embedsmand i den Del af Verden og mente, at han kunde have Lyst til at overvære Forestillingen.«

»Hvem var han?« spurgte Nevin.

»Hans Navn var Dennis,« svarede Stumpen langsomt. »Og lad os ikke tale mere om ham end nødvendigt. Han er en bedre Mand nu, end han var den Gang.«

»Men hvor gammel var Civiletatens Repræsentant?« sagde Cleever. »Situationen begynder at udvikle sig.«

»Han var vel en seks og tyve, og han var en voldsom klog Fyr. Han vidste en hel Masse Ting, men jeg tror egentlig ikke, at han var støt nok til at jage Dacoiter. Vi afmarscherede om Aftenen og naaede Boh Na-ghees Landsby, lige inden det blev

lyst næste Morgen, uden at der var bleven slaaet Alarm. Dennis var mødt bevæbnet til Tænderne — to Revolvere, Karabin og saa videre. Jeg talte med Hicksey om, hvordan vi skulde postere Folkene, og Dennis masede sin Pony ind mellem os og sagde: »Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre? Sig mig dog, hvad jeg skal gøre, Kammerater.« Vi tog ikke megen Notits af ham; men hans Pony forsøgte at bide mig i Benet, og saa sagde jeg: »Hold Dem lidt tilbage, gamle Ven, indtil vi har ordnet Angrebet.« Men han blev ved at mase paa og pille ved sine Tøjler og sine Revolvere og sige: »Aa Gud, aa Gud! Aah Gud! Hvad synes De, jeg helst skal gøre?« Manden var forfærdeligt bange, og hans Tænder klaprede.«

»Jeg sympathiserer ganske med Civiletatens Repræsentant,« sagde Cleever. »Videre, unge Clive.«

»Det grinagtige ved det var, at han nominelt var vor Overordnede. Hicksey tog ham rigtigt i Kikkerten og sagde saa, at han skulde holde sig til min Deling. Det var forbandet gement gjort af Hicksey. Fyren blev ved at trænge paa og gøre Vrøvl i Stedet for at bede om nogle Mand og saa selv indtage en Stilling med dem, saa tilsidst blev jeg gal i Hovedet, da jeg hørte Karabinerne begynde at knalde paa den anden Side af Landsbyen. Saa

sagde jeg: »For Himlens Skyld, Menneske, vær rolig og sæt Dem ned paa Pletten, hvor De staar! Hvis De ser nogen komme ud af Landsbyen, saa skyd paa ham.« Jeg vidste, at han ikke vilde kunne ramme en Høstak i to Alens Afstand. Og saa krøb jeg med mine Folk over Havemuren — over Pallisaderne, forstaar De — og Løjerne begyndte. Hicksey havde fundet Bohen liggende i en Seng under et Moskitonæt og var sprunget op paa ham.«

»Sprunget op paa ham!« gentog Cleever. »Hører det ogsaa med til Krigsførelsen?«

»Javel,« svarede Stumpen, der nu havde talt sig helt varm. »De véd nok, hvordan man springer op paa en Kammerat i Skolen, naar han snorker paa Sovesalen? Bohen laa og sov i en Seng fuld af Sabler og Pistoler, og Hicksey kom susende ned gennem Nættet, og Nættet blev rodet sammen med Pistolerne og Bohen og Hicksey, og de trillede allesammen rundt paa Gulvet sammen. Jeg lo, saa jeg ikke kunde staa paa Benene, og Hicksey bandede mig, fordi jeg ikke hjalp ham. Og saa lod jeg ham om at klare sig alene og gik ud i Landsbyen. Vore Folk huggede om sig og fyrede, og det samme gjorde Dacoiterne, og midt under hele Hurlomhejen stak et eller andet Asen Ild paa et Hus, og saa maatte vi jo allesammen se at komme væk. Jeg slog Klo i den nær-

meste Daku og løb henimod Pallisaden, puffende ham foran mig. Han rev sig løs og sprang over paa den anden Side. Jeg efter ham; men da jeg sad med det ene Ben paa den ene og det andet paa den anden Side af Pallisaderne, saa jeg, at Dakuen var faldet lige i Hovedet paa Dennis. Mennesket havde ikke rørt sig af Pletten, hvor jeg havde forladt ham. De trillede rundt paa Jorden sammen, og Dennis' Karabin gik af og havde nær skudt mig. Dakuen kom paa Benene og rendte sin Vej, og Dennis hev sin Karabin efter ham, og den ramte ham i Nakken og slog ham til Jorden. De har aldrig i Deres livfødte Dage set noget saa grinagtigt. Jeg hang helt foroverbøjet oppe paa Pallisaderne og hylede af Grin. Men Dennis gav sig til at skruptude. »Aa, jeg har dræbt et Menneske,« hylede han, »jeg har dræbt et Menneske, og nu vil jeg aldrig mere i Livet faa en Times Fred! Er han død? Aa, er han død? Aa Gud, aa Gud, jeg har dræbt et Menneske!« Saa krøb jeg ned og sagde: »Er De gal?« men han blev ved at brøle: »Er han død?« indtil jeg fik den største Lyst til at give ham en Dragt Prygl. Dakuen var bare besvimet af Dasket med Karabinen; han kom snart til sig selv, og jeg sagde til ham: »Er du haardt saaret?« Han stønnede og svarede: »Nej.« Hele hans Bryst var forrevet og forkradset af Pal-

lisaderne, som han var kravlet over. »Det er ikke af den hvide Mands Bøsse,« sagde han. »Det har jeg selv gjort, og jeg slog den hvide Mand til Jorden.« Ja, hvor det ligner en Birmaner, ikke sandt? Men Dennis kunde slet ikke blive glad igen. Han sagde: »Forbind hans Saar, ellers forbløder han sig. Aa, han forbløder sig og dør!« — »Forbind De dem selv, siden De er saa øm over ham,« svarede jeg. — »Jeg kan ikke røre ved ham,« sagde Dennis, »men her har De min Skjorte.« Han trak Skjorten af og spændte Selerne fast igen over de bare Skuldre. Jeg rev Skjorten i Stykker og forbandt Dacoiten nok saa nydeligt. Han grinede ad Dennis hele Tiden. Og Dennis' Brødpose laa paa Jorden, propfuld af Smørrebrød — det graadige Bæst! Jeg tog nogle Stykker og bød Dennis Resten. »Hvor kan jeg spise?« sagde han. »Hvor kan De forlange, at jeg skal spise? Hans Blod er jo endnu paa Deres Hænder — og De spiser mit Smørrebrød!« — »Ja ja da,« sagde jeg, »saa giver vi det til Dakuen.« Og det gjorde jeg, og den lille Fyr blev svært glad og guffede det i sig i en Ruf.«

Cleever huggede Næven i Bordet med et Bump, der fik de tomme Glas til at hoppe i Vejret.

»Det er Kunst!« udbrød han. »Det er den aaben-

bareste, mest himmelraabende Tillavning! De skal ikke bilde mig ind, at alt det skete dér paa Stedet!«

Pupillerne i Stumpens Øjne trak sig sammen, til de ikke var større end Knappenaalshoveder.

»Undskyld,« sagde han langsomt og stift, »men jeg fortæller Dem denne Historie nøjagtigt, som den gik for sig.«

Cleever saa et Øjeblik paa ham.

»Jeg beder Dem om Forladelse,« sagde han. »Det kunde jeg jo have sagt mig selv. Vær saa god at gaa videre.«

»Saa kom Hicksey ud af, hvad der var tilovers af Landsbyen, med sine Fanger, alle nok saa net bagbundne. Boh Na-ghee gik forrest, og der var en af Landsbyens Beboere, som, da han saa, at den gamle Slubbert var hjælpeløs, ganske roligt gav sig til at sparke ham. Bohen fandt sig i det, saa længe han kunde, men saa stønnede han, og vi saa, hvad der gik for sig. Hicksey bandt Fyren fra Landsbyen og gav ham en god halv Snes med en Bambuskæp for at lære ham at lade en Fange være i Fred. Saa skulde De have set, hvor den gamle Boh grinte. Men for Resten var Hicksey rasende paa os allesammen. Han havde faaet et Rap over Albuen, saa at det endnu snurrede i den, og han var lynende gal i Kalotten paa mig, fordi jeg ikke havde hjulpet

ham med Bohen og Moskitonættet. Jeg maatte forklare ham, at jeg ikke kunde. Hvis De havde set dem begge to filtrede ind i Nættet ligge paa Gulvet og sprælle, vilde De have let en hel Uge. Hicksey bandede paa, at det eneste anstændige Menneske, han kendte, var Bohen, og paa hele Hjemvejen snakkede Hicksey med Bohen, og Bohen klagede over Ømhed i alle Lemmer. Da vi var komne tilbage til Lejren og havde faaet os et Bad, ønskede Bohen at vide, hvornaar han skulde hænges. Hicksey svarede, at det kunde han ikke tjene ham med paa Stedet, men han var nødt til at sende ham til Rangun. Saa faldt Bohen paa Knæ og opramsede et Synderegister — efter hvad han her tilstod, havde han fortjent at hænges sytten Gange — og bad og bønfaldt Hicksey om at ekspedere ham med det samme. »Bliver jeg sendt til Rangun,« sagde han, »saa sætter de mig i Fængsel for Livstid, og det er Død, hver Gang jeg ser Solen staa op eller føler Vindens Pust.« Men vi var jo nødte til at sende ham til Rangun, og dér blev han naturligvis benaadet med Strafarbejde paa Livstid. Da jeg kom til Rangun, gik jeg hen for at se til gamle Bekendte i Tugthuset — jeg havde jo hjulpet med til at fylde det, forstaar De — og dér fandt jeg den gamle Boh, og han opdagede mig straks. Først bad han om Opium, og jeg forsøgte

paa at skaffe ham noget, men det var imod Reglementet. Saa bad han mig om at faa hans Straf forandret til Døden, for han var bange for at blive sendt til Andamanerne. Det kunde jeg jo heller ikke gøre, men jeg stræbte at sætte Humør i ham og fortalte ham, hvordan alt stod til inde i Landet, og det sidste, han sagde, var: »Hils den tykke hvide Mand fra mig — ham, der sprang op paa mig. Hvis jeg havde været vaagen, havde jeg dræbt ham.« Det skrev jeg saa til Hicksey med næste Post, og — ja, saa er der ikke mere. Jeg er bange for, at jeg har vrøvlet forfærdeligt.«

Cleever var tavs i lang Tid. Stumpen saa ikke rigtigt glad ud; han var bange for, at han havde spildt Forfatterens Tid med en unyttig Fortælling af et Par trivielle Anekdoter.

Saa sagde Cleever:

»Jeg forstaar det ikke. Hvorfor er det faldet i Deres Lod at se og gøre alt dette, førend De har faaet Deres Visdomstænder?«

»Véd det ikke,« svarede Stumpen i en undskyldende Tone. »Jeg har da heller ikke set saa meget — kun birmanske Jungler.«

»Og døde Mennesker og Krig og Magt og Ansvar,« sagde Cleever dæmpet. »Hvis De bliver ved, som De har begyndt, er Deres Nerver aldeles ufø-

somme, naar De naar Trediveaarsalderen. Men lad mig høre flere Historier — flere Historier!«

Han lod til at glemme, at selv Løjtnanter muligvis kan ønske at være Herre over deres Tid.

»Vi har tænkt paa at spise til Middag i en eller anden Restaurant — allesammen — og saa bagefter gaa paa Varieté,« sagde Nevin noget tøvende. Han holdt ikke af ligefrem at invitere Cleever med; en saadan Indbydelse kunde blive betragtet som uhyggeligt nær ved en Uforskammethed. Og Cleever paa sin Side tav ogsaa; han vilde ikke som ubuden Graaskæg trænge sig ind paa Drenge, der var ude at muntre sig.

Boileau løste den lille Vanskelighed ved at buse ud:

»Vil De ikke være med?«

Cleever næsten raabte: »Jo!« og mens de hjalp ham Overfrakken paa, vedblev han af og til at mumle: »Vorherre bevares!« paa en Maade, som de unge Mennesker ikke kunde forstaa.

»Jeg tror ikke, jeg har været paa en Varieté i hele mit Liv,« sagde han. »Men — naar alt kommer til alt, hvad er saa mit Liv? Lad os saa gaa.«

Og saa gik de med Eustace Cleever, og jeg blev siddende hjemme og surmulede, fordi de var komne for at besøge mig, men havde svigtet mig for

en større Mands Skyld, hvilket var ydmygende. De hjalp ham op i en Droske med den dybeste Ærbødighed, thi han var jo Forfatteren til »I de gode gamle Dage« og en Mand, i hvis Selskab det var en Ære at blive set paa offentlige Steder. Efter hvad jeg senere hørte, havde han interesseret sig mindre for Forestillingen end for deres Samtale, og de erklærede med stort Eftertryk, at han var »en rigtig flink Fyr, som vidste, hvor man vilde hen, næsten inden man fik aabnet Munden, og alligevel saa Satans naiv med Hensyn til Ting, som ethvert Menneske véd.« Dette var en af deres mange Bemærkninger om ham.

Ved Midnatstid kom de igen og fortalte, at de var »højst agtværdige Gondolierer«, og at Østers og Porter var, hvad de navnlig trængte til. Den fremragende Forfatter var stadig med dem, og jeg tror næsten, at han kaldte dem ved Fornavn. Jeg er sikker paa, at han sagde, at han havde bevæget sig i ukendte Verdener, og at de havde vist ham en Varieté i et ganske nyt Lys.

Endnu gnaven over den Ydmygelse, jeg nys havde lidt, svarede jeg kort: »Vi har Gud ske Lov ti tusind unge Mænd her til Lands, som er ligesaa meget værd som de,« og da han gik, spurgte jeg ham, hvad han mente om Livet i al Almindelighed.

Han svarede med et andet Citat, som gik ud paa, at skønt Sang var en herlig Kunst, kunde jeg være ganske sikker paa, at faa Læber vilde bevæge sig for at synge, hvis de blot kunde faa tilstrækkeligt at gøre med at kysse.

Hvoraf jeg forstod, at Eustace Cleever, Kunstner og Kolorist i Ord, tænkte blasfemisk om sin egen Kunst, og det vilde han fortryde næste Morgen.

„Brugglesmith".

Første Styrmand paa *Breslau* havde bedt mig til Middag om Bord, inden Skibet gik til Southampton for at indtage sine Passagerer. *Breslau* laa nedenfor London-Broen med Forlugerne aabnede for at modtage Ladningen og Dækket et Virvar af Møtrikker og Bolte og Skruer og Kættinger. Sorte M'Phee havde givet sin tilbedte Maskine en sidste Overhaling, og M'Phee er den pilneste første Maskinmester, der nogensinde har levet. Hvis en Kakerlak faar Benet ind i en af hans Gliderventiler, faar hele Skibet det at vide, og det halve Skib bliver purret ud til Hovedrengøring i den Anledning.

Efter Middagen, som første Styrmand, M'Phee og jeg spiste i en lille Krog af den tomme Spisesalon, forsvandt M'Phee igen i Maskinrummet for at have Opsyn med nogle Metalarbejdere dernede. Første Styrmand og jeg røg en Cigar paa Kommandobroen og betragtede Lysene fra de talløse Skibe, indtil det

var paa Tide, at jeg tog hjem. I Pavserne i vor Samtale forekom det mig, at jeg hørte en Genlyd af nogle frygtelige Brøl nede fra Maskinrummet og M'Phees Stemme, som sang om Hjemmet og Slægtskabets Baand.

»M'Phee har en Ven her om Bord i Aften — en Mand, som var Kedelsmed i Greenock, da M'Phee stod i Lære,« sagde første Styrmand. »Jeg bad ham ikke om at spise med os, fordi —«

»Jeg indser — jeg mener, jeg hører hvorfor,« svarede jeg.

Vi passiarede videre nogle Minutter endnu, og saa kom M'Phee op fra Maskinrummet med sin Ven under Armen.

»Maa jeg præsentere Dem for denne Herre,« sagde M'Phee. »Han er en stor Beundrer af Deres Skrifter. Han har lige netop hørt tale om dem.«

M'Phee har nu aldrig kunnet sige en Kompliment pænt.

Vennen satte sig noget brat ned paa et Judasøre og bemærkede, at M'Phee ikke havde givet Sandheden, hvad der tilkom den. For sit personlige Vedkommende mente han paa Judasøret, at jeg og kun jeg var meget nær ved at veje tungere i Vægtskaalen end Shakespeare, og dersom første Styrmand skulde have Lyst til at sige ham imod i saa Henseende,

var han rede til at slaas med ham paa Stedet, eller ogsaa senere, »som i Faktura nærmere angivet.«

»Menneske,« sagde han og rystede paa Hovedet, »hvis De bare vidste, hvor mange Gange jeg har ligget i min ensomme Køje og læst »Forfængelighedens Marked« og hulket — ja, grædt bitterlig af den rene, skære Henrykkelse over den.«

Han udgød et Par Taarer for at vise, hvor oprigtigt han mente det, og første Styrmand lo. M'Phee rettede paa Mandens Hat, der var gledet ned over det ene Øjenbryn.

»Det gaar snart over. Det er bare Lugten i Maskinrummet,« sagde M'Phee.

»Jeg tror, jeg selv vil »gaa over«,« hviskede jeg til første Styrmand. »Er Jollen klar?«

Jollen laa ved Falderebstrappen, som var firet ned, og første Styrmand gik forud for at finde en Mand, der kunde ro mig i Land. Han kom tilbage med en meget søvnig Laskar, som var kendt paa Floden.

»Gaar De?« sagde Manden paa Judasøret. »Naa ja, saa følger jeg Dem hjem. M'Phee, hjælp mig ned ad Falderebet. Det har ligesaa mange Ender som en nihalet Kat, og — Gud Fader bevares! Sikken en utallig Mængde Joller!«

»De gør vist bedst i at lade ham tage med,«

sagde første Styrmand. »Mohammed Jan, sæt den fulde Sahib i Land først og ro saa den ædru Sahib til næste Trappe.«

Det var Flodtid, saa Strømmen gik op ad Floden. Jeg stod med den ene Fod i Jollens Bov, da Manden tumlede over mod mig, puffede Laskaren tilbage paa Falderebstrappen, og kastede Fangelinen los. Baaden begyndte straks at drive med Agterenden forrest langs *Breslau*'s Side.

»Vi skal ikke have noget af udenlandske Racer her,« sagde Manden. »Jeg har kendt Themsen i tyve Aar —«

Der var ikke Tid til at gøre Ophævelser. Vi drev ind under *Breslau*'s Agterstævn, og jeg saa saa, at dens Skrue var halvt oven Vande. Saa gled vi videre, midt ud i et bælmørkt Virvar af Bøjer, lavtliggende Kabeltove og fortøjede Skibe, mens Strømmen løb rask af Sted imellem dem.

»Hvad skal jeg gøre?« raabte jeg op til første Styrmand.

»Find Flodpolitiets Baad, saa hurtigt De kan, og faa for Guds Skyld en Smule Fart paa Jollen. Styr med en Aare. Roret er taget af og —«

Mere hørte jeg ikke. Jollen gled af Sted, stødte mod en Duc d'Albe, svajede rundt og girede, da jeg jo ikke havde Herredømme over dens Bevægelser.

Jeg ledte efter Aarerne, og Manden sad i Boven med Hagen støttet paa Hænderne og smilede.

»Ro, De Skurk,« sagde jeg. »Ro midt ud i Floden —«

»Det er en herlig Ting at turde beskue Geniets Aasyn. Lad mig tænke videre. Der var »Lille Barnaby Dorrit« og »Den mystiske Historie om den triste Druide«*). Jeg sejlede en Gang med et Skib, der hed *Druiden* — daarligt udrustet var det. Alle de glade, gamle Minder vender tilbage. Menneske, De styrer som et Geni.«

Vi bumpede rundt om nok en Duc d'Albe og drev ned mod Boven af en norsk Tømmerskude — jeg kunde se de store, firkantede Huller paa begge Sider af Stævnen. Saa gled vi ind mellem en Række Pramme og skurede lige op ad dem. Det var mig en Trøst at tænke paa, at Jollen blev mere og mere spoleret for hvert Bums, men det øjeblikkeligt foreliggende Spørgsmaal var, hvornaar den vilde begynde at lække. Manden kiggede forud i Bælmørket og fløjtede.

»Det er en af Castle-Liniens Dampere, den der

*) Et Sammensurium af Dickens'ske Titler, i hvilket der ved skotsk Stavemaade (»Druid« for »Drood«) frembringes et ugengiveligt Ordspil. O. A.

med de sorte Striber paa Skorstenen. Den er i Færd med at svinge tværs over Strømmen. Hold dens Bagbords Lanterne paa vor Styrbords Bov og hold godt klar af den,« sagde han.

»Hvor kan jeg holde nogetsomhelst, naar De sidder paa Aarerne? Ro, Menneske, hvis De ikke har Lyst til at drukne.«

Han tog Aarerne og sagde blidt:

»En fuld Mand kommer aldrig til Fortræd. Det var derfor, jeg gærne vilde følges med Dem. Menneske, De er ikke i en Tilstand, saa man tør lade Dem være alene i en Baad.«

Han roede Jollen rundt om det store Skib, og i de næste ti Minutter nød jeg — ligefrem nød — en Forestilling i den højere Rokunst. Vi vendte og drejede os ind og ud mellem Storbritanniens Koffardiflaade som en Væsel i et Kaninhul, og vi — det vil sige han — sang gladelig til hvert eneste Skib, indtil Besætningen kiggede ud over Rælingen og bandede os. Da vi kom ud i et forholdsvis frit Farvand, gav han mig Aarerne og sagde:

»Kunde De ro, som De kan skrive, vilde jeg agte Dem til Trods for alle Deres Laster. Der har vi London-Broen. Ro under den.«

Vi skød ind under den mørke, genlydende Hvælving og kom ud paa den anden Side, drivende hur-

tigt af Sted, mens Strømmen sang Sejrshymner. Jeg begyndte at forsone mig med Roturen og ønskede blot at komme hjem inden Morgen. Et Par Stjærner var synlige, og naar vi holdt os midt ude i Floden, var vi ikke udsatte for nogen meget alvorlig Fare.

Manden begyndte at synge i vilden Sky:

»Den flotteste Skude, man vel kunde se,
Hiv aahøj! Hiv aahøj!
var *Margaret Evans* med Sejl som Sne
i de gode, gamle Dage!

Det kan De optage i Deres næste Bog, som bliver ganske vidunderlig.«

Her rejste han sig op i Boven og deklamerede:

»I Julias Taarne, som har London brændt
med mangt et Mord paa blomsterklædte Eng —
o Thems, rind sagte, til min Sang er endt —
og Graven er saa snæver som min Seng.

Jeg er selv Digter, saa jeg kan have Medlidenhed med andre.«

»Sæt Dem ned,« sagde jeg, »ellers kæntrer De Baaden.«

»Javel, jeg sætter mig — sætter mig som en Høne.«

Han plumpede tungt ned, rystede Pegefingeren ad mig og tilføjede:

»Glem ej, at klog, forsigtig Selvbeherskelse
er Visdoms Rod.

Hvordan har dog en Mand med Deres Begavelse kunnet drikke sig saa snydefuld? Det er en stor Synd, og De kan takke Deres Gud paa alle fire for, at jeg er med Dem. Hvad er det for en Baad dér?«

Vi var drevet et langt Stykke op ad Floden, og en Baad bemandet med fire Mænd, der roede med beroligende regelmæssige Tag, var i Begreb med at indhente os.

»Det er Flodpolitiet,« sagde jeg, saa højt jeg kunde.

»Ja, der har vi det! Hvis Straffen for ens Synder ikke kommer over en paa det faste Land, saa kommer den paa de dybe Vande. Er der nogen Udsigt til, at de vil traktere med et Glas?«

»Det er overmaade sandsynligt. Jeg vil praje dem.«

Og jeg prajede.

»Hvad bestiller De?« lød Svaret fra Baaden.

»Det er *Breslau*'s Jolle, som har revet sig løs —« begyndte jeg.

»Det er en meget fuld Mand, som har revet sig løs,« brølede min Ledsager, »og jeg følger ham hjem til Vands, for han kan ikke staa paa tørt Land.«

Og saa raabte han mit Navn tyve Gange i Træk, og jeg kunde føle et tredobbelt Lag Rødme brede sig over hele min Krop.

»Om ti Minutter er De under Laas og Lukke, min Ven,« sagde jeg, »og jeg tror ikke, De slipper fri imod Kavtion.«

»Hys, Menneske, hys. De tror, jeg er Deres Onkel.«

Han greb en Aare og begyndte at stænke Vand paa Politibaaden, der roede hen paa Siden af os.

»I er et net Par,« sagde Overbetjenten endelig.

»Jeg er alt, hvad De behager, hvis blot De vil skille mig af med denne Djævel. Bugser os ind til den nærmeste Station; De skal ikke gøre det for ingenting,« svarede jeg.

»Bestikkelse! Bestikkelse!« brølede Manden og kastede sig fladt ned i Bunden af Baaden. »Ligervis som Ormene, der forgaar, saaledes er Mennesket! Og saa skal jeg i min Alder arresteres af Flodpolitiet bare for en lumpen Halvkrones Skyld!«

»For Himlens Skyld, ro til,« raabte jeg. »Manden er fuld.«

De roede os ind til et Slæbested — en Brand- eller Politistation; det var for mørkt til at se, hvilken af Delene det var. Jeg kunde føle, at de ikke betragtede mig i noget bedre Lys end den anden Mand. Forklare mig kunde jeg ikke, thi jeg var optaget af at holde fast i Fangelinens Ende, og jeg følte mig afskaaret fra al borgerlig Agtværdighed.

Vi steg ud af Baaden, under hvilken Proces min Ledsager faldt bardus paa sit ækle Ansigt, og Overbetjenten forhørte os i en grov Tone om Jollen. Min Ledsager erklærede, at han vaskede sine Hænder og vilde slet intet Ansvar paatage sig. Han var en gammel Mand; han var bleven lokket ned i en stjaalen Baad af en ung Mand — sandsynligvis en Tyv — han havde frelst Baaden fra Undergang (dette sidste var bogstaveligt sandt), og nu ventede han Bjærgeløn i Form af Whiskytoddy. Saa vendte Overbetjenten sig til mig. Heldigvis var jeg selskabsklædt og havde mit Visitkort hos mig. Endnu heldigere var det, at Overbetjenten tilfældigvis kendte baade *Breslau* og M'Phee. Han lovede at sende Jollen tilbage ved næste Strømkæntring og var ikke hævet over at modtage mine Taksigelser i Form af Sølv.

Da vi havde faaet dette ordnet til begge Par-

ters Tilfredshed, hørte jeg min Ledsager sige vredt til en Betjent:

»Vil I ikke give det til en tør Mand, saa vil I maaske til en druknet.«

Hvorefter han ganske rolig vandrede over Slæbestedets Kant ud i Vandet. En af Betjentene stak en Baadshage i hans Klæder og halede ham op.

»Naa,« sagde han triumferende, »nu skal I i Følge det kongelige menneskekærlige Selskabs Regler give mig Whiskytoddy. Men I maa ikke lede det unge Menneske her i Fristelse. Han er min Nevø og en skikkelig Fyr i det store og hele. Skønt hvorfor han optræder forklædt som Thackeray i rum Sø, gaar over min Forstand. Ak, hvor Ungdommen er forfængelig! M'Phee fortalte mig, at De var saa forfængelig som en Paafugl. Det kommer jeg til at tænke paa nu.«

»De gør bedst i at give ham noget at drikke og saa lade ham ligge her i Nat. Jeg véd ikke, hvem han er,« sagde jeg desperat. Og da Manden havde slaaet sig til Ro ved en i Følge min Anmodning tilvejebragt Toddy, forlod jeg Stationen og opdagede, at jeg var tæt ved en af Broerne.

Jeg gik i Retning af Fleetgade med den Hensigt at tage en Droske og køre hjem. Efter at den første Følelse af Harme havde lagt sig, gik det absurde ved

Begivenheden op for mig i hele sin Glans, og jeg brast i høj Latter i den tomme Gade til Forargelse for en Politibetjent. Jo mere jeg tænkte over det, des hjærteligere lo jeg, indtil min Munterhed standsedes af en Haand paa min Skulder. Jeg vendte mig om og saa ham, som for Øjeblikket burde have ligget og sovet paa Politistationen. Han var helt vaad, hans vaade høje Hat sad langt bag i Nakken, og om hans Skuldre hang et gult, stribet Uldtæppe, øjensynligt et Stykke Statsejendom.

»Som naar Tjørnekviste knitrer under en Kasserolle,« sagde han højtideligt. »Unge Mand, har du aldrig tænkt paa, hvor syndigt det er at le uden Grund? Jeg havde en Følelse af, at du aldrig vilde finde hjem, og derfor er jeg kommen for at følge dig et Stykke paa Vej. Det er nogle højst uopdragne Mennesker dernede ved Floden. De vilde slet ikke høre efter, da jeg talte om dine Værker, og derfor gik jeg min Vej. Tag Tæppet om dig, unge Mand. Det er dejlig køligt.«

Jeg stønnede indvendigt. Det var øjensynligt Forsynets Mening, at jeg skulde vandre gennem Evigheden sammen med M'Phees infame Ven.

»Gaa Deres Vej,« sagde jeg. »Gaa hjem, eller jeg kalder paa Politiet.«

Han lænede sig til en Lygtepæl og lagde Pege-

fingeren paa sin Næse — et meget lidet agtværdigt, karneolskinnende Næb.

»Det falder mig ind, at M'Phee fortalte mig, at De var forfængeligere end en Paafugl; og at De lod mig drive af Sted i en Baad, viser, at De er fuldere end en Allike. Et godt Navn er som en saftig Steg. Det har jeg nu ikke.«

Han smækkede fornøjet med Læberne.

»Det véd jeg nok,« sagde jeg.

»Jamen det har De. Det falder mig ind, at M'Phee talte om Deres Ry, som De er saa stolt af. Unge Mand, hvis De kalder paa Politiet og lader mig anholde — mig, som er gammel nok til at være Deres Fader — saa vil jeg spolere Deres Ry ligesaa langt, som min Stemme kan høres; for jeg vil udraabe Deres Navn, og det vil jeg blive ved med lige til den lyse Morgen. Det er ingen Spøg at være min Ven. Hvis De ikke vil modtage mit Venskab, saa kommer De i Spjældet for at have stjaalet *Breslau*'s Jolle.«

Og saa sang han, saa lydeligt han kunde:

»Om Morgenen, om Morgenen, saa trasker vi i Spjældet!«

Den Melodi har jeg selv komponeret, men jeg er

ikke forfængelig. Lad os følges ad hjem, min unge Ven, lad os følges ad hjem.«

Og til Bevis paa, at det virkelig var hans Mening, sang han »For længe, længe siden«.

En Politibetjent foreslog os at passere Gaden, og vi passerede den, indtil vi naaede Domhuset tæt ved St. Clement Danes. Min Ledsager var stilfærdigere nu, og hans Mæle, som hidtil havde været fuldstændig tydeligt — det var mærkeligt at høre, hvor ypperligt han til Trods for sin Tilstand kunde snakke Skotsk — begyndte at blive tykt og grødet. Han bad mig lægge Mærke til Domhusets arkitektoniske Skønheder og klyngede sig kærligt til min Arm. Men saa fik han Øje paa en Politibetjent, og førend jeg kunde ryste ham af mig, halede han mig henimod Manden, mens han sang:

»Hver Panser har den Glæde
at eje Uhr og Kæde —«

og kastede sit drivvaade Tæppe over Lovens Hjælm.

I ethvert andet Land paa Jorden vilde vi have haft de bedste Udsigter til at blive skudte eller dolkede eller faa Staven i Hovedet — og det er værre end at blive skudt. Men mens vi blev rodede sammen i det vaade Tæppe, sagde jeg til mig selv, at vi var i England, og i England er Politiet skabt til

at slaa paa og puffe og knubse til, for at det saa meget des bedre kan finde sig i at faa en Røffel af Assessoren i den offentlige næste Formiddag. Vi faldt paa Rad alle tre, men han kaldte mig ved Navn — det var det rædselsfulde ved det — og raabte, at jeg skulde sætte mig paa Betjentens Hoved og skære Skaglerne over. Jeg kom først paa Benene og brølede til Betjenten, at han skulde slaa Manden med Tæppet ihjæl.

Naturligvis svarede Betjenten: »I er to Alen af et Stykke,« og rendte efter mig, som var den mindste af os, rundt om St. Clement Danes og ned ad Holywellgade, hvor jeg løb i Armene paa en anden Betjent. Jagten varede vel næppe mere end halvandet Minut, men den forekom mig ligesaa lang og trættende som en Flugt under et Mareridt. Mens jeg løb, fik jeg Tid til at tænke paa tusind Ting; men mest tænkte jeg paa den store, guddommelige Mand*), der for hundrede Aar siden havde sin bestemte Siddeplads paa St. Clement Danes' nordlige Pulpitur. Jeg véd, at han i det mindste vilde have kunnet føle for mig. Saa optaget var jeg af disse Betragtninger, at da den anden Betjent trykkede mig til sit Hjærte og sagde: »Hvad er der paa Færde

*) Dr. Samuel Johnson. O. A.

med Dem?« svarede jeg med udsøgt Høflighed: »Herre, lad os gaa en Tur ned ad Fleetgade.«

»Jeg tror snarere, at De hører hjemme i Bowgade,« var Svaret, og et Øjeblik var jeg af samme Mening, men jeg vilde dog forsøge paa at slippe ud af det. Nu paafulgte en skrækkelig Scene, der blev endnu mere indviklet ved, at min Ledsager kom farende med Tæppet og fortalte mig — stadig med Navns Nævnelse — at han vilde befri mig eller dø under Forsøget.

»Hug ham ned,« bad jeg. »Mas først hans Hoved med Staven, saa skal jeg forklare det hele bagefter.«

Den første Betjent — han, hvem vi havde overfaldet — trak sin Stav og huggede efter min Ledsagers Hoved. Den høje Hat knustes, og Ejermanden faldt som ramt af Lynet.

»Naa,« udbrød jeg, »det gjorde De godt!. De har rimeligvis dræbt ham.«

Holywellgade sover aldrig. Der samlede sig øjeblikkeligt et mindre Opløb, og en eller anden raabte med tysk Akcent:

»De har schlaaet Manden ihjæl.«

En anden Stemme skreg:

»Tag hans Nummer, for Satan! Jeg saa ham slaa voldsomt haardt til.«

Nu var Gaden øde, den Gang Spektaklerne begyndte, og ingen andre end de to Politibetjente og jeg havde set Slaget falde. Derfor sagde jeg i en høj og rolig Tone:

»Manden er en Ven af mig. Han har faaet et Krampeanfald og er styrtet om. Betjent, De vil nok hente Ambulancevognen?«

Og ganske sagte tilføjede jeg:

»Det bliver fem Shilling til hver, og Manden slog ikke først.«

»Nej, men han og De forsøgte paa at kværke mig,« svarede Betjenten.

Det var ingen Nytte til at drøfte Sagen yderligere.

»Har Dempsey Tjeneste i Nat ved Charing Cross?« spurgte jeg.

»Hvad kender De til Dempsey, De Morderfrø?« sagde Betjenten.

»Hvis Dempsey er der, saa kender han mig. Skynd Dem at faa Ambulancevognen ud, saa skal jeg køre ham til Charing Cross.«

»Nej, De følger med mig til Bowgade, gør De,« svarede Betjenten kort.

»Mennesket dør« — han laa og stønnede paa Stenbroen — »træk Ambulancevognen ud,« gentog jeg.

Bag St. Clement Danes findes en Ambulancevogn, som jeg kender mere til end de fleste Mennesker. Det lod til, at Betjenten havde Nøglen til det Skur, hvor den stod. Vi trillede den ud — det var en trehjulet Trækkevogn med en Kaleche til at slaa op — og anbragte Manden paa den.

Et Menneskelegeme paa en Ambulancevogn ser i ualmindelig høj Grad dødt ud. Politibetjentene blev blidere stemte ved Synet af de stift udstrakte Støvler.

»Lad os saa komme af Sted,« sagde de, og jeg troede, at de stadig mente til Bowgade.

»Lad mig faa Lov til at tale blot tre Minutter med Dempsey, hvis han har Tjeneste,« svarede jeg.

»Ja, det har han jo. Naa, saa lad gaa da.«

Saa vidste jeg, at alt vilde gaa godt. Men førend vi satte os i Gang, stak jeg Hovedet ind under Kalechen for at se, om Manden var i Live. En forsigtig Hvisken naaede mit Øre.

»Unge Mand, du maa betale mig en ny Hat. De har maset den. Du maa ikke svigte mig nu, unge Mand. Jeg er for gammel til at komme paa Stationen med mine graa Haar for din Skyld. Unge Mand, du maa ikke svigte mig.«

»De kan kalde det et Held, hvis De slipper med mindre end syv Aar,« sagde jeg til Betjenten.

Grebne af en meget levende Frygt for at have

overskredet deres Myndighed forlod de to Politibetjente deres Poster, og den triste Procession satte sig i Gang ned ad den øde Strand. Jeg vidste, at saasnart vi var vest for Adelphi, vilde jeg være paa mit eget Omraade; og Betjentene fik ogsaa Grund til at vide det, thi mens jeg spankede stolt af Sted nogle Skridt foran Ligvognen, sagde en forbigaaende Betjent »God Aften« til mig.

»Der kan De se,« sagde jeg nedladende. »Jeg vilde ikke være i Deres Sted for meget godt. Jeg har paa Ære stor Lyst til at trække Dem begge med til Scotland Plads.«

»Naar Herren er en Ven af Dem, saa maaske —« sagde den Betjent, som havde brugt Staven og nu spekulerede over de mulige Følger.

»Saa maaske De helst saa, at jeg forsvandt og ikke talte mere om den Ting,« fuldendte jeg.

I det samme fik jeg Øje paa Betjent Dempseys Skikkelse i skinnende Voksdug — for mig en Lysets Engel. Jeg havde kendt ham i mange Maaneder; han var min højtagtede Ven, og vi plejede at føre lange Samtaler i de tidlige Morgentimer. Taaben søger at gøre sig yndet af Fyrster og Ministre; og Hoffer og Kabinetter lader ham gaa elendigt til Grunde. Vismanden skaffer sig Forbundsfæller blandt Politibetjente og Droskekuske, saa at han finder Venner

paa alle Politistationer og Holdepladser, og selv hans Forsyndelser forvandler sig til Triumftog.

»Dempsey,« sagde jeg, »har der været Strejke i Politiet igen? Her er to mærkelige Væsener, som havde Post ved St. Clement Danes, og som vil slæbe mig paa Stationen for Forsøg paa Mord.«

»Du store Kineser!« udbrød Dempsey indigneret.

»Sig dem, at jeg hverken er Morder eller Tyv. Det er jo en ren Skandale, at man ikke kan gaa ned ad Strand uden at blive overfaldet af den Slags Bøller. Den ene af dem gjorde sit Bedste for at slaa min Ven her ihjæl, og jeg bringer Liget hjem nu. Tal med dem, Dempsey.«

De højligt bagvaskede Betjente fik ikke Tid til at faa et Ord indført. Dempsey talte til dem, og det i et Sprog, der var egnet til at slaa dem med Forfærdelse. De søgte at forklare sig, men Dempsey afleverede en glødende Skildring af mine Dyder, saadan som han havde lært dem at kende ved Gaslygternes Skin i de tidlige Morgentimer.

»Og saa skriver han oven i Købet i Bladene,« sluttede han ivrigt. »Hvordan vilde I synes om at blive skrevne om i Bladene — paa Vers oven i Købet, for det plejer han? Næ, lad I bare ham i Fred. Han og jeg har været Venner i lang Tid.«

»Jamen den dræbte Mand —?« sagde den Politibetjent, som ikke havde brugt Staven.

»Nu skal De høre,« sagde jeg formildet, og for de tre Betjente, der her stod forsamlede under Charing Cross' Lygter, afgav jeg en nøjagtig og detailleret Skildring af Nattens Hændelser, idet jeg begyndte med *Breslau* og endte med St. Clement Danes. Jeg beskrev den syndige, gamle Slubbert paa Ambulancevognen i Ord, som fik ham til at vride sig, og siden Hovedstadens Politikorps blev oprettet, har tre Betjente ikke lét, som disse tre lo. Strand genlød deraf, og forskellige urene natlige Fugle blev staaende og undrede sig.

»Ok ja, ok ja,« sagde Dempsey og tørrede sine Øjne, »jeg vilde have givet mange Penge til, at jeg havde set den gamle Fyr rende rundt med det vaade Tæppe! Ja undskyld, men De burde virkelig anholdes hver eneste Nat, bare for at skaffe os Fornøjelse.«

Han brast paany i Skoggerlatter.

Saa lød der en Klang af Sølvpenge, og de to Betjente fra St. Clement Danes skyndte sig leende tilbage til deres Poster.

»Kør ham til Charing Cross,« sagde Dempsey, da han igen kunde tale for Latter. »Saa sender de Ambulancevognen tilbage i Morgen tidligt.«

»Unge Mand, du har skældt mig frygtelig ud, men jeg er for gammel til at komme paa Hospitalet. Svigt mig ikke, unge Mand. Følg mig hjem til min Kone,« sagde Stemmen i Ambulancevognen.

»Det var ikke saa gal en Ide. Hans Kone vil nok varme hans Øren,« sagde Dempsey, som selv var gift.

»Hvor bor De?« spurgte jeg.

»Brugglesmith,« var Svaret.

»Hvad mener han?« sagde jeg til Dempsey, som havde mere Erfaring end jeg i den Slags sammentrukne Ord.

»Brook Green, Hammersmith,« oversatte Dempsey uden Tøven.

»Ja naturligvis,« sagde jeg. »Det er netop saadan et Kvarter, som han vilde vælge at bo i. Det undrer mig kun, at det ikke var Kew.«

»Er det Deres Mening at trille ham hjem?« spurgte Dempsey.

»Ja, og jeg vilde trille ham hjem, om han saa hørte hjemme i — Himmerige. Han slipper ikke ned af denne Ambulancevogn, saa længe jeg er i Nærheden. Han har bragt mig i et Humør, som grænser til Mordlyst.«

»Spænd ham fast, saa har De ham sikkert,« sagde Dempsey, og med behændig Haand spændte

han to Remme, som hang ned fra Vognens Sider, fast over Mandens Legeme. Brugglesmith — jeg véd ikke, hvad han ellers hed — sov trygt. Han smilede endogsaa i Søvne.

»Nu er han klar,« sagde Dempsey, og jeg satte mig i Gang, trillende min djævelske Barnevogn foran mig. Trafalgar-Pladsen var tom for Mennesker, naar undtages de faa, som sov under aaben Himmel. En af disse Stakler kom hen til mig og tiggede, idet han forsikrede, at han havde kendt bedre Dage.

»Det har jeg med,« svarede jeg. »Men det er længe siden. Jeg vil give Dem en Shilling, hvis De vil hjælpe mig med at trille denne Bør.«

»Er det et Mord?« sagde Vagabonden og gøs tilbage. »Saa vidt er det dog ikke kommet med mig.«

»Nej, men det skal blive til et Mord,« svarede jeg. »Saa vidt er det kommet med mig.«

Fyren luskede tilbage i Mørket, og jeg marscherede videre, henad Cockspurgade og op til Piccadilly Cirkus, spekulerende paa, hvad jeg skulde gøre med min Skat. Hele London laa i Søvnens Arme, og jeg havde kun dette drukne Kadaver til at holde mig med Selskab. Der var stille — stille, som der altid er i den pæne Piccadilly. En ung Herre af mit Bekendtskab kom ud fra en elegant Klub, netop som

jeg gik forbi. En vissen Nellike hang ned fra hans Knaphul; han havde spillet Kort, og var nu paa Hjemvejen i den sene Nattetime, da han indhentede mig.

»Hvad er det, De bestiller?« sagde han.

Jeg var langt ude over enhver Følelse af Skam.

»Det er et Væddemaal,« svarede jeg. »Vil De hjælpe mig?«

»Unge Mand, hvad er det for en Fyr?« sagde Stemmen inde under Kalechen.

»Vorherre bevares!« udbrød den unge Herre og foer over paa den anden Side af Gaden. Tab i Kortspil havde maaske taget paa hans Nerver. Mine var af Staal den Nat.

»Vorherre, Vorherre?« vedblev Stemmen i en lidenskabsløs, ligegyldig Tone. »Tag ikke hans Navn forfængeligt, unge Mand. Han kommer, naar han selv vil.«

Den unge Herre saa rædselsslagen paa mig.

»Det hører altsammen med til Væddemaalet,« svarede jeg. »Kom nu her og hjælp mig med at skubbe!«

»Hvor — hvor skal De hen?« spurgte han.

»Brugglesmith,« sagde Stemmen i Vognen. »Unge Mand, kender du min Kone?«

»Nej,« svarede jeg.

»Hun er et forfærdeligt Fruentimmer. Hør, unge Mand, jeg er saa tørstig. Bank paa Gadedøren paa et af disse pæne Huse, unge Mand — saa kan du faa Lov til at kysse Pigen, der lukker op, for din Umage.«

»Hold Bøtte, eller jeg knevler dig,« sagde jeg vredt.

Den unge Herre med Nelliken gik over paa den anden Side af Piccadilly og anraabte den eneste Droske, der var i Sigte i Miles Omkreds. Hvad han tænkte, skal jeg ikke kunne sige.

Jeg traskede videre — trillende og trillende i en Evindelighed — og Maalet var Brook Green, Hammersmith. Dér vilde jeg overlade Brugglesmith til hint øde Lands Guders Barmhjærtighed. Vi havde gennemgaaet saa meget sammen, at jeg ikke kunde lade ham blive liggende bunden paa Gaden. Og desuden, i saa Fald vilde han jo raabe efter mig, og — o! det er en Skændsel at høre sit Navn vække Genlyden i Londons tomme Gader kort før Daggry.

Videre gik jeg, forbi Apsley-Hus og den tidlige Morgenkafé sammesteds, men der blev ikke noget af Kaffe til Brugglesmith. Og dernæst trillede jeg min Byrde, Brugglesmiths Legeme, ind i Knightsbridge — det agtværdige Knightsbridge.

»Unge Mand, hvad vil du gøre med mig?« spurgte han, da vi var ud for Kasernen.

»Myrde dig,« svarede jeg kort, »eller udlevere dig til din Kone. Hold Bøtte.«

Men han vilde ikke adlyde. Han talte uafbrudt og gled i een Sætning fra den tydeligste Dialekt over i det meningsløseste berusede Bavl. Ved Albert-Hal sagde han, at jeg var »Ingbudstyren fra Hattel Gattel«, hvilket jeg er bange for skulde betyde Indbrudstyven fra Hatton Garden. Paa Kensington Algade elskede han mig som en Søn, men da mine trætte Ben naaede Broen ved Addison Vej, bønfaldt han mig med Taarer om at spænde Remmene op og bekæmpe Forfængelighedens Synd.

Ikke et Menneske standsede os. Det var, som om der var bleven sat en Skranke mellem mig og hele Menneskeheden, indtil jeg havde faaet opgjort mit Regnskab med Brugglesmith. Der begyndte at komme et Lysskær paa Himlen, og Træbrolægningens mørke Farve begyndte at blive lysere; jeg tvivlede ikke om, at jeg vilde faa Lov til at tage Hævn over Brugglesmith inden næste Aften.

Da vi naaede Hammersmith, var Himlen staalgraa, og en vaad Dag brød frem. Hele det triste Daggrys Ynkelighed skyllede som Springflodsbølger ind over Brugglesmiths Sjæl. Han græd bitterligt, fordi Vandpytterne saa saa kolde og hjemløse ud. Jeg gik ind i en halvvaagen Knejpe — i Selskabs-

dragt og Regnfrakke marscherede jeg hen til Skænken — og købte Whisky til ham paa den Betingelse, at han skulde lade være at sparke Ambulancevognens Sejldug i Stykker. Og saa græd han endnu mere bitterligt, for han havde altid været min gode Ven og var derved bleven forført til at stjæle *Breslau*'s Jolle.

Det var højlys, gusten Dag, da jeg naaede min lange Vandrings Maal, slog Kalechen tilbage og bød Brugglesmith forklare, hvor det var, han boede. Hans Øjne flakkede trøstesløst om paa de røde og graa Huse, indtil de faldt paa en Villa, i hvis Have der stod et faldefærdigt Brædt med Indskriften: »Til Leje«. Dette var alt, hvad der behøvedes til at knække ham fuldstændigt, og dermed forsvandt ogsaa hans prægtige skotske Dialekt; thi Alkohol udjævner alt.

»For ganske kort Ti' si'en,« hulkede han. »Ganske kort Ti' si'en. Hjem — Famille — dajli'ste Famille — Kone med — du kender inte min Kone! Forlod dem alle for ganske kort Ti' si'en. Og nu er det hele solgt — altsammen solgt. Kone — Famille — altsammen solgt. Lammekommeop!«

Varsomt spændte jeg Remmene løs. Brugglesmith trillede ned fra sit Leje og dinglede henimod Huset.

»Hvaskajegøre?« sagde han.

Da var det, at jeg forstod de gemeneste Dybder i Mefistofeles' Sjæl.

»Ring,« sagde jeg. »Maaske de er oppe paa Kvisten eller nede i Kælderen.«

»Du kender inte min Kone. Hun sover paa Sofadet i Davli'stuen og venter, te' je' kommer hjem. Du kender inte min Kone!«

Han trak Støvlerne af, satte sin høje Hat over dem, listede forsigtigt som en Indianer henad Havestien og slog med knyttet Næve et vældigt Dask paa Klokkehaandtaget.

»Klokken osse solgt. Solgt den eklektiske Klokke! Hvad er desse hersens fo'n Slags Klokke? Je' ka'nte ringe paa'en,« stønnede han fortvivlet.

»Træk i den — træk stærkt,« gentog jeg, alt imens jeg holdt forsigtigt Øje med Gaden. Hævnens Stund var nær, men jeg ønskede ikke Vidner.

»Ja, je' ve' trække stærkt.« Han slog sig for Panden, som om han havde faaet en Inspiration. »Je' ve' trække den ud.«

Han greb Klokkehaandtaget med begge Hænder, lænede sig bagover og trak til. En rasende Kimen i Køkkenet var Svaret. Han spyttede i Næverne, halede med fornyet Styrke og brølte paa sin Kone. Saa lagde han Øret til Haandtaget, rystede paa Hove-

det, trak et kolossalt gult og rødt Lommetørklæde frem, bandt det rundt om Haandtaget, vendte Ryggen til Døren og halede i det over sin Skulder.

Nu, forekom det mig, maatte enten Lommetørklædet eller Klokkens Staaltraad give efter. Men jeg havde glemt selve Klokken. Der lød et Brag i Køkkenet, og Brugglesmith kom langsomt ned ad Dørtrinene, halende paa det tapreste. Halvanden Alen Kobbertraad fulgte efter ham.

»Træk! træk!« raabte jeg. »Nu kommer den.«

»Javel,« svarede han. »Je' ska' nok ringe.«

Han bøjede sig fremad med Klokkehaandtaget trykket til sit Bryst, mens Kobbertraaden knagede og gav sig bagved ham, og efter Støjen inde i Huset at dømme kunde jeg forestille mig, at Klokken paa sin Vej medtog Halvdelen af Træværket i Køkkenet og samtlige Stænger i Trapperækværket.

»Tag bedre fat!« raabte jeg, og han snurrede rundt og viklede sig ind i den fortræffelige Kobbertraad. Høfligt aabnede jeg Havelaagen, og han travede ud, stadig spindende sig selv ind i en Kokon. Klokken fulgte efter Skridt for Skridt, og Kobbertraaden holdt. Nu var han midt ude paa Gaden, hvor han snurrede rundt som en spiddet Oldenborre og raabte som gal paa sin Kone og Familie. Der rendte han paa Ambulancevognen. Klokken inde i

Huset gav en sidste Kimen fra sig og foer fra Entréens anden Ende hen til Indersiden af Gadedøren, hvor den blev siddende fast. Det gjorde min Ven Brugglesmith imidlertid ikke. Han faldt paa Næsen og omfavnede Ambulancevognen, og han og Vognen trillede rundt sammen, fangne som i en Snare i Kobbertraaden, hvis fortræffelige Kvalitet ikke noksom kan lovprises.

»Unge Mand,« gispede han, saasnart han fik Mælet igen, »ka' je' søge Rettens Hjælp?«

»Nu skal jeg se ad,« sagde jeg, hvorpaa jeg gik hen og fandt to Politibetjente. Dem fortalte jeg, at Daggryet havde overrasket en Indbrudstyv i Brook Green, mens han var i Færd med at stjæle Metal fra et ubeboet Hus. De gjorde vist bedst i at tage sig af den støvleløse Tyv. Han lod til at være i Knibe.

Jeg viste Vej til Stedet, og hvilket Syn mødte os dér! I Morgenens klare Lys spadserede Ambulancevognen med Hjulene opad henad den snavsede Gade paa to Strømpefødder — sjokkede frem og tilbage i en kvart Cirkel, hvis Radius var Kobbertraad, og hvis Centrum var det ubeboede Huses Gadedør.

Næst efter den forbløffende Behændighed, hvormed Brugglesmith havde surret sig fast til Ambulancevognen, var Betjentene mest forundrede over den Kendsgærning, at Ambulancevognen fra St. Clement Danes befandt sig i Brook Green, Hammersmith.

De spurgte endogsaa mig — tænk, mig! — om jeg kendte noget til det.

* * *

De viklede ham løs; det gik ikke af uden Møje og Snavs. Han forklarede, at han havde villet afslaa et Entringsforsøg af en »Ingbudstyr fra Hattel Gattel«, som havde solgt hans Hus, Kone og Familie. Hvad Kobbertraaden angik, kunde han ikke give nogen Forklaring. De to Politibetjente tog ham imellem sig og bar ham bort. Skønt hans Fødder var over seks Tommer fra Jorden, bevægede de sig hurtigt, og jeg saa, at han i Aanden løb — løb med fortvivlet Fart.

Undertiden har jeg tænkt paa, om han senere har længtes efter at finde mig.

En *Deus ex Machina.*

Regimentet gav et Bal. De laante en Syvpunder af Artilleriet og hængte Lavrbærguirlander paa den, og de bonede Dansesalens Gulv, til det blev saa glat som Spejlglas, og de traf Forberedelser til en Souper, hvis Mage aldrig var bleven spist, og de stillede to Skildvagter ved Salens Dør til at holde Bakkerne med Balkortene. Min Ven Mulvaney blev den ene af disse Skildvagter, fordi han er den højeste Mand i Regimentet. Da Dansen var godt i Gang, blev Skildvagterne afløste, og Mulvaney gik hen for at gøre sig gode Venner med Messesergeanten, der havde at sørge for Souperen. Om Messesergeanten gav eller Mulvaney tog, skal jeg ikke kunne sige. Alt hvad jeg er sikker paa, er, at da Souperens Time kom, fandt jeg Mulvaney siddende oppe paa Ruffet af min Vogn sammen med Ortheris, to Trediedele af en Skinke, et Brød, en halv *pâté-de-foie-gras* og to Flasker Champagne. Idet jeg kom til, hørte jeg ham sige:

»Gud ske Lov, at man ikke skal gøre Baltjeneste ligesaa tit som Ordonnanstjeneste, ellers vilde jeg være Regimentets Skændsel, Ortheris, i Stedet for at jeg nu er den mest straalende Juvel i dets Krone.«

»Lang mig Oberstens Yndlings-Syndebuk,« sagde Ortheris og strakte Haanden ud efter Flasken. »Hvorfor rakker du ned paa Varerne? Denne hersens Bruslemonade er sgu meget god.«

»Bruslemonade, din uciviliserede Hedning! Det er Champagne, vi drikker. Det er ikke den, jeg har noget at udsætte paa. Det er dette underlige Stads med de smaa Stumper sort Læder i. Jeg har en Anelse om, at jeg bliver forfærdeligt daarlig af det i Morgen. Hvad mon det er for noget?«

»Gaaselever,« svarede jeg og kravlede op paa Vognruffet, thi jeg vidste, at det vilde være morsommere at sidde over sammen med Mulvaney end at danse mange Danse.

»Naa, saa det er Gaaselever?« sagde Mulvaney. »Jeg synes min Tro, at de, der laver saadan noget, vilde staa sig bedre ved at skære Obersten op. For han har en svært hoven Lever, naar Dagene er varme og Nætterne kølige. Ham kunde de faa mange Tons Lever af. Det siger han ogsaa selv. »Jeg er lutter Lever i Dag,« siger han; og saa giver han mig ti Dages Kasernearrest for den beskedneste Bjørn, som en god Soldat nogensinde har trukket om med.«

»Det var den Gang, han vilde vaske sig i Kastelsgraven,« forklarede Ortheris mig. »Han sagde, at der var altfor meget Øl i Kasernens Vandtønder for et gudfrygtigt Menneske. Du kan sgu være glad ved, at du slap med, hvad du fik, Mulvaney.«

»Naa, saa det mener du? Men jeg er overbevist om, at jeg blev grusomt behandlet, i Betragtning af, hvad jeg har gjort for hans Ligemænd i de Tider, da jeg havde Øjnene bedre med mig end nu. Menneskebarn, hvor kunde det falde Obersten ind at spærre mig inde paa den Maade! Mig, der har frelst en ti Gange bedre Mands Navn og Rygte! Det var skandaløst — og det betyder noget ganske forskrækkeligt noget!«

»Blæse være med Skandalen,« sagde jeg. »Hvis Navn og Rygte var det, De frelste?«

»Desværre ikke mit eget, men jeg gjorde mig mere Ulejlighed med det, end om det havde været mit eget. Men saadan har jeg nu altid baaret mig ad — blandet mig i Sager, som slet ikke kom mig ved. Nu skal De høre.«

Han satte sig tilrette paa Vognruffet.

»Jeg skal fortælle Dem hele Historien. Naturligvis nævner jeg ingen Navne, for der er en af Historiens Personer, som nu er gift med en Officer, og ligesaa lidt vil jeg nævne Steder, for ved Hjælp af Stedet kan man hitte ud, hvem Menneskene er.«

»Puh!« sagde Ortheris dvask. »Dette her bliver nok til en delikat Geschichte.«

»Der var en Gang, som det hedder i Børnebøgerne, da jeg var Rekrut.«

»Var der det?« sagde Ortheris. »Det var da højst mærkværdigt!«

»Ortheris,« sagde Mulvaney, »hvis du aabner Munden een Gang til, tager jeg dig i Enden af dine Bukser og smider dig ned.«

»Jeg siger jo ikke et Muk,« svarede Ortheris. »Hvad var det saa, der skete, den Gang du var Rekrut?«

»Jeg var en flinkere Rekrut, end du nogensinde har været eller vil blive. Men det kommer nu ikke Historien ved. Saa blev jeg et voksent Mandfolk, og jeg var et allerhelvedes Stykke Mandfolk for femten Aar siden. Folk kaldte mig »Flotte Mulvaney« i de Dage, og det kan nok hænde sig, at Fruentimmerne var efter mig. Naadadada! — Ortheris, dit lille Svin, hvad griner du af? Tror du mig ikke?«

»Jo bevares!« svarede Ortheris. »Men jeg har hørt saaden noget lignende før.«

Mulvaney skød Spydigheden fra sig med en overlegen Haandbevægelse og vedblev:

»Officererne i det Regiment, som jeg den Gang stod ved, var Officerer — prægtige Folk, med et

Væsen og en Optræden, som man ikke finder Mage til nu til Dags — alle paa een nær — en af Kaptajnerne. En daarlig Holdning, en svag Stemme og et hinkende Ben — de tre Ting er Tegnet paa et slet Menneske. Husk vel paa det, Ortheris.

Regimentets Oberst havde en Datter — et af disse her Bælam af Pigebørn, der ser ud, som om de vilde sige: »Tag og bær mig, ellers dør jeg.« Naturligvis var hun som skabt til at blive et Bytte for en Mand som Kaptajnen, der evigt og altid gjorde Kur til hende, skønt Obersten gentagne Gange sagde: »Du skal ikke give dig af med det Asen, min Pige.« Men han havde ikke Hjærte til at sende hende væk til et Sted, hvor hun kunde være i Fred, for han var Enkemand og hun hans eneste Barn.«

»Stop et Øjeblik, Mulvaney,« sagde jeg. »Hvordan i al Verden fik De alt dette at vide?«

»Hvordan?« svarede Mulvaney med et haanligt Grynt. »Fordi jeg, saa længe det behager hendes Majestæt Dronningen, er forvandlet til en Træblok, som ser ligeud og holder en — en — Kandelaber i Haanden, som I andre kan tage jeres Balkort op af — tror De derfor, at jeg hverken kan sanse eller tænke? Begribeligvis kan jeg det! Paa Ryggen og i Støvlerne og i Nakkehaaret — dér har jeg mine Øjne, naar jeg er i Tjenesten, og mine egentlige Øjne

stirrer ligeud. Fik det at vide! De kan stole paa, at der vides alt muligt og en hel Del til i et Regiment; hvad Nytte skulde det ellers være til at være Messesergeant, eller at Sergeantens Kone er Amme for Majorens Lille? Naa, men hvor var det, jeg slap? Ja, denne Kaptajn, han havde en daarlig Holdning — en rent ud sagt skidt Holdning — og den allerførste Gang jeg saa ham, sagde jeg til mig selv: »Din Landeværnskylling!« sagde jeg, »din Hane fra en Mødding i Gosport« — for han kom nemlig til os fra Portsmouth — »du har en Kam, som trænger til at studses,« sagde jeg, »og med Guds Hjælp bliver det Terence Mulvaney, der kommer til at studse den.«

Saa gik han og kissemissede og gjorde Haneben for Oberstens Datter, og hun, det lille uskyldige Skind, saa paa ham ligesaa godtroende, som en Intendanturokse ser paa Kompagnikokken. Han havde et lille beskidt, stridt, sort Overskæg, og han vendte og drejede hvert Ord i Munden, som om han syntes, det smagte alt for godt til at blive spyttet ud. Ja, han var en lumsk Kavaller og en Løgner af Naturen. Somme Mennesker er fødte med det, og han var en af dem. Jeg vidste, at han var op over Ørene i Gæld til Indfødte; og desuden vidste jeg en hel Del andet, som jeg af Respekt for Dem helst vil lade

være at omtale. Og lidt af, hvad jeg vidste, vidste Obersten ogsaa, for han vilde ikke have noget at gøre med ham; og at dømme efter, hvad der senere hændte, skulde jeg tro, at Kaptajnen var klar over det.

Saa var det en Gang, at Regimentets Officerer og deres Damer — der kedede sig morderligt, for ellers vilde de aldrig være faldet paa det — gav sig til at spille Dilettantkomedie. De har vist adskillige Gange set den Slags Forestillinger. Det er en tarvelig Fornøjelse for dem, der sidder paa bageste Række og tramper i Gulvet til Ære for Regimentet. Jeg var beordret til at være Maskinkarl og hejse dit op og trække dat ned. Det var ikke noget besværligt Arbejde, og der var Øl nok at faa, og saa var der det Pigebarn, som hjalp Officerernes Damer med at klæde sig paa — men hun døde i Agra for tolv Aar siden, og min Tunge er ved at løbe løbsk. De spillede et Stykke, der hed »Kærestefolk«; De kender det maaske? Obersten's Datter var Kammerjomfru, og Kaptajnen var et ungt Menneske. Og da saa jeg — det viste sig under Komediespilleriet — hvad jeg aldrig havde set før, og det var, at han ikke var nogen Gentleman. De var altfor meget sammen, de to, og hviskede og tiskede bagved de Bagtæpper, som jeg halede op og ned, og noget af, hvad de sagde, hørte jeg, for jeg var

svært opsat paa at klippe hans Kam. Han pressede stadig paa, for at hun skulde gaa ind paa en eller anden lumsk Plan, han havde, og hun søgte at modsætte sig, men det var, som om hun ikke rigtig vidste, hvad hun selv vilde. Nu kan jeg ikke begribe, at mine Øren ikke voksede halvanden Alen i de Dage, saadan lyttede jeg. Men jeg saa ligeud og halede dit op og trak dat ned, som det var min Pligt, og naar Officerernes Damer troede, at jeg var ude af Hørevidde, sagde de til hinanden: »Hvor den Korporal Mulvaney dog er en elskværdig ung Mand!« Jeg var nemlig Korporal den Gang. Senere blev jeg degraderet. Men nok om det; den Gang var jeg Korporal.

Naa, det gik med dette »Kærestefolk« ligesom med de fleste Dilettantkomedier, og skønt jeg havde Mistanke om et og andet, var det først paa Kostumeprøven, at jeg fik Vished for, at de to — han en Slyngel og hun et lille Fæ — havde planlagt en Flugt.«

»En hvad for noget?« sagde jeg.

»En Flugt! Eller en Bortførelse, hvad De nu vil kalde det. Men jeg kalder det en Flugt, for bortset fra de Tilfælde, hvor det er rigtigt og naturligt og i sin Orden, er det galt og gement at stjæle en Mands eneste Barn fra ham, naar hun ikke er saa

klog, at hun véd, hvad hun selv vil. Der var en Sergeant i Intendanturen, der fik mig til at indse det. Nu skal jeg fortælle Dem om, hvordan det gik til —«

»Hold dig til Kaptajnerne, Mulvaney,« sagde Ortheris, »og lad være at synke ned til Sergeanter.«

Mulvaney føjede sig efter Indvendingen og fortsatte:

»Se, nu vidste jeg, at Obersten ikke var noget Fæ, ligesaa lidt som jeg, for jeg blev anset for det bedste Hoved i Regimentet, og Obersten var den dygtigste kommanderende Officer i hele Asien; saa hvad han sagde og jeg sagde, det var sikkert nok. Vi vidste, at Kaptajnen var en snavs Karl, men af Grunde, som jeg allerede har fortiet, vidste jeg mere end min Oberst. Jeg vilde have maset hans Ansigt med min Geværkolbe hellere end at finde mig i, at han stjal Pigebarnet. Helgenene maa vide, om det var hans Mening at gifte sig med hende, men gjorde han det ikke, saa sad hun jo net i det, og der blev en Fandens Skandale. Men jeg slog ham ikke; ikke en eneste Gang løftede jeg min Haand mod min Foresatte. Og nu jeg tænker over det bagefter, synes jeg, at det var et rent Mirakel.«

»Mulvaney, Dagen gryr snart,« sagde Ortheris, »og vi kommer ingen Vegne med Historien. Laan mig din Tobakspung. Min Tobak er det bare Smuld.«

Mulvaney kastede sin Pung til ham, og Ortheris stoppede sin Pibe paany.

»Naa, Kostumeprøven endte, men da jeg var nysgærrig, blev jeg paa Theatret, efter at mit Arbejde var forbi, og i Stedet for at gaa hjem til Kasernen laa jeg saa flad som en Pandekage under en malet Tingest, der skulde forestille en Hytte. De hviskede sammen, og hun gispede og gøs som en Fisk, der lige har bidt paa Krogen. »Er du nu vis paa, at du kan huske, hvad du har at gøre?« sagde han — eller Ord af samme Indhold, som det hedder, naar man skal aflægge Vidnesbyrd for en Krigsret. »Javel er jeg vis paa det,« svarede hun, »men jeg synes, det er saa frygteligt haardt for min Fader.« — »Ad Helvede til med din Fader,« sagde han, eller det var i det mindste, hvad han tænkte. »Hele Arrangementet er saa klart som Blæk. Naar det hele er forbi, venter Jungi med Vognen, og du ruller ganske mageligt ned til Stationen, som du naar i god Tid til Toget Klokken to, og dér er saa jeg med dit Tøj.«

Naa saaledes, sagde jeg til mig selv; saa er der altsaa en Ayah, der har en Finger med i Spillet. Ja, det er nogle Satans skidt Fruentimmer, de Ayaher; De skal aldrig mingelere Dem med en.

Saa gav han sig til at kæle for hende, og saa

gik alle Officererne og deres Damer, og Lamperne blev slukkede.

Se, for nu rigtigt at forstaa denne Flugts Theori, som de siger paa Skydeskolen, maa De vide, at naar »Kærestefolk« var forbi, skulde der spilles et andet lille Stykke, der hed »Unge Par« — jeg véd for Resten ikke, hvad det var for nogle Par. Pigebarnet spillede med i det, men Mandfolket ikke. Jeg havde en Mistanke om, at han vilde køre til Stationen med Pigebarnets Tøj, saasnart det første Stykke var færdigt. Det var Tøjet, som satte mig noget i Forlegenhed, for jeg vidste jo, at det var en skrækkelig Historie, at en Kaptajn traskede rundt i Landet med Vorherre maa vide hvor stor en Truso over Armen, og at det var det, der vilde give Anledning til den værste Snak bagefter.«

»Stop lidt, Mulvaney,« sagde Ortheris. »Hvad er en Truso?«

»Du er et uciviliseret Menneske, min Søn. Naar et Fruentimmer gifter sig, saa hedder alt hendes Tøj og andre Sager Truso, hvilket betyder Udstyr. Og i lige Maade naar hun render væk, om det saa er med den største Slyngel i hele Arméen.

Saa lagde jeg min Felttogsplan. Oberstens Hus laa en god halv Mil fra Theatret. »Dennis,« sagde jeg til min Fanesergeant, »hvis du er min Ven, saa

laan mig din Gig, for jeg er gal i Hovedet og øm i Fødderne af at traske til og fra disse Narrestreger paa Theatret.« Og Dennis laante mig den og en rigtig livlig rød Hingst oven i Købet. Saa snart de var godt i Gang med første Akt af deres »Kærestefolk«, som var temmelig lang, stak jeg af og op i Giggen. Død og Pine, hvor jeg lod Hesten strække ud! Vi naaede Oberstens Gaard paa samme Maade, som Djævlen fløj gennem Athlone — i Spring og Hop. Der var ingen hjemme andre end Tjenestefolkene, og saa gik jeg om til Bagdøren og fik fat i Pigebarnets Ayah.

»Din frække, sorte Taske,« sagde jeg, »som sælger din Herres Ære for fem Rupier, pak Frøkenens Tøj sammen og det i en Ruf! Det er Kaptajn Sahibs Ordre,« sagde jeg. »Vi skal til Stationen,« sagde jeg, og saa lagde jeg Fingeren paa Næsen og saa ligesaa snedig ud, som jeg var.

»*Bote acchy*,« svarede hun, og saa vidste jeg jo, at hun var med paa Noderne. Jeg tiltalte den Ko med alle de smukke Ord, som jeg nogensinde havde lært i Basarerne og bad hende om at skruppe sig saa meget som muligt. Mens hun pakkede, stod jeg udenfor og svedte, for jeg maatte jo tilbage og veksle Dekorationen til anden Akt. Jeg vil bare sige Dem, at en ung Pige, der løber hjemmefra, tager

ligesaa meget Bagage med som et Regiment paa en Marschtur. »Helgenene holde deres Haand over Fjedrene i Dennis' Gig,« tænkte jeg, da jeg hev Tøjet op i Vognen, »for af mig har de ingen Naade at vente!«

»Jeg skal med,« sagde Ayahen.

»Nej gu skal du ej,« sagde jeg. »Senere — *pechy! Baito* hvor du er. *Pechy* kommer jeg og henter dig, din« — naa, jeg behøver ikke at fortælle, hvad jeg kaldte hende.

Saa rullede jeg tilbage til Theatret, og ved Forsynets særlige Naade — for De forstaar jo nok, at jeg var i Færd med at gøre en god Gærning — holdt Dennis' Fjedre. »Naar nu Kaptajnen kigger efter Tøjet,« tænkte jeg, »saa faar han en lille Overraskelse.« Da »Kærestefolk« var forbi, satte Kaptajnen sig i sin Vogn og kørte ad Oberstens Hus til, og jeg satte mig paa Trappetrinene og lo. Af og til smuttede jeg ind for at se, hvor langt de var komne med det sidste lille Stykke, og da Forestillingen næsten var forbi, gik jeg ud mellem Vognene og kaldte meget venligt paa Jungi. En Vogn satte sig i Bevægelse, og jeg vinkede ad Kusken. »Kom her!« sagde jeg, og han kom, indtil jeg mente, at han var i en passende Afstand, og saa gav jeg ham en lige i Synet, og han gik bagover med en gurglende Lyd

ligesom Ølpumpen i Makketutten, naar Ankeret næsten er tomt. Saa løb jeg hen til Giggen, halede alt hendes Tøj ned og stablede det op i Vognen, mens Sveden haglede ned ad mig. »Kør hjem,« sagde jeg til Dennis' Sais. »Du vil finde en Mand tæt herved, som har det meget daarligt; tag ham med dig. Og hvis du nogensinde siger et Muk om, hvad du har set, skal jeg *marro* dig, saa din egen Kone ikke kan *sumjao*, hvem du er!« I det samme hørte jeg Applavsen efter Stykkets Slutning, og jeg løb ind for at hejse Fortæppet ned. Da alle Mennesker forlod Theatret, prøvede Pigebarnet paa at skjule sig bag en af Søjlerne og sagde: »Jungi!« i en Tone, der ikke vilde have forskrækket en Hare. Jeg løb hen til Jungis Vogn, snappede det lusede gamle Hestedækken paa Bukken, viklede det om mit Hoved og hele min Krop og kørte frem til, hvor hun stod.

»Frøken Sahib,« sagde jeg, »til Stationen? Kaptajn Sahibs Ordre!« Og uden at sige et Muk hoppede hun ind blandt alt sit Tøj.

Saa piskede jeg paa Hestene og susede af Sted for at naa Oberstens Hus, førend Obersten selv kom hjem, og hun skreg, og jeg troede, hun skulde besvime. Ud kom Ayahen og snakkede en hel Mængde om, at Kaptajnen havde været der for at hente Tøjet og nu var kørt til Stationen.

»Tag Bagagen ned, din Satans Kvind,« sagde jeg, »eller jeg myrder dig!«

Lygterne paa Vogne, der kom fra Theatret, viste sig ovre paa den anden Side af Eksercerpladsen, og de to Kvindfolk hængte i med Byldterne og Kufferterne, saa det var en ren Fornøjelse at se. Jeg havde den største Lyst til at hjælpe med, men da jeg nødig vilde være kendt, blev jeg siddende indsvøbt i Tæppet og hostede og takkede Helgenene, fordi det ikke var Maaneskin den Aften.

Da det altsammen var inde i Huset igen, ventede jeg ikke paa Bakschisch, men kørte i susende Fart den modsatte Vej og slukkede mine Lygter. Lidt efter saa jeg en Nigger komme sjoskende henad Vejen. Jeg sprang ned, inden jeg mødte ham, thi jeg havde en Følelse af, at Forsynet var med mig hele den Aften. Det var ganske rigtigt Jungi, med maset Næse og meget ilde tilpas. Dennis' Karl maa have smidt ham ud af Giggen. Da jeg mødte ham, raabte jeg: »Holdt!« og han gav sig til at skraale.

»Din sorte Kæltring!« sagde jeg. »Er det saadan, du kører din *gharri*? Den har trillet rundt paa egen Haand i hele Landet hele Aftenen, og du er saa *mut-walla* som en Allike. Op med dig, dit Svin!« vedblev jeg højere, for jeg hørte Hjulene af en Gig i Mørket. »Op med dig og tænd dine Lyg-

ter, ellers bliver du paakørt!« Vi befandt os nemlig paa Vejen til Jærnbanestationen.

»Hvad Satan er dette her?« lød Kaptajnens Stemme ude i Mørket, og jeg kunde høre, at han var fnysende gal i Kalotten.

»Det er en fuld *gharri*-Kusk, Hr. Kaptajn,« sagde jeg. »Jeg fandt hans *gharri*, som gik paa egen Haand henne ved Kasernen, og nu har jeg fundet Manden.«

»Saa!« sagde Kaptajnen. »Hvad hedder han?«

Jeg bøjede mig ned og lod, som om jeg lyttede efter hans Svar.

»Han siger, at han hedder Jungi, Hr. Kaptajn,« sagde jeg.

»Hold paa Hesten,« sagde Kaptajnen til sin Tjener, og saa stod han af Vognen med Pisken i Haanden og gav sig til at tærske løs paa Jungi, aldeles gal af Raseri og bandende som den Sjover, han var.

Tilsidst blev jeg bange for, at han skulde slaa Mennesket ihjæl, og derfor sagde jeg: »Hold nu op, Hr. Kaptajn, ellers myrder De ham.« Det ledte hans Raseri over paa mig, og han bandede mig ind i det hedeste Helvede og ud igen. Jeg stod ret med Haanden til Huen og sagde: »Hr. Kaptajn,« sagde jeg, »hvis hver Mand i denne Verden fik, hvad han har fortjent, saa tror jeg nok, at mere end een vilde

faa en alvorlig Dragt Prygl for denne Aftens Bedrift — der slet ikke blev til noget, som De ser, Hr. Kaptajn!« Og saa sagde jeg til mig selv: »Nu er du den, Terence Mulvaney, for nu slaar han dig, og saa slaar du ham i Dækket til Gavn for hans Sjæl, men til din egen uvisnelige Vanære!«

Men Kaptajnen sagde ikke saa meget som et eneste Ord. Han saa ud, som om han var lige ved at kvæles, men saa satte han sig op i sin Gig uden at sige god Nat, og jeg gik hjem til Kasernen.«

»Og saa?« sagde Ortheris og jeg paa samme Tid.

»Ja, saa er den Potte ude,« svarede Mulvaney. »Jeg hørte aldrig et Ord mere om hele Historien. Alt, hvad jeg véd, er, at der ikke blev noget af Flugten, og det var jo den, som jeg vilde forhindre. Men sig mig nu selv: er ti Dages Kasernearrest en passende Behandling af en Mand, der har opført sig, som jeg gjorde?«

»Ja, véd du hvad,« sagde Ortheris, »det var jo ikke den nuværende Obersts Datter — og du havde virkelig en frygtelig Kæfert paa, den Gang du vilde vaske dig i Kastelsgraven.«

»Det,« sagde Mulvaney og skyllede det sidste Glas Champagne ned, »er en overflødig og næsvis Bemærkning.«

I Hovedvagten.

»Aa du barmhjærtige Jomfru Maria, hvad i hede Helvede har dog egentlig faaet os til at slaa os ned i dette melankolske Land? Kan De svare mig paa det?«

Saadan lød Mulvaneys Ord. Det var en kvælende hed Juninat ved Ettiden i Fort Amaras Hovedport — det tristeste og ubehageligste af alle Forter i Indien. Hvad jeg havde dér at bestille paa den Tid af Døgnet, er en Ting, som kun vedkommer Vagtsergeant M'Grath og Folkene ved Porten.

»Søvn,« sagde Mulvaney, »er en overflødig Nødvendighed. Vagten behager at holde sig vaagen, indtil den bliver afløst.«

Han var nøgen til Bæltestedet; Learoyd sad paa Sengen ved Siden af, dryppende af den Spand Vand, som Ortheris, kun iført hvide Benklæder, netop havde hældt over hans Skuldre; og en fjerde Menig mumlede uroligt hen for sig, mens han med aaben Mund

laa og halvsov i Skæret af den store Vagtlanterne. Heden under Murstenshvælvingen var forfærdelig.

»Det er den værste Nat, jeg nogensinde mindes at have oplevet. Puh! Er hele Helvede sluppet løs denne Gang?« sagde Mulvaney. Et brændende hedt Vindpust skyllede som en Bølge ind gennem Portlaagen, og Ortheris bandede.

»Har du det nu bedre, Jack?« sagde han til Learoyd. »Stik Hovedet mellem Benene. Det gaar nok over om et Øjeblik.«

»Det er lige meget. Jeg vilde ikke bryde mig om det, hvis ikke mit Hjerte hamrede saadan mod mine Ribben. Lad mig dø! Aa, lad mig dø!« stønnede den vældige Yorkshirer, som led haardt under Heden paa Grund af sin svære Kødmasse.

Den Sovende under Lanternen vaktes et Øjeblik og rejste sig op paa Albuen.

»Saa dø da og gaa ad Helvede til!« sagde han. »Jeg er allerede i Helvede, men jeg kan ikke dø.«

»Hvem er han?« hviskede jeg, for jeg kendte ikke Stemmen.

»Fin Herre,« svarede Mulvaney. »Korporal det ene Aar, Sergeant det næste. Svært ivrig efter en Officersbestalling, men drikker som en Svamp. Han tager Billetten, inden den kolde Aarstid kommer. Saadan!«

Han trak Foden op af Støvlen, og med den bare Stortaa berørte han sin Martiniriffels Aftrækker. Ortheris misforstod Bevægelsen, og i næste Øjeblik var Irlænderens Bøsse slynget til Side, mens Ortheris stod foran ham med Øjne, der flammede af Bebrejdelser.

»Du!« sagde Ortheris. »Gud Fader bevares, du! Hvis du gjorde det, hvad skulde vi saa gøre?«

»Rolig, lille Mand,« sagde Mulvaney og skød ham til Side, men meget blidt. »Jeg gør det ikke og vil heller ikke gøre det, saa længe Dinah lever. Jeg viste ham bare noget.«

Learoyd, som sad foroverbøjet paa sit Sengested, stønnede, og den »fine Herre« sukkede i Søvne. Ortheris tog Mulvaneys fremrakte Tobakspung, og alle tre røg vi gravitetisk en Stund, mens Støvskyerne dansede paa Glaciset og foer hen over den glohede Slette.

»Hvad siger du til en Slurk?« sagde Ortheris og tørrede Panden.

»Lad være at pine mig med at tale om Drikkevarer, eller jeg putter dig i din egen Baglader og — fyrer dig af!« gryntede Mulvaney.

Ortheris smaalo, og fra en Niche hentede han seks Flasker Ingefærøl.

»Hvor har du faaet det fra, din Machiavelli?«

sagde Mulvaney. »Det er ikke af den Slags, som man kan faa i Basaren.«

»Hvor kan jeg vide, hvad for en Slags Officererne drikker?« svarede Ortheris. »Spørg Messesergeanten.«

»Det ender med, at du kommer for en Krigsret, min Søn,« sagde Mulvaney. »Men« — han trak en Flaske op — »jeg skal lade være at melde dig denne Gang. Hvad der er i Fadet, skal ende i Maven, siger det gamle Ord, og det gælder især, naar Madvarerne er Drikkevarer. Saa drikker vi en Skaal for en blodig Krig eller en — nej, den sygelige Tid har vi*). Ja ja da, saa siger vi: Krig!« — han svang den uskyldige Ingefærøl mod alle fire Verdenshjørner. »Blodig Krig! Nord, Øst, Syd og Vest! Jack, din rystende Høstak, kom her og drik!«

Men Learoyd, der var halvt afsindig af Frygt for Døden, som hans svulmende Halsaarer varslede om, bad atter og atter sin Skaber om at faa Lov til at dø og kæmpede efter mere Luft mellem Bønnerne. For anden Gang hældte Ortheris en Spand Vand over det rystende Legeme, og Kæmpen levede op igen.

*) En traditionel Skaal i den engelske Hær og Flaade; »en blodig Krig og en sygelig Tid« betyder nemlig saa meget som Avancement. O. A.

»Jeg kan ikke begribe, hvordan et Menneske kan blive ved at leve; jeg kan ikke begribe, at der er noget at leve for. Hør nu, Kammerater, jeg er saa træt, saa træt. Der er ikke andet end det bare Vand i mine Knokler. Lad mig dø!«

Learoyds afbrudte Hvisken gav Genlyd under den hule Hvælving som en dump Brummen. Mulvaney saa haabløst paa mig, men jeg mindedes, hvorledes Fortvivlelsens Vanvid en Gang havde grebet Ortheris, hin sørgelige Eftermiddag ved Khemiflodens Bredder, og hvordan den kløgtige Troldmand Mulvaney havde bortmanet det.

»Tal Terence!« sagde jeg. »Ellers gaar Learoyd af Lave, og han bliver værre, end Ortheris var. Tal! Deres Stemme vil gøre Virkning paa ham.«

Næsten endnu førend Ortheris behændigt havde kastet alle Vagtmandskabets Bøsser hen paa Mulvaneys Seng, havde Irlænderen løftet Stemmen, som en, der er midt i en Fortælling, og saa tog han fat, henvendt til mig:

»Som De meget rigtigt bemærkede, baade i Kasernen og udenfor Kasernen er et irsk Regiment værre end bare Fanden. Kun en ung Mand, der har lært at bruge Næverne, kan begaa sig i det. Et irsk Regiment er det nederdrægtigste, der er til, det er de mest ravruskendesplitterpinende gale Karle paa

en Slagmark! Mit første Regiment var irsk — Feniere og Oprørere lige ind til deres inderste Hjærte var de, og derfor kæmpede de bedre for Dronningen end de fleste, fordi de var kontrarige som alle Irlændere. Det var det sorte Tyrone-Regiment. Har De hørt tale om det?«

Om jeg havde! Jeg vidste, at det sorte Tyrone-Regiment var den mest udvalgte Samling af nederdrægtige Slubberter, Hundetyve, Hønserøvere, Bøller og dumdristige Helte i hele Hæren. Det halve Evropa og det halve Asien har faaet Anledning til at kende det sorte Tyrone-Regiment — Held følge dets pjaltede Fane, som Hæderen altid har fulgt den!

»Ja, de var nogle livlige Krabater! I mine unge Dage huggede jeg en Mand et lidt for dybt Hul i Hovedet med Spændet paa min Livrem, og efter nogle Begivenheder, som jeg vil fortie, blev jeg forsat til et andet Regiment; men jeg havde faaet Ry for at være en Mand med Næver paa Skaftet. Men det, som jeg egentlig vilde fortælle Dem, var, hvordan jeg traf sammen med de sorte Tyronere igen, en Dag da vi trængte svært til dem. Ortheris, hvad var det, det Sted hed, hvor de sendte et Kompagni af os og et af Tyronerne op paa et Bjærg og ned igen, bare for at lære Pathanerne noget, som de al-

drig før havde vidst? Det var, efter at vi havde været ved Ghuzni.«

»Jeg véd ikke, hvad de Satans Pathanere kaldte det. Vi kaldte det Silvers Theater. Det véd du sgu ligesaa godt som jeg!«

»Silvers Theater — rigtig, saadan var det. En Kløft mellem to Bjærge, saa mørk som indeni en Spand og saa smal som en ung Piges Liv. Der var lovlig mange Pathanere efter vor Smag i den Kløft, og saa kaldte de sig sgu oven i Købet i deres medfødte Uforskammethed for »Reserve«! Vore Skotter og Gurkhaer havde, saa vidt jeg véd, travlt med nogle Pathaner-Regimenter. Skotter og Gurkhaer er Perlevenner, fordi de er saa ulige hinanden, og de drikker sig fulde sammen, naarsomhelst de kan komme til det. Som sagt, der blev sendt et Kompagni af vort Regiment og et af Tyronerne op ad Bakke for at jage Pathanernes Reserve af Vejen. Der var knap Tid paa Officerer den Gang; Dysenteri og Uforsigtighed havde gjort Kaal paa adskillige, og vi blev sendt af Sted med kun een Officer for hvert Kompagni; men han, vi havde, var ogsaa en Mand med Ben i Næsen og Hjærtet paa rette Sted.«

»Hvem var det?« spurgte jeg.

»Kaptajn O'Neil — gamle Crook — Cruiknabulleen — han, om hvem jeg fortalte Dem den Hi-

storie fra hans Ophold i Birma. Han var en Mand! Tyronerne havde en lille ung Officer, men det var Fanden ikke ham, som kommanderede dem, som De ret straks skal faa at høre. Vi og de dukkede op over Fjældkammen, hver paa sin Side af Kløften, og nedenunder os laa den uforskammede Reserve ligesom Rotter i en Kælder og ventede.

»Stop lidt, Folkens,« sagde Crook, som altid var saa øm over os som en Moder. »Tril nogle Klippeblokke ned paa dem i Stedet for Visitkort.«

Vi havde ikke trillet mere end en Snes Kampesten ned, og Pathanerne begyndte at bande noget forskrækkeligt, da Tyronernes lille unge Officer vræler tværs over Dalen:

»Hvad Satan i hede Helvede er det, I gør? I ødelægger jo hele Fornøjelsen for mine Folk! Kan I ikke se, at de ikke vil trække sig tilbage?«

»Han er min Sandten en sjælden modig Fyr!« sagde Crook. »Naa ja, lad saa Stenene ligge, Folkens. Lad os gaa ned og drikke en Kop Te med dem!«

»Der er forbandet lidt Sukker i den,« sagde min Rodekammerat. Crook hørte det.

»I har vel allesammen Theskeer?« sagde han og lo, og saa kravlede vi ned, saa hurtigt vi kunde.

Learoyd var syg den Gang, saa han var naturligvis ikke med.«

»Det er Løgn!« sagde Learoyd, som havde trukket sit Sengested nærmere. »Jeg fik dette dér, det véd du godt, Mulvaney.«

Han løftede Armene, og skraat over hans Bryst løb en smal, hvid Linie, som begyndte ved højre Armhule og endte i Nærheden af fjerde Ribben til venstre.

»Jeg begynder nok at tabe Hukommelsen,« sagde Mulvaney uforstyrrelig. »Vist var du med. Hvor har jeg dog mine Tanker henne? Det var naturligvis en ganske anden, jeg mente. Naa, men saa husker du ogsaa, Jack, hvordan vi og Tyronerne mødtes med et Brag paa Bunden af Kløften og blev maset sammen med Pathanerne i en Trængsel, saa man ikke kunde røre sig?«

»Puh! Der var sgu kneben Plads. Jeg blev klemt i den Grad, at jeg troede, jeg var trykket flad,« sagde Ortheris og gned sig eftertænksomt paa Maven.

»Ja, det var intet godt Sted for en lille Mand; og alligevel var der en lille Mand« — Mulvaney lagde sin Haand paa Ortheris' Skulder — »som den Dag frelste mit Liv. Dér stod vi, for Pathanerne rørte sig Fanden ikke, og vi turde saagu heller ikke; det var jo vor Sag at drive dem væk. Og det

mærkværdigste ved det hele var, at vi og de bare styrtede i hinandens Arme, og Skydning blev der slet ikke noget af i lang Tid. Ikke andet end Knive og Bajonetter, naar vi kunde faa Hænderne fri, og det var ikke saa tit endda. Vi var Bryst mod Bryst med dem, og Tyronerne hylede bagved os paa en Maade, som jeg i Begyndelsen slet ikke kunde forstaa. Men senere fik jeg at vide, hvad det betød, og det gjorde Pathanerne ogsaa.

»Knæ mod Knæ!« raabte Crook og lo, da vi stoppede i vor Fart ned i Kløften, og saa omfavnede han en stor, laadden Pathaner; ingen af dem kunde komme til at gøre den anden nogen Fortræd, skønt begge havde den bedste Villie.

»Bryst mod Bryst!« sagde han, mens Tyronerne pressede værre og værre paa bagfra.

»Og en Haand over Skulderen,« sagde en Sergeant bagved ham. Jeg saa en Sabel fare frem forbi Crooks Øre, og Pathaneren blev stukket i Struben ligesom en Gris paa Dromeen Marked.

»Tak skal De have, Kammerat,« sagde Crook, saa koldblodig som en Agurk uden Salt. »Jeg trængte til en Smule Plads.«

Og dermed traadte han Pathaneren under Fødder og rykkede et Skridt frem. Manden bed Hælen af Crooks ene Støvle i Dødskampen.

»Pres paa, Folk!« sagde Crook. »Pres paa, I elendige Svæklinge!« sagde han. »Skal jeg hale jer igennem?«

Og vi pressede og vi sparkede og vi masede og vi bandede, og Grønsværet var glat, saa vi havde ondt ved at faa Fodfæste, men Gud naade den, som faldt den Dag!«

»Har du nogensinde været ved Indgangen til Staapladserne i Victoria-Theatret en Aften, naar der er godt Besøg?« afbrød Ortheris. »Men det var nu endnu værre, for de vilde den ene Vej og vi vilde den anden. Jeg fik for Resten ikke meget udrettet.«

»Du udrettede min Sandten, hvad du kunde, min Søn. Jeg holdt den lille Mand her mellem mine Knæ, saa længe jeg kunde, men han stak til højre og venstre med sin Bajonet, og gebærdede sig som rasende. Ortheris er en allerhelvedes Karl i en Nærkamp — er du ikke?« sagde Mulvaney.

»Lad nu være at gøre Nar,« sagde Londoneren. »Jeg véd meget godt, at jeg ikke duede til noget dér, men jeg delikaterede dem rigtigt fra venstre Flanke, da vi fik bedre Plads. Nej!« vedblev han og slog Næven i Feltsengen med et Dask, »Bajonetten duer ikke for en lille Mand; han kan ligesaa gærne staa og stikke med en Medestang! Jeg hader saadan et Roderi, hvor man slaas med Næver og

Kløer; men giv mig en Baglader, som er ordentlig indskudt, og Ammunition, som har ligget i Depotet et Aar, saa at Krudtet og Kuglen er komne ordentlig i Berøring med hinanden, og stil mig et Sted, hvor jeg ikke bliver trampet paa af saadan nogle store Svinebæster som du, saa skal jeg Pinedød ramme dig de fem Gange af syv paa tolv hundrede Alen. Vil du prøve, din klodsede Irlænder?«

»Nej, din Gedehams. Jeg har set dig gøre det. Men jeg for mit Vedkommende siger, at der er intet bedre end Bajonetten — et langt Stød, en dobbelt Drejning, om man kan, og saa trække langsomt tilbage.«

»Ad Helvede til med Bajonetten!« udbrød Learoyd, som havde lyttet opmærksomt. »Se her!«

Med Haandfladen opad greb han en Bøsse et lille Stykke ovenover Sigtekornet og svang den akkurat som man svinger en Dolk.

»Ser I,« sagde han roligt, »det er bedre end noget andet, for saadan kan man mase et Ansigt, og hvis det ikke lykkes, kan man brække den parerende Arm. Det er for Resten slet ikke efter Lærebogen. Men alligevel, maa jeg bede om Kolben.«

»Det er ligesom med at gøre Kur — hver gør det paa sin egen Manér,« sagde Mulvaney stilfærdigt. »Kolben eller Bajonetten eller Kuglen, eftersom det

ligger bedst for en. Naa, som sagt, dér stod vi og pustede hinanden ind i Ansigtet og bandede skrækkeligt. Og Ortheris forbandede den Moder, som havde født ham til Verden, fordi han ikke var tre Tommer højere. Lidt efter sagde han:

»Duk dig, dit Asen, saa at jeg kan prikke til en Mand over din Skulder.«

»Nej, saa gaar det sgu ud over mit Hoved,« sagde jeg og rystede min ene Arm fri. »Men du kan muntre dig under min Armhule, dit blodtørstige lille Afskum,« sagde jeg, »men stik mig ikke, ellers skal jeg varme dine Øren.«

Hvad var det, du gav den Pathaner foran mig — ham, der huggede efter mig, mens jeg hverken kunde røre en Haand eller Fod? Var det varmt eller koldt?«

»Koldt,« svarede Ortheris. »Opad og ind under Ribbenene. Han gik paa Næsen. Og det var heldigt for dig.«

»Det har du Ret i, min Søn! Se, denne Trængsel, som jeg taler om, varede i godt og vel fem Minutter, og saa fik vi Armene frie og gik løs paa dem. Jeg husker ikke saa nøje, hvad jeg egentlig gjorde, men jeg vilde nødig have, at Dinah skulde blive Enke. Efter saa at have hugget lidt løs sad vi fast igen, og Tyronerne bagved kaldte os Køtere og Kujoner

og alle mulige rare Ting, fordi vi spærrede Vejen for dem.

»Hvad Satan gaar der af Tyronerne?« tænkte jeg. »De har det jo godt, hvor de er.«

En Mand bagved mig hviskede bønligt til mig: »Lad mig komme i Lag med dem! For den hellige Jomfrus Skyld, gør Plads for mig ved Siden af dig, du høje Mand!«

»Hvem er du, der er saa ivrig efter at blive slaaet ihjæl?« svarede jeg, men uden at vende Hovedet, for de lange Knive dansede foran os som Solen paa Donegal-Bugten, naar det blæser friskt.

»Vi har set vore Kammerater dø,« sagde han og pressede paa, »vore Kammerater, som var i Live for to Dage siden! Og jeg kunde ikke en Gang redde Tim Coulans Lig, skønt jeg var hans kødelige Fætter! Lad mig komme frem,« sagde han, »lad mig komme i Lag med dem, eller jeg render min Bajonet i Ryggen paa dig!«

»Død og Plage!« tænkte jeg, »hvis Tyronerne har set deres Kammerater dø, saa Gud naade Pathanerne i Dag.«

Nu vidste jeg, hvorfor de Irlændere rasede bagved os, som de gjorde.

Jeg gjorde Plads for Manden, og han løb frem, idet hen holdt paa sit Gevær, som var det en Høtyv.

Han lettede en Pathaner helt op fra Jorden, og Bajonetten knækkede helt nede ved Bøssemundingen.

»Tim Coulan kan sove roligt i Nat,« sagde han med et Grin; og i næste Minut var hans Hoved kløvet, og dér laa han og grinte i to Stykker.

Tyronerne blev ved at presse paa, og vore Folk bandede dem, og Crook hængte i foran os allesammen; hans højre Arm med Sabelen gik op og ned som en Postestang, og hans Revolver spyttede som en Kat. Men det mærkeligste var, at det gik saa stilfærdigt af. Det var ligesom en Kamp i et Skuespil — undtagen for dem, der faldt.

Da jeg gav Plads for Irlænderen, følte jeg mig helt daarlig og sløj i Maven. Det er nu noget, som — med Respekt at sige — tit hænder mig under en Kamp. »Lad mig slippe ud, Kammerater,« sagde jeg og trak mig tilbage ind iblandt dem. »Jeg faar Kvalme!« Og min Sandten, om de ikke gjorde Plads, da de hørte det, skønt de ikke vilde være gaaet til Side for hede Helvede. Da jeg kom fri, var jeg — med Respekt at melde — frygtelig daarlig, for jeg havde drukket tæt den Dag.

Et godt Stykke borte, hvor de ingen Fortræd kunde komme til, sad en Sergeant af Tyronerne ovenpaa den lille unge Officer, som havde standset Crook, da vi trillede Klippeblokkene ned. Det var en dejlig

Dreng, og de lange, sorte Eder kom trillende ligesaa blideligt ud af hans uskyldige Mund som Morgendug af en Rose!

»Hvad er det, du har dér?« sagde jeg til Sergeanten.

»En af hendes Majestæts Hanekyllinger, som har rejst Sporerne,« svarede han. »Han vil have mig for en Krigsret.«

»Slip mig!« sagde den lille unge Officer. »Lad mig komme hen og kommandere mine Folk!« Og dermed mente han de sorte Tyronere, som det virkelig ikke nyttede noget at kommandere — om saa selve Satan var bleven udnævnt til deres Kaptajn.

»Hans Fader ejer den Jord, som min Moders Ko græsser paa i Clonmel,« sagde Sergeanten, som sad paa ham. »Tror du, jeg har Lyst til at komme hjem til hans Moder og fortælle hende, at jeg lod ham begaa Selvmord paa den Maade? Lig stille din lille Dynamitpatron, saa kan du stille mig for en Krigsret bagefter.«

»Det er godt,« sagde jeg. »Det er Folk af hans Slags, der senere bliver til Folk af den Højstkommanderendes Slags, og dem maa vi se at bevare. Hvad er det, De ønsker, Hr. Løjtnant?« sagde jeg meget høfligt.

»Slaa de Skurke ihjæl — slaa de Skurke ihjæl!«

peb han, og hans store, blaa Øjne var fulde af Taarer.

»Og hvordan vil De bære Dem ad med det?« sagde jeg. »De har futtet Deres Revolver af, akkurat ligesom en Dreng med en Knaldert; De kan slet ikke haandtere Deres dejlige, lange Sabel; og Deres Hænder ryster som Æspeløv. Lig De stille og vent, til De bliver voksen,« sagde jeg.

»Gaa tilbage til deres Kompagni,« sagde han. »De er uforskammet!«

»Hver Ting til sin Tid,« sagde jeg. »Nu vil jeg først have noget at drikke.«

I det samme kom Crook til, blaa og hvid allevegne, hvor han ikke var rød.

»Vand!« sagde han. »Jeg er halvdød af Tørst! Men sikken en herlig Dag!«

Han drak en halv Pøs fuld, og Resten hældte han ned paa sit Bryst, og det ligefrem hvislede paa hans laadne Skind. Saa fik han Kig paa den lille unge Officer under Sergeanten.

»Hvad er det dér?« sagde han.

»Det er Mytteri, Hr. Kaptajn,« svarede Sergeanten. Og saa begyndte den lille unge Officer at tigge og bede Crook, om han ikke maatte slippe løs; men det vilde Crook ikke høre et Muk om.

»Hold ham, hvor han er,« sagde han, »det er

ikke Børneleg i Dag. Og i den Anledning,« tilføjede han, »vil jeg konfiskere Deres lille elegante, nikkelbeslaaede Eau-de-Cologne-Sprøjte, for min egen lækker saa fælt.«

Mellem Tommel- og Pegefinger var han helt sort af Krudtslam. Saa tog han den lille unge Officers Revolver. Ja, De ser paa mig, men De kan tro mig: der sker en hel Del mere i Felten, end der nogensinde kommer i Rapporterne!

»Kom saa, Mulvaney,« sagde Crook. »Her holder vi ikke Krigsret.«

Saa gik vi to sammen tilbage til Roderiet. Pathanerne stod sig endnu, men de var ikke slet saa storsnudede som før, for Tyronerne raabte til hinanden, at de skulde tænke paa Tim Coulan.

Crook standsede udenfor Trængselen og saa sig om med rullende Øjne.

»Hvad er det, Hr. Kaptajn?« sagde jeg. »Kan jeg hjælpe Dem med noget?«

»Hvor er der en Hornblæser?« sagde han.

Jeg gik ind i Trængselen — vore Folk trak netop Vejret bagved Tyronerne, der sloges som besatte — og der traf jeg snart Frehan, vor lille Hornblæser, der stak om sig med en Bøsse med Bajonet paa trods nogen.

»Tror du, du faar din Lønning for at more dig,

din Rad?« sagde jeg og tog ham i Nakken. »Hold op med det og pas dine Sager,« sagde jeg. Men det var slet ikke efter Drengens Hoved.

»Jeg har ramt een,« sagde han og grinede, »ligesaa stor som du, Mulvaney, og godt og vel halvt saa grim. Lad mig se, om jeg kan faa fat i en til.«

Personligheden i hans Ord saarede mig, saa derfor lettede jeg ham op og stak ham under Armen og bar ham hen til Crook, der stod og holdt Øje med, hvordan det gik med Kampen. Crook gav Drengen nogle Lussinger, til han græd, og saa sagde han ikke noget en Stund. Der begyndte at komme Uro mellem Pathanerne, og vore Folk brølede.

»Aabn Geledderne! Fremad marsch!« raabte Crook. »Blæs, Dreng, blæs, for den engelske Hærs Æres Skyld!«

Drengen blæste som en Orkan, og Tyronerne og vi aabnede Geledderne, i det samme som Pathanerne begyndte at rende, og da indsaa jeg, at hvad der var gaaet forud, vilde være Kys og Klap imod, hvad der nu vilde komme. Vi havde drevet dem tilbage til en bredere Del af Kløften, da de vendte Ryg, og saa aabnede vi Geledderne og ligefrem dansede ned gennem Dalen, jagende dem foran os. Aa, det var herligt, og det gik saa glat! Sergeanterne

løb paa Fløjene af, hvad der var tilovers af os, for at holde Retning, og Ilden knaldede langs hele Linien, og Pathanerne faldt i Massevis. Naar Dalen blev bredere, aabnede vi Geledderne, og naar den snævrede sig ind, sluttede vi op igen, ligesom Bladene i en Damevifte, og ved den anden Ende af Kløften, hvor de forsøgte at sætte sig til Modværge, væltede vi dem komplet over Ende, for vi havde nemlig brugt meget lidt Ammunition i Begyndelsen, da det gik løs med Knivene.«

»Jeg brugte tredive Patroner paa Vejen ned gennem Dalen,« sagde Ortheris, »og det var det rene Pillearbejde. Man kunde godt have gjort det med hvidt Lommetørklæde og lyserøde Silkestrømper — den Del af det. Det kan nok være, at jeg kilte paa.«

»Man kunde have hørt Tyronerne hyle en Fjerdingvej borte,« vedblev Mulvaney, »og deres Sergeanter havde Mas med at faa dem til at holde op. De var skrupsplitterpinende gale!

Da vi var komne til Enden af Dalen, og det blev roligere, satte Crook sig ned og skjulte Ansigtet i Hænderne. Efterhaanden gjorde vi allesammen Holdt og kom tilbage, alt efter vore naturlige Anlæg og Tilbøjeligheder, for de viser sig nemlig ved en saadan Lejlighed, skal jeg sige Dem.

»Aa, Folk! Folk!« sagde Crook hen for sig.

»Jeg er bange for, at vi burde have optaget Kampen paa lang Afstand; saa havde vi sparet bedre Mænd end jeg.«

Og han saa paa vore faldne og sagde ikke mere.

»Kære Hr. Kaptajn,« sagde en af Tyronerne, som netop kom til, med en Mund større end hans Moder nogensinde havde kysset, og spyttende Blod som en Hvalfisk, »kære Hr. Kaptajn,« sagde han, »selv om ogsaa et Par Stykker i Parkettet har haft det mindre bekvemt, saa har Galleriet nydt Forestillingen i høj Grad.«

I det samme kendte jeg den dublinske Havnesjover. Han var en af de Fyre, der i sin Tid satte Lejeren af Silvers Theater graa Haar i Hovedet ved at rive Stopningen ud af Bænkesæderne og smide den ned i Parterret. Og saa gav jeg ham Kendingsordet, som vi havde mellem os, den Gang jeg stod ved Tyronerne og vi laa i Dublin.

»Jeg véd ikke, hvem det var,« hviskede jeg, »og jeg bryder mig heller ikke om det, men i alt Fald skal du have paa Snuden, Tim Kelly.«

»Halløj!« siger Fyren. »Har du været med der? Hør, lad os kalde dette her Sted for Silvers Theater.«

Halvdelen af Tyronerne, som kendte Theatret, stemte i med; og saadan gik det til, at Dalen fik Navnet »Silvers Theater«.

Den lille unge Officer af Tyrone-Regimentet rystede over hele Kroppen og græd. Nu havde han slet ikke mere Mod paa den Krigsret, som han havde snakket saa meget om.

»Senere vil De indse,« sagde Crook ganske roligt, »at det var godt for Dem, at De ikke fik Lov til at tage Livet af Dem bare for Fornøjelsens Skyld.«

»Jeg er vanæret!« sagde den lille unge Officer.

»De kan lade mig arrestere, om De vil, Hr. Løjtnant, men jeg gør det min Salighed om igen hellere end at staa Ansigt til Ansigt med Deres Moder, naar De er falden,« sagde Sergeanten, der havde siddet paa hans Hoved, og som nu stod ret foran ham og saluterede. Men det unge Menneske græd kun, som om hans lille Hjærte skulde briste.

Saa kom en anden af Tyronerne til med Kamptaagen over sig.«

»Med hvad for noget, Mulvaney?«

»Kamptaagen. De véd nok, at hver Mand har det paa sin Maade i en Kamp, akkurat ligesom i et Frieri. Jeg kan for Eksempel ikke lade være at faa frygtelig Kvalme, naar jeg slaas. Ortheris her bander hele Tiden lige fra Begyndelsen til Enden; og de eneste Lejligheder, da Learoyd aabner Munden for at synge, er, naar han smadrer andre Folks Hoveder — for han slaas nu paa saadan en beskidt Maade.

Rekrutter græder undertiden, og undertiden véd de ikke, hvad de gør, og undertiden er de essige efter at skære Halsen over paa Fjenden og den Slags Svineri. Men der er ogsaa dem, som bliver ligesom døddrukne af Kampen, og til dem hørte denne Mand. Han dinglede, og hans Øjne var halvt lukkede, og vi kunde høre ham trække Vejret i tredive Alens Afstand. Han fik Kig paa den lille unge Officer og gik hen imod os, snakkende med sig selv med en grødet, søvnig Stemme. »Nu har Hvalpen faaet sin Ilddaab!« sagde han. »Nu har Hvalpen faaet sin Ilddaab.« Og i det samme strakte han Armene i Vejret, snurrede rundt og faldt omkuld for vore Fødder, saa død som en Pathaner, og det uagtet han ikke havde den mindste Rift eller Skramme. De sagde, at hans Hjærte var raaddent; men det var underligt at se!

Saa gav vi os til at begrave vore faldne, for vi vilde ikke overlade dem til Pathanernes Naade; og mens vi saadan gik omkring mellem Hedningene, havde vi nær mistet den lille unge Officer. Han vilde nemlig give en af de Djævle Vand og støtte hans Ryg mod en Klippeblok. »Tag Dem i Agt, Hr. Løjtnant,« sagde jeg. »En saaret Pathaner er værre end en helskindet.« Og min Sandten, næppe var Ordene ude af min Mund, saa skyder Fyren paa den lille Officer, som stod bøjet over ham, og jeg saa

hans Hjælm flyve af. Jeg gav Manden min Geværkolbe i Fjæset og tog hans Pistol fra ham. Den lille unge Officer var meget bleg, for Haaret paa den ene Side af hans Hoved var svedet helt af.

»Det sagde jeg Dem jo, Hr. Løjtnant!« sagde jeg. Og naar han siden vilde hjælpe en Pathaner, stillede jeg mig altid op med Geværmundingen lige ved Fyrens Øre. Saa turde han nemlig ikke gøre andet end bande.

Tyronerne knurrede som Hunde, hvem man har taget et Ben fra, for de havde set deres Kammerater falde og vilde derfor slaa hver eneste af de saarede Pathanere ihjæl. Crook sagde, at han vilde slaa enhver fordærvet, der ikke opførte sig, som han skulde; men i Betragtning af, at det var første Gang, Tyronerne havde set deres Kammerater dø, undrer det mig ikke, at de var essige. Det er et fælt Syn! Da jeg første Gang saa det, blev jeg til Mode, som om jeg aldrig vilde give Pardon til nogen Mand nord for Khaibarpasset — og for den Sags Skyld heller ikke til noget Fruentimmer, for Fruentimmerne plejede at slaas med, naar det var om Natten — puh ha!

Naa, vi begravede altsaa vore faldne og førte vore saarede bort, og saa kravlede vi op ad Klippekammen igen, lige i rette Tid til at se Skotterne og Gurkhaerne give Pathanerne Kanel i Lispundevis. Vi

var en Bande skrækkelige Røvere at se til, for Blodet og Støvet havde sat sig i Kager, og Sveden havde lavet Furer i Kagerne, og vore Bajonetter hang som Slagterens Hvæssestaal mellem vore Ben, og de fleste af os havde faaet en eller anden Skramme.

Saa kom der en Stabsofficer ridende, saa ren og pæn som en ny Bøsse, og han sagde:

»Hvad Fanden er I for nogle Fugleskræmsler?«

»Et Kompagni af hendes Majestæts sorte Tyrone-Regiment og et af det gamle Regiment,« svarede Crook ganske roligt; han var høflig nok til at nævne de andre først.

»Naa!« sagde Stabsofficeren. »Fik De kastet den Reserve ud af dens Stilling?«

»Nej,« sagde Crook, og Tyronerne lo.

»Hvad i hede Helvede har De da gjort?«

»Knust den,« sagde Crook, og vi marscherede videre. Men først fik Toomey, som den Gang stod ved Tyronerne, Tid til at sige højt, med en Stemme, der kom helt nede fra Maven:

»Hvad Satan mener den haleløse Papegøje med at spærre Vejen for bedre Folk, end han er?«

Stabsofficeren blev blaa om Gællerne, men Toomey gjorde ham rød ved at slaa over i et koket Fruentimmers Tone og sige:

»Kom og kys mig, søde Major, for min Mand er i Krigen, og jeg er alene hjemme.«

Saa red Stabsofficeren sin Vej, og jeg kunde se Crooks Skuldre ryste, saadan lo han. Toomey fik paa Hovedet af sin Korporal, men svarede nok saa uforknyt:

»Lad De bare mig være i Fred. Jeg var hans Oppasser, førend han blev gift, og han véd, hvad jeg sigter til, selv om De ikke véd det. Det er en herlig Ting at omgaas med Folk af de dannede Klasser!«

Kan du huske det, Ortheris?«

»Vel kan jeg saa. Toomey, han døde paa Lasarettet Ugen efter, og jeg købte Halvdelen af hans Tøj; og jeg kan huske, at bagefter —«

»Til Gevær!«

Afløsningen var kommen. Klokken var fire.

»Jeg skal se at skaffe Dem en Vogn,« sagde Mulvaney til mig, mens han hurtigt trak Tøjet paa. »Kom med op i Fortet, saa skal vi foranstalte en Undersøgelse i M'Graths Stald.«

Det afløste Vagthold spankede rundt over Hovedbastionen paa Vej til Svømmebassinet, og Learoyd blev næsten snaksom. Ortheris saa ned i Fortets Grav og ud over Sletten.

»Ak ja, man bliver ked af at vente paa Ma-ary!« nynnede han. »Men det er nu lige meget, jeg kunde godt have Lyst til at slaa nogle flere af de Satans

Pathaner ihjæl, førend jeg skal hjempermitteres. Krig! Blodig Krig! I Nord, Øst, Syd og Vest.«

»Amen,« sagde Learoyd langsomt.

»Hvad er dette her?« sagde Mulvaney og standsede foran noget hvidt ved Foden af det gamle Skilderhus. Han bukkede sig og rørte ved det. »Det er Norah — Norah M'Taggart! Men søde lille Norahbasse, hvad bestiller du ude af Visselullen paa denne Tid af Døgnet?«

Sergeant M'Taggarts to Aar gamle Datter maatte være gaaet ud for at faa et Pust kølig Luft og havde saaledes forvildet sig lige hen til Randen af Fortets Grav. Hendes lille Natkjole hang sammenkrøllet som en Klud om hendes Hals, og hun klynkede i Søvne.

»Se en Gang,« sagde Mulvaney, »det lille Skind! Se, hvor meget Hedetøj hun har paa sin uskyldige Krop. Ja, det er drøjt — nederdrægtig drøjt, selv for os; hvad maa det saa ikke være for saadan en? Vaagn op, Norah, din Moder er vist skrækkelig bange for dig. Vorherre bevares, Barnet kunde jo være faldet i Graven!«

I Daggryets voksende Skær løftede han hende op og satte hende paa sin Skulder, og hendes lyse Krøller berørte de graasprængte Stubbe paa hans Tinding. Ortheris og Learoyd fulgte efter, smækkende med Fingrene, mens Norah smilede et søvnigt Smil

til dem. Og Mulvaney gyngede Barnet paa sin Arm og sang saa klart som en Lærke:

»Og naar der saa kommer en Frier, min Tøs,
saa skal du ej derom snakke,
at een Gang du sov i et Skilderhus,
indpakket i Skildvagtens Frakke.«

»Skønt,« tilføjede han gravitetisk, »du har Pinedød ikke ret meget Frakke paa, Norah. Naa, lige meget, om ti Aar optræder du i et andet Kostume. Giv saa dine gode Venner et Kys og løb hjem til Moder.«

Vi var nu tæt ved de gifte Folks Kvarterer, og han satte Norah ned paa Jorden. Hun nikkede med et Soldaterbarns stilfærdige Lydighed, og førend hun trippede af Sted henover Fliserne, holdt hun Munden op for at lade sig kysse af de tre Musketerer. Ortheris strøg sig om Munden med Bagen af Haanden og bandede af Forlegenhed; Learoyd blev rød i Hovedet; og saa gik de to videre. Yorkshireren opløftede sin Røst og istemmede Omkvædet af »Skilderhuset«, saa det rungede, mens Ortheris skingrede ved Siden af ham.

»Har I været paa Sangerindeknejpe, I to?« sagde Artilleristen, som kom med en Kardus for at affyre Vagtskuddet. »Det er svært, saa I er fornøjede i saadan en Satans Hede.«

»Tag Vare paa Tøsen, det beder jeg dig,
hun er af en ædel Slægt!«

brølede Learoyd. Saa døde Stemmerne hen nede ved Svømmebassinet.

»Terence!« sagde jeg til Mulvaney, da vi var alene. »De forstaar sandelig at bruge Deres Tunge!«

Han saa paa mig med et træt Udtryk. Hans Øjne var indsunkne og hans Ansigt fortrukket og blegt.

»Ak ja!« sagde han. »Nu har jeg ved min Sludder faaet Natten til at gaa for dem; men er de, der kan hjælpe andre, ogsaa i Stand til at hjælpe sig selv? Kan De svare mig paa det?«

Og over Fort Amaras Bastioner brød den ubarmhjærtige Dag frem.

De Hjempermitterede.

Der er hændt noget skrækkeligt! Min Ven Mulvaney, som efter at have tjent sin Tid ud i Indien for ikke ret længe siden rejste hjem til England om Bord paa *Serapis*, er kommen tilbage til Indien som Civilist! Men det var Dinahs Skyld. Hun kunde ikke udholde de smaa Hummere af Værelser, og hun savnede sin Tjener Abdallah mere, end Ord kan udtale det. Tingen var, at Ægteparret Mulvaney havde været for længe i Indien og havde glemt, hvordan Livet former sig i England.

Mulvaney kendte en Ingeniør, der skulde bygge en af de nye Jærnbanelinier i Central-Indien, og skrev til ham, om han kunde skaffe ham Arbejde. Ingeniøren svarede, at hvis Mulvaney selv kunde betale Overrejsen, vilde han for gammelt Bekendtskabs Skyld give ham Kommandoen over en Flok Kulier. Lønnen var fem og firs Rupier om Maaneden, og Dinah sagde, at hvis Terence ikke modtog Tilbuddet, vilde hun

gøre Livet til en »ren Skærsild« for ham. Altsaa rejste Ægteparret Mulvaney tilbage til Indien som »Civilister«, hvad der var en stor og sørgelig Tilbagegang, skønt Mulvaney søgte at dække over det ved at sige, at han var »Oberst ved Jærnbanelinien og en Mand af Betydning.«

Han sendte mig en Indbydelse, skrevet paa en Blanket til en Arbejdskontrakt, og jeg tog ned til det pudsige lille Hus ved Jærnbanelinien. Dinah havde plantet Ærter rundt om det, og Naturen havde ødslet med alt muligt Grønt rundt omkring. Den eneste Forandring, der var at se paa Mulvaney, bestod i, at han havde lagt Uniformen, hvilket var beklageligt, men derved var jo ikke noget at gøre. Han stod paa sin Trolje i Færd med at holde en Tale til en af Kulierne, og hans Holdning var ligesaa stram og hans svære, brede Hage ligesaa glatraget som nogensinde.

»Nu er jeg Civilist,« sagde Mulvaney. »Kan De se paa mig, at jeg nogensinde har været Militær? Ja, De skal ikke svare, hvis De vakler mellem en Kompliment og en Løgn. Dinah er ikke til at styre, nu da hun har faaet eget Hus og Hjem. Gaa ind i Dagligstuen og faa Dem en Postelinskop The, saa kan vi bagefter drikke noget andet som Kristenmennesker herude under Træet. Pil af, I Niggere! Der er kom-

men en Sahib for at besøge mig, og det er mere, end han nogensinde vil gøre for jer. Stik saa af, og bliv ved med at grave til i Aften. Rap jer!«

Da vi tre sad hyggeligt bænkede under det store Træ foran Huset, og de første ilfærdige Spørgsmaal og Svar om Ortheris og Learoyd og gamle Tider og Steder var blevne udvekslede, sagde Mulvaney tankefuldt:

»Gud være lovet, at man ikke skal stille til Parade i Morgen og blive skældt Huden fuld af en eller anden tykhovedet Hvalp af en Korporal. Og alligevel — jeg véd næsten ikke. Det er drøjt at skulle være noget, som man aldeles ikke er skabt til at være, og at skulle tilbringe sine gamle Dage indelukket i en Stue mellem lutter Papirer. Ak ja! Jeg begynder at blive stiv, og det er jo Guds Villie, at man ikke hele sit Liv kan blive ved med at tjene Dronningen.«

Han skænkede sig nok et Glas og sukkede dybt.

»Lad Deres Skæg staa, Mulvaney,« sagde jeg, »saa gaar den Slags Idéer nok over, og De bliver en rigtig Civilist.«

I Dagligstuen havde Dinah sagt mig, hvor gærne hun vilde lokke Mulvaney til at lade sit Skæg staa. »Det vilde se saa civilistagtigt ud,« sagde stakkels Dinah, der var meget ked af, at hendes Ægtefælles Hjærte hang saa stærkt ved hans gamle Liv.

»Dinah, du er en Skændsel for en hæderlig, glatraget Mand!« sagde Mulvaney uden at svare mig. »Lad du dit eget Skæg staa, min Pige, og lad mine Rageknive være i Fred. De er det eneste Middel til at bevare min Agtværdighed. Hvis jeg ikke barberede mig, vilde jeg blive plaget af en forskrækkelig Tørst, for der er ikke den Ting, der virker saa udtørrende paa Halsen, som saadan et langt Gedebukkeskæg, der hænger og dingler under Hagen. Du vil da ikke have, at jeg skal drikke altid, Dinah? Apropos, jeg er nederdrægtig tørstig for Øjeblikket. Laan mig den Whisky.«

Whiskyen blev laant og tilbageleveret, men Dinah, som havde været akkurat ligesaa ivrig som hendes Mand til at spørge efter gamle Venner, faldt nu over mig.

»Jeg skammer mig over Dem, at De kommer herned — skønt Helgenene skal vide, at De er hjærteligt velkommen, naar De kommer — og sætter Terence Fluer i Hovedet med Deres Vrøvl om — om Ting, som meget hellere maatte glemmes. Han er Civilist nu, og De har aldrig været andet. Kan De saa ikke lade være at snakke om Hæren? Terence har ikke godt af det.«

Jeg søgte Tilflugt bag Mulvaney, for Dinah er en Dame med Temperament.

»La' vær' — la' vær',« sagde Mulvaney. »Det gaar kun sjældent paa, at jeg faar Lejlighed til at tale om gamle Dage.«

Han vedblev, henvendt til mig:

»De siger, at Trommestikken har det godt, og hans Frue med? Jeg vidste saamænd ikke, hvor meget jeg egentlig holdt af den gamle Rad, førend jeg var langt borte fra ham og Asien.« — »Trommestikken« var Øgenavnet paa den Oberst, som kommanderede Mulvaneys gamle Regiment. — »De ser ham vel nok snart igen? Vil De saa hilse ham« — der kom et polisk Blink i Mulvaneys Øjne — »hilse ham saa flittigt fra Menig —«

»Fra Hr., Terence,« afbrød Dinah.

»Gid Fanden og alle hans Engle og det himmelske Firmament ryge og rejse med »Hr.«, og gid den Synd, at du fik mig til at bande, komme over dit Hoved, Dinah! Menig, siger jeg dig. Fra Menig Mulvaney og sige, at hvis jeg ikke havde været, saa vilde hans sidst hjempermitterede Folk endnu have været paa Vej ned til Kysten.«

Han lagde sig tilbage i Stolen, lo og tav.

»Fru Mulvaney,« sagde jeg, »vær saa venlig at tage Whiskyen fra ham og lad ham ikke faa mere, førend han har fortalt Historien.«

Dinah snappede behændigt Flasken, skønt hun

paa samme Tid bemærkede, at »det var saamænd ikke noget at være stolt af«, og saaledes besejret af Fjenden begyndte Mulvaney:

»Det var i Tirsdags otte Dage. Jeg sjokkede netop henad Dæmningen med mine Kulier — jeg har da faaet lært de Knægte at holde Trit og tie stille — da en af deres Formænd kom kilende henimod mig med omtrent to Kvadrattommer Skjorte omkring sin Hals og et fortvivlet Blik i Øjnene.

»Sahib,« sagde han, »oppe ved Stationen er der halvandet Regiment Soldater i Færd med at slaa alt og alle i Stumper og Stykker! De forsøgte paa at hænge mig i mit eget Lændeklæde,« sagde han, »og det bliver til Mord og Ødelæggelse og Plyndring, før Aftenen falder paa! De siger, at de vil komme herned og muntre os. Hvor skal vi gøre af vore Kvinder?«

»Hent min Trolje!« sagde jeg. »Jeg er helt syg om Hjærtet af Længsel efter at faa et Glimt at se af Mennesker i Dronningens Uniform. Hent min Trolje og seks af de kraftigste Folk, saa jeg kan komme kørende paa standsmæssig Maade.««

»Han tog sin bedste Frakke paa,« sagde Dinah bebrejdende.

»Det var for at gøre Dronningen Ære. Jeg kunde da ikke godt gøre mindre, Dinah. Men du

og dine Atbrydelser kommer paa tværs af Fortællingens Gang. Har du nogensinde tænkt paa, hvordan jeg vilde se ud, hvis mit Hoved blev raget ligesaa glat som min Hage? Glem ikke det, min Pige.

Naa, jeg kørte altsaa hele halvanden Mil paa min Trolje bare for at faa den Trop at se. Jeg vidste, at det maatte være Folk, der var blevne hjempermitterede nu i Foraaret, og som var paa Vej hjemefter; for der ligger nemlig desværre ingen Garnison her i Omegnen.«

»Den hellige Jomfru være lovet!« mumlede Dinah. Men Mulvaney hørte det ikke.

»Jeg var endnu en lille Fjerdingvej fra deres Lejr og kilte paa med Troljen, saa jeg var færdig at sprænges, da jeg hørte det Spektakel, som Folkene gjorde, og jeg forsikrer Dem, jeg kunde kende Peg Barneys Stemme. Han brølede som en Bøffel, der har Mavepine. Kan De huske Peg Barney fra fjerde Kompagni — en rødhaaret, langskægget Rad med et Ar paa Kinden? Det var ham, der ryddede hele Bulen med Makketutsvaberen ved Jubilæet i Fjor.

Saa vidste jeg jo, at det var en Afdeling af det gamle Regiment, og jeg blev svært bekymret paa den kommanderende Løjtnants Vegne. Vi var altid nogle haarde Hunde. Har jeg nogensinde fortalt Dem Historien om, hvordan Horker Kelley vandrede

i Brummen saa nøgen som Føbus Apollonius med Korporalens og hele Korporalskabets Skjorter under Armen? Og han var dog en af de skikkeligere! Naa, men det kommer nu ikke denne Historie ved. Nej, men det er en Skam baade for hvert enkelt Regiment og for hele Hæren, at smaa, unge Løjtnanter bliver sendte af Sted med en Afdeling kraftige Mandfolk, som er plakatfulde baade af Brændevin og af Glæde over at skulle væk fra Indien, og saa kan de lige fra Garnisonen og ned til Havnen ikke diktere dem en eneste Straf paa Stedet! Og Grunden til det er følgende Meningsløshed: saa længe jeg staar i Tjenesten, er jeg Krigsartiklerne underkastet og kan idømmes Rotting i Følge dem; men naar jeg har tjent min Tid, saa hører jeg til Forstærkningen, og saa har Krigsartiklerne ikke noget at sige over mig. En Officer kan ikke gøre en hjempermitteret Mand andet end give ham Kasernearrest. Og det er saare viseligt indrettet, for en hjempermitteret Mand har ikke nogen Kaserne, han er hele Tiden paa Marschen. Ja, det maa have været en ren Salomon, der hittede paa den Bestemmelse; jeg kunde nok lide at gøre hans Bekendtskab. Det er lettere at føre en Flok Føl fra Kibbereen Hestemarked til Galway end at føre en livlig Deling hjempermitterede over tre Mil indisk Jord. Og derfor er

den Bestemmelse bleven truffet — af Frygt for, at den lille Løjtnant skulde gøre Folkene Fortræd. Naa, nok om den Ting.

Jo nærmere min Trolje kom til deres Lejr, desto vildere blev Spektaklet, og højst af alle brølede Peg Barney. »Det er saamænd godt, at jeg er her,« sagde jeg til mig selv, »for Peg alene kan give to, tre Mand nok at bestille.« Jeg vidste jo nok, at han var saa fuld som en Allike.

Den Lejr var min Tro et Syn for Guder! Alle Teltrebene var skæve, og Pløggene saa ud, som om de var ligesaa fulde som Mændene. Af dem var der et halvhundrede Stykker, og de var det værste Skrab og Udskud og Afskum af det gamle Regiment. Jeg forsikrer Dem, De har aldrig i Deres livfødte Dage set Folk være saa fulde. Hvordan bliver Soldater fulde? Ja, hvordan bliver en Skrubtudse tyk? De suger det i sig gennem Huden.

Peg Barney sad paa Jorden i bar Skjorte med en Sko af og en Sko paa, daskede paa en Teltpløg med sin Støvle og sang, som om han vilde vække de hellige Syvsovere. Og det var just ikke nogen pæn Vise, han sang. Det var Djævlemessen.«

»Hvad er det for en?« spurgte jeg.

»Naar en snavs Karl træder ud af Hæren, saa synger han Djævlemessen, til Tak fordi han er sluppet

saa godt; det vil sige, han bander alle, lige fra den kommanderende General og ned til Korporalen, og det paa en Maade, som De aldrig har hørt Mage til. Der er dem, der kan bande, saa at Græsset visner omkring dem. Har De nogensinde hørt Forbandelsen i en Orange-Loge? Djævlemessen er ti Gange værre. Den var det altsaa, som Peg Barney sang, og for hver Mand, han bandede, gav han Teltpløggen et Dask med sin Støvle. En mægtig Stemme havde Peg Barney, og bande kunde han, selv naar han var ædru. Jeg standsede foran ham, og det var ikke alene mine Øjne, der sagde mig, at Peg var snydefuld.

»God Morgen, Peg,« sagde jeg, da han trak Vejret efter at have bandet Generaladjudanten. »Jeg har trukket min bedste Frakke paa for at hilse paa dig, Peg Barney,« sagde jeg.

»Saa træk den af igen,« svarede Peg Barney og daskede løs med Støvlen. »Træk den af og dans, din lusede Civilist!«

Og saa begyndte han at bande gamle Trommestik, for han var saa fuld, at han helt glemte Majoren og Avditøren.

»Kan du ikke kende mig, Peg?« sagde jeg, skønt Blodet kogte i mig, fordi han havde kaldt mig en Civilist.«

»Skulde man tro, at det var en anstændig gift Mand, der talte?« klagede Dinah.

»»Nej, jeg kan ikke,« svarede Peg, »men hvad enten jeg er fuld eller ædru, vil jeg flaa Skindet af din Ryg med en Skovl, naar jeg er færdig med at synge.«

»Vil du det, Peg Barney?« sagde jeg. »Det er jo klart som Blæk, at du har glemt mig. Men nu skal jeg hjælpe paa din Hukommelse.«

Og dermed gav jeg Peg Barney en, saa han trillede over Ende med Støvle og det hele, og saa gik jeg videre ind i Lejren. Den var frygtelig at se til!

»Hvor er den Officer, som kommanderer Afdelingen?« spurgte jeg Scrub Greene — den gemeneste lille Slubbert, som nogensinde har traadt i to Sko.

»Her er ingen Officer, din gamle Æsel,« svarede Scrub. »Vi er en Republik.«

»Er I det?« sagde jeg. »Saa er jeg Diktator O'Connell, og nu skal jeg lære dig at opføre dig høfligt.«

Og saa fik Scrub Greene ogsaa en, saa han trillede, og jeg gik videre, til jeg fandt Løjtnantens Telt Det var en ganske ung lille Fyr og ny i Tjenesten — en, som jeg aldrig før havde set. Han sad i sit Telt og lod, som om han ikke hørte Spektaklet.

Jeg saluterede — men jeg forsikrer Dem, da jeg traadte ind, var det min Mening at tage Hatten af og

hilse som en Civilist. Det var Synet af Sabelen, der hang paa Teltstangen, som gjorde det.

»Er der noget, jeg kan hjælpe Dem med, Hr. Løjtnant?« sagde jeg. »De har faaet et alvorligt Stykke Arbejde overdraget, og De kommer nok til at trænge til Hjælp inden Aften.«

Der var Krummer i Knægten, saa ung han var, og en rigtig Gentleman var han.

»Sæt Dem ned,« sagde han.

»Ikke i min Officers Nærværelse,« svarede jeg, og saa fortalte jeg ham, hvor og hvorlænge jeg havde tjent.

»Jeg har hørt fortælle om Dem,« sagde han. »Det var Dem, der indtog Lungtungpen nøgen.«

»Naada,« tænkte jeg. »Jeg er nok kommen til Hæder og Ære.« For det var jo Løjtnant Brazenose, der gjorde det Stykke Arbejde.

»Hvis jeg kan være Dem til Nytte, Hr. Løjtnant,« sagde jeg, »saa staar jeg til Tjeneste. De burde aldrig være sendt af Sted med denne Afdeling. Hvis De vil undskylde, at jeg siger det,« sagde jeg, »saa er der i det gamle Regiment kun Løjtnant Hackerston, der kan tumle en Flok Hjempermitterede.«

»Jeg har aldrig før kommanderet en Afdeling som denne,« sagde han og legede med Pennene, der laa paa Bordet. »Og i Følge Reglerne —«

»Knib et Øje i for Reglerne, Hr. Løjtnant,« sagde jeg, »indtil De har faaet Folkene vel om Bord. I Følge Reglerne maa De passe godt paa dem i Nat, ellers rager de uklar med mine Kulier og laver Fest over det halve Land. Kan De stole paa Deres Underofficerer, Hr. Løjtnant?«

»Javel,« svarede han.

»Godt,« sagde jeg. »Saa bliver der Løjer inden Aften. Er De paa Marsch, Hr. Løjtnant?«

»Ja, til den nærmeste Station,« svarede han.

»Bedre og bedre,« sagde jeg. »Saa bliver der vældige Løjer.«

»Man kan ikke være haard mod en Afdeling Hjempermitterede,« sagde han. »Det vigtigste er at faa dem om Bord.«

»Ja, De har ganske rigtigt lært Halvparten af Deres Lektie, Hr. Løjtnant,« sagde jeg, »men hvis De holder Dem til Reglerne, faar De dem aldeles ikke om Bord. Eller hvis De endelig faar dem om Bord, saa er der ikke een Mand, der har en Pjalt Tøj paa Kroppen.«

Han var et rart lille ungt Menneske, og for at sætte Mod i ham fortalte jeg ham noget, som jeg en Gang havde set i Ægypten.«

»Og hvad var det, Mulvaney?« spurgte jeg.

»Syv og halvtreds Hjempermitterede, som sad

paa Bredden af en Kanal og grinte af en stakkels lille Splejs af en Løjtnant, hvem de tvang til at vade ud i Mudderet og hente Sager fra Baadene til deres Stormægtigheder. Den Historie gjorde det lille unge Menneske aldeles rasende forbitret.

»Tag det med Ro, Hr. Løjtnant,« sagde jeg. »De har ikke haft Spor af Herredømme over Deres Afdeling, siden De forlod Garnisonen. Men vent til i Aften, saa bliver der noget at gøre for Dem. Og nu vil jeg med Deres Tilladelse, Hr. Løjtnant, se mig om i Lejren og snakke med gamle Venner. Det er ikke mindste Nytte til at forsøge paa at standse Spektaklerne nu.«

Saa gik jeg ud i Lejren og hilste paa enhver, der var ædru nok til at kunne huske mig. I sin Tid var jeg ret populær, og Kammeraterne var glade ved at se mig — alle undtagen Peg Barney, hvis ene Øje saa ud som en Tomat, der har ligget fem Dage i Basaren, og hvis Næse passede til Øjet. De samledes om mig og stak mig paa Næven, og jeg fortalte dem, at jeg havde faaet en Stilling og god Indtægt og havde en Dagligstue, som kunde maale sig med selve Dronningens; og med mine Løgne, mine Historier og Vrøvl i al Almindelighed holdt jeg dem saa nogenlunde rolige, mens jeg drev om i Lejren. Det var saamænd slemt nok, selv mens jeg var Fredens Engel.

Jeg snakkede med mine gamle Underofficerer — de var ædru — og ved fælles Hjælp fik vi Folkene gennede ind i deres Telte i anstændig Sengetid. Den lille Løjtnant gik sin Runde og var saa høflig og talte saa pænt til dem, som man vel kunde forlange.

»Kvarteret er jo ikke det behageligste, Folk,« sagde han, »men I kan heller ikke vente at have det ligesaa mageligt som i Kasernen. Vi maa tage det, som det falder. Jeg har lukket Øjnene for en hel Del Abekattestreger i Dag, men nu maa det have en Ende med dem.«

»Det skal det ogsaa. Kom og tag en Slurk, min Søn,« sagde Peg Barney og dinglede henimod ham.

Min lille Løjtnant bevarede Herredømmet over sig selv.

»Du er et gnavent Asen, er du,« sagde Peg Barney, og Mændene i Teltet stak i Grin.

Jeg sagde Dem, at der var Krummer i Knægten. Han ramte Peg Barney nok saa nydeligt paa det Øje, som jeg havde slaaet blaat for lidt siden. Peg vaklede baglænds tværs over Teltet.

»Stræk ham ud, Hr. Løjtnant,« hviskede jeg.

»Stræk ham ud!« gentog min lille Løjtnant højt, akkurat som om han var til Mønstring og lod sig sufflere af Sergeanten.

Underofficererne tog Peg Barney i Nakken til Trods for hans Hylen og Skraalen, og tre Minutter efter laa han paa Maven med Arme og Ben bundet fast til fire Teltpløgge og bandede, saa en Neger kunde blive hvid af at høre paa det. Jeg tog en Teltpløg og stak den i Flaben paa ham.

»Nu kan du tygge paa den, Peg Barney,« sagde jeg. »Det bliver koldt i Nat, og jeg er bange for, at du vil kede dig inden Morgen. Hvis det ikke var for Reglernes Skyld, vilde du for Øjeblikket have haft en Kugle i Kroppen, Peg Barney,« sagde jeg.

Alle Folkene var komne ud af Teltene og havde set Barney blive strakt ud.

»Det er imod Reglementet! Han slog ham!« skreg Scrub Greene, som altid var saa klog paa Lov og Ret, og nogle af de andre stemte i med.

»Stræk den Mand ud!« sagde min Løjtnant, stadig med største Ro, og Underofficererne greb Scrub Greene og strakte ham ud ved Siden af Peg Barney.

Jeg kunde se, at Folkene begyndte at give sig. De stod og vidste ikke, hvad de skulde gøre.

»Saa gaar I ind i Teltene!« sagde min Løjtnant. »Sergeant, sæt Vagt ved disse to Mænd.«

Mændene luskede tilbage til deres Telte som Schakaler, og hele Natten var der ikke en Lyd at høre undtagen Skildvagtens Skridt ved Siden af de

to og Scrub Greenes Flæben. Det blev en kold Nat, og Peg Barney blev sgu helt ædru.

Lige før Reveillen kom min lille Løjtnant ud og sagde:

»Løs de to Mænd og send dem til deres Telte!«

Scrub Greene sjokkede af uden at sige et Muk, men Peg Barney, som var helt stiv af Kulde, blev staaende med et meget faaret Ansigt og søgte at forklare sin Officer, at han var ked over at have opført sig saadan.

Der var ingen Slinger i Valsen, da Afdelingen satte sig i Marsch, og jeg hørte sgu ikke et Kvæk om »Ulovlighed«.

Jeg gik hen til den gamle Fanesergeant, og saa sagde jeg til ham:

»Nu kan jeg dø i Fred,« sagde jeg. »I Dag har jeg set en Mand!«

»En Mand er han,« svarede gamle Hother, »Folkene er saa slukørede som skoldede Grise. Nu vil de allesammen sjokke nok saa fromt ned til Kysten. Der er ligesaa mange Krummer i den Knægt som i en hel Kaserne fuld af Generaler.«

»Amen,« sagde jeg, »og Held være med ham, hvor han end er, paa Land eller Sø. Lad mig vide, hvordan I faar Afdelingen indskibet.«

Og véd De, hvordan det gik? Jeg fik Brev

om det fra Bombay. Det unge Menneske kujonerede dem, saa de knap vidste, om de turde staa eller gaa, og det lige ned til Havnen. Fra den Stund, da jeg tabte dem af Syne, og til de var vel om Bord, var der ikke een af dem, som var mere end anstændigt drukken. Og — ved selve de hellige Krigsartikler! — da de var komne om Bord, raabte de Hurra for ham, til de ikke kunde faa en Lyd frem for bare Hæshed, og det, maa De vide, er ikke sket i Mands Minde! De skulde holde et Øje med den lille Løjtnant. Der er Krummer i ham. Det er ikke enhver ung Fyr, der vilde give Reglementet Døden og Djævelen og strække Peg Barney ud, naar han bare fik et Vink fra et gammelt nedbrudt og ødelagt Kadaver som mig. Jeg vilde være stolt af at tjene —«

»Terence, du er Civilist,« sagde Dinah advarende.

»Det er jeg — det er jeg. Tror du, jeg kan glemme det? Men han var nu ligegodt en storartet Knægt, og jeg er kun en sølle Graverkarl. Whiskyen staar ovre hos Dem. Hvis De ikke har noget imod det, saa vil jeg foreslaa, at vi drikker en Skaal for det gamle Regiment — et stort Glas — vi tømmer det staaende!«

Og det gjorde vi.

Skibet, som lærte sig selv at kende.

Det var Skibets første Rejse, og skønt det kun var en Fragtdamper paa to tusind fem hundrede Tons, var det dog i sin Slags noget af det allerbedste, Resultatet af fyrretyve Aars Eksperimenter og Forbedringer i Bygning og Maskineri, og baade dets Bygmestre og dets Redere havde ligsaa høje Tanker om det, som om det havde været selve *Lucania*. Enhver kan lave et svømmende Hotel, der vil betale sig, dersom han blot anvender tilstrækkeligt paa Salonens Udstyr og tager Ekstrabetaling for private Badekabinetter, Suiter af Kahytter og deslige; men i disse den skrappe Konkurrences og de lave Fragters Tider maa der ved hver Kvadrattomme af en Fragtdamper tages Hensyn til Billighed, stor Ladeævne og en vis støt Fart. Dette Fartøj var omtrent to hundrede og fyrretyve Fod langt og to og tredive Fod bredt og indrettet til at have Kvæg paa Mellemdækket og Faar paa øverste Dæk, hvis det gjordes nødigt;

men det bedste ved det var den Masse Gods, som kunde stuves ned i Lasten. Dets Redere — de var et særdeles vel kendt skotsk Firma — rejste med det nordfra, hvor det var løbet af Stabelen og bleven døbt og udrustet, og ned til Liverpool, hvor det skulde indtage Ladning til New York. En af Redernes Døtre, Frøken Frazier, gik frem og tilbage paa det renspulede Dæk og beundrede den friske Maling og Messingbeslagene og Patentspillene og især den stærke, lodrette Stævn, mod hvilken hun havde knust en Flaske Champagne, da hun døbte Skibet *Dimbula*. Det var en smuk Eftermiddag i September, og Skibet saa virkelig rigtig godt ud i al sin Nyhed, graamalet som det var, med rød Skorsten. Dets Kontorflag vajede, og dets Dampfløjte besvarede fra Tid til anden venskabelige Hilsener fra andre Skibe, som saa, at det var nyt, og ønskede at byde det velkommen paa Søen.

»Og nu,« sagde Frøken Frazier henrykt til Kaptajnen, »nu er det et virkeligt Skib, ikke sandt? Det er, som om der kun er gaaet nogle faa Dage, siden Fader gav Ordre til, at det skulde bygges, og nu — nu — ja, er det dog ikke et dejligt Skib?«

Den unge Pige var stolt af Firmaet og talte, som om hun var Kompagnon i det.

»Skuden er ikke saa daarlig,« svarede Kaptajnen

forsigtigt. »Men et Skib er ikke færdigt, fordi det er bleven døbt. Hvis De forstaar, hvad jeg mener, Frøken Frazier, saa er det ikke andet end en Bunke Jærnplader og Nagler og deslige, sat sammen i Form af et Skib. Det har endnu ikke lært sig selv at kende.«

»Men jeg syntes, Fader sagde, at det var ualmindeligt vel udrustet.«

»Det er det ogsaa,« sagde Kaptajnen og lo. »Men saadan er det nu en Gang med Skibe, Frøken Frazier. Der er intet, der mangler, men de enkelte Dele har endnu ikke lært at arbejde sammen. De har ikke havt Lejlighed til at lære det.«

»Men Maskinen arbejder da brillant. Det kan jeg høre.«

»Jo, ganske vist. Men et Skib bestaar ikke udelukkende af Maskinen. Forstaa mig ret, hver eneste Tomme af det maa kvikkes op og bringes til at arbejde Haand i Haand med sin Sidemand. Vi kalder det med et teknisk Udtryk, at det bliver rystet sammen.«

»Og hvordan vil De bære Dem ad med det?« spurgte den unge Pige.

»Vi kan ikke gøre andet end sætte det i Gang og styre det og saa videre; men hvis vi faar haardt Vejr paa denne Tur — og det er rimeligt nok —

saa lærer det nok Resten af sig selv. For De maa vel huske paa, Frøken Frazier, at et Skib paa ingen Maade er et massivt Legeme lukket i begge Ender. Det er en overmaade kompliceret Bygning, der paavirkes af forskellige og indbyrdes modstridende Kræfter, og hvis Bestanddele strækker sig mere eller mindre alt efter den dem iboende Elasticitetsgrad.«

Første Maskinmester Buchanan traadte i det samme hen til dem.

»Jeg fortæller netop Frøken Frazier, at vor lille *Dimbula* maa rystes sammen, og at det kan intet andet end en Storm besørge. Hvordan gaar det med din Maskine, Buck?«

»Jo, meget godt — den er naturligvis fuldstændigt i sin Orden efter Vaterpas og Lineal; men noget spontant er der ikke ved den endnu.«

Han vendte sig til den unge Pige og vedblev:

»De kan stole paa mit Ord, Frøken Frazier, og maaske De senere vil lære at forstaa det: selv efter at en smuk Pige har døbt et Skib, er det slet ikke givet, at de Mænd, der skal føre det, virkelig har et Skib under deres Fødder.«

»Det er netop, hvad jeg sagde, Buchanan,« afbrød Kaptajnen.

»Det er for metafysisk til, at jeg kan forstaa det,« sagde Frøken Frazier og lo.

»Hvorfor det? De er af god, gammel skotsk Slægt — jeg kendte Deres Morfader, han var fra Dumfries — og De har derfor Deres Del af det metafysiske, Frøken Frazier, ligesom De ejer Deres Del af *Dimbula*,« sagde Maskinmesteren.

»Naa ja, nu skal vi ud i rum Sø og tjene Penge til Frøken Frazier. Vil De ikke gaa med ned i min Kahyt og drikke en Kop The?« spurgte Kaptajnen. »I Aften er vi i Havn, og naar De saa kører tilbage til Glasgow, kan De tænke paa os, der stuver Ladning og sejler af Sted — altsammen for Deres Skyld.«

I de følgende Dage stuvede de omtrent fire tusind Tons død Vægt om Bord i *Dimbula* og førte den ud af Liverpools Havn. Saa snart den mødte det aabne Havs Dønninger, begyndte den naturligvis at snakke. Hvis Læseren vil lægge Øret til Kahytsvæggen, næste Gang han er om Bord paa en Damper, vil han høre Hundreder af spæde Stemmer i alle Retninger, som hvisler og suser og hvisker og brummer og gurgler og hulker og kvækker, akkurat ligesom en Telefon i Tordenvejr. Træskibe skriger og knurrer og grynter, men Jærnskibe dirrer og pulserer i alle deres Hundreder af Spanter og Tusinder af Nagler. *Dimbula* var meget stærkt bygget, og hver eneste Del af den havde et Bogstav eller et Tal eller begge Dele, hvorpaa den kunde kendes. Og hvert

eneste Stykke var bleven hamret eller smeddet eller valset eller lokket af Menneskehaand og havde i Maanedsvis levet midt i Skibsværftets Larm og Støj. Derfor havde hvert Stykke faaet sin særlige Stemme, som stod i nøjagtigt Forhold til det Arbejde, der var anvendt paa det. Støbejærn siger som Regel meget lidt; men Staalplader og Smedejærn og Spanter og Bjælker, som er blevne stærkt bøjede og svejsede og naglede, snakker uafladeligt. Hvad de siger, er der naturligvis ikke halvt saa megen Forstand i som i menneskelig Tale, thi de er alle uden at vide det knyttede til hinanden i et Bælmørke, hvor de ikke kan vide, hvad der sker tæt ved dem, eller hvad der vil hænde dem i næste Minut.

Saa snart Skibet havde klaret den irske Kyst fra sig, kravlede en tvær, graahaaret gammel Atlanterhavsbølge ganske roligt over den lodrette Stævn og satte sig paa Dampspillet, der brugtes til at hale Ankeret op. Nu var Spillet og Maskinen, som drev det, lige bleven malede røde og grønne; og desuden er det jo aldrig behageligt at faa en Dukkert.

»Lad være!« spruttede Spillet mellem sit Tandhjuls Tænder. »Hæ! Hvor blev Fyren af?«

Bølgen var smuttet over Bord med et Plump og et Grin; men: »Der er flere, hvor han kom fra,« sagde dens Broder og skyllede henover Spillet, som

var forsvarligt naglet fast til en Jærnplade paa Dækkets Jærnbjælker.

»Kan du ikke være stille, du deroppe?« sagde Dæksbjælkerne. »Hvad er der i Vejen med dig? Det ene Øjeblik vejer du dobbelt saa meget, som du plejer, og det næste gør du det ikke.«

»Jeg kan virkelig ikke gøre for det,« svarede Spillet. »Der er et grønt Bæst her udenfor, som kommer og slaar mig i Hovedet.«

»Det kan du fortælle Skibsbyggerne. Nu har du været paa Plads i flere Maaneder, men aldrig har du rumsteret saadan som nu. Hvis du ikke passer paa, saa forstrækker du os.«

»Apropos,« sagde en sagte, skrattende, ubehagelig Stemme, »véd nogen af jer — det er jer Dæksbjælker, vi mener — at jeres overmaade ubehagelige Knæ er nittede fast i os — os?«

»Hvem er I?« spurgte Dæksbjælkerne.

»Aa, ikke noget særlig betydeligt,« lød Svaret. »Vi er kun øverste Dæks Styrbords og Bagbords Vægere; og hvis I bliver ved med at rykke og give jer paa denne Manér, ser vi os meget imod vor Villie nødsagede til at skride ind.«

Vægerne i Jærnskibene er lange Forstærkninger, der løber langskibs fra Stævn til Spejl. De holder Vinkeljærnene, som svarer til Spanterne i et Træskib,

paa deres Plads og hjælper ogsaa til at afstive Enderne af Dæksbjælkerne, som gaar fra Skibets ene Side til den anden. Vægere har altid meget høje Tanker om sig selv, fordi de er saa lange.

»Naa, saa I vil skride ind, vil I?« lød en langtrukken, genlydende Brummen. Den kom fra Spanterne — der var flere Snese af dem; hver enkelt sad omtrent atten Tommer fra sin Sidemand, og hver var nittet fast til Langskinnerne paa fire Steder. »Vi er bange for, at det vil volde jer et vist Besvær.«

Og Tusinder og atter Tusinder af de smaa Nitnagler, som holdt det hele sammen, hviskede:

»Det vil det. Det vil det. Lad være at dirre saadan. Vær rolig. Hold fast, Brødre. Hold fast! Død og Plage! Hvad var det?«

Nitnagler har ingen Tænder, saa de kan ikke klapre med dem af Skræk; men de var meget nær ved det, da et dirrende Stød gik igennem Skibet fra Stævn til Stævn, og det rystedes som en Rotte i en Terriers Mund.

Der var efterhaanden bleven en antagelig Søgang, og en ualmindelig slem Duven havde løftet den store Skrue næsten helt op i Vandfladen, hvor den nu snurrede rundt i en Slags Sodavand — halvt Sø og halvt Luft — og drejede sig langt hurtigere, end den skulde, fordi den ikke havde Vand nok til at arbejde

i. Da den sank igen, snøftede Maskinen — det var en Triple-Ekspansionsmaskine med tre Cylindre, der stod paa Rad — gennem alle tre Stempler:

»Skulde det være en Vittighed, du derude? I saa Tilfælde var det en grumme tarvelig en. Hvordan skal vi kunne arbejde, naar du saadan falder af?«

»Jeg er ikke faldet af,« svarede Skruen hæst, mens den snurrede rundt for Enden af Skrueakslen. »Var jeg det, saa havde I nu været en Bunke gammelt Jærn. Søen trak sig tilbage under mig, saa at jeg ikke kunde faa fat i den. Det var det hele.«

»Og det siger du saa ligeglad?« sagde Trykpanden, hvis Forretning det er at modtage Skruens fremdrivende Kraft; thi hvis der ikke var noget, der holdt Skruen tilbage, vilde den spadsere lige ind i Maskinrummet. Det er netop denne Tilbageholden af den sig bevægende Skrue, som giver Skibet Fart. »Jeg véd, at jeg maa gøre mit Arbejde dybt nede og ude af Syne, men jeg vil bare lade dig vide, at jeg forlanger Retfærdighed. Alt hvad jeg beder om, er blot og bar Retfærdighed. Hvorfor kan du ikke skubbe jævnt og støt fremad i Stedet for at snurre rundt som en Spindekone, saa jeg bliver varm under alle mine Ringe?«

Trykpanden havde seks Ringe, alle messingbeslaaede, og dem vilde den nødig have opvarmede.

Alle Pandelejerne, som bar den halvtredsindtyve Fod lange Skrueaksel, hviskede: »Retfærdighed — vi forlanger Retfærdighed.«

»Jeg kan ikke give jer andet, end hvad jeg selv faar,« svarede Skruen. »Pas paa! Nu kommer det igen!«

Den løftede sig med et Brøl, idet *Dimbula* duvede, og Maskinen kilte paa som rasende, thi der var intet, der gjorde Modstand.

»Jeg er den menneskelige Skarpsindigheds skønneste Resultat — det siger Maskinmester Buchanan,« hylede Højtrykscylinderen. »Men dette her er ligefrem uudholdeligt!« Stemplet foer i Vejret som rasende med en gurglende Lyd, thi Dampen under det var stærkt blandet med snavset Vand. »Hjælp! Mester! Fyrbøder! Hjælp! Jeg kvæles,« gispede den. »Aldrig, saa længe der har eksisteret Skibsmaskiner, er en saa ung og stærk som jeg bleven ramt af en saadan Ulykke. Og naar jeg er færdig, hvem skal saa sætte Skibet i Gang?«

»Tys, tys!« hviskede Dampen, der naturligvis havde været til Søs mange Gange før. Den plejede at tilbringe sin Fritid i Land i en Sky eller en Rendesten eller en Urtepotte eller en Tordenbyge eller et andet Sted, hvor der var Brug for Vand. »Dette her er bare en lille Begyndelse. Det vil hænde en

Gang imellem hele Natten. Jeg vil ikke paastaa, at det er nogen Behagelighed, men under de nuværende Omstændigheder maa vi finde os i det.«

»Hvad har Omstændighederne med det at gøre? Jeg er her for at gøre min Gærning — med ren, tør Damp. Blæse være med Omstændighederne!« brølede Cylinderen.

»Omstændighederne vil nok selv besørge, hvad der skal blæses. Jeg har hjulpet en Damper over det nordlige Atlanterhav mangen en god Gang — og jeg siger, at vi faar haardt Vejr inden i Morgen tidligt.«

»Ja, da er det ikke i nogen generende Grad roligt for Øjeblikket,« sagde de ekstrastærke Spanter i Maskinrummet. »Der er en Skubben opad, som vi ikke forstaar, og der er en Vriden og Drejen, som er meget slem for vore Kontraspanter, og efter Drejningen følger der et Slags Ryk fra Vestnordvest, som generer os i høj Grad. Vi nævner dette, fordi vi tilfældigvis har kostet en hel Del Penge, og vi føler os overbeviste om, at Rederne ikke vilde billige, at vi bliver behandlede paa denne hensynsløse Maade.«

»Jeg er bange for, at Rederne ikke har nogen Magt over de Dele for Øjeblikket,« sagde Dampen og smuttede ind i Kondensatoren. »I maa selv klare jer, indtil Vejret forbedrer sig.«

»Vejret bryder jeg mig nu ikke saa meget om,« sagde en Basstemme nedenunder dem. »Det er den forbistrede Ladning, der er nær ved at knuse mit Hjærte. Jeg er Kølrangen, og jeg er dobbelt saa tyk som de fleste af de andre, saa jeg bør da vide et og andet.«

Kølrangen er den Plade, som ligger dybest nede i Skibets Bund, og *Dimbula*'s Kølrange var en Staalplade paa næsten tre kvart Tommes Tykkelse.

»Søen skubber mig opad i en Grad, som jeg aldrig vilde have ventet,« brummede Rangen, »og Ladningen tynger mig ned, og tilsammen klemmer de mig saadan, at jeg næppe véd, hvad jeg skal gøre.«

»Hvis du ikke véd det, saa hold fast!« knurrede Dampen og susede gennem Kedlerne

»Javel. Men her er ikke andet end Mørke og Kulde og Hastværk hernede; og hvor kan jeg vide, om de andre Plader gør deres Pligt? De Plader oppe i Skanseklædningen, har jeg hørt sige, er ikke mere end fem Sekstendele Tomme tykke — og det kalder jeg skandaløst.«

»Jeg er ganske enig med dig,« sagde en svær Spante tæt ved Storlugen. Den var bredere og tykkere end alle de andre og krummede sig ind over

Skibet i en kvart Cirkel for at bære Dækket; her vilde nemlig de almindelige Dæksbjælker have været i Vejen for Ladningen, naar den skulde hejses op og ned gennem Lugen. »Jeg arbejder uden nogensomhelst Støtte, og saa vidt min Synskreds naar, er jeg dette Fartøjs eneste Styrke. Jeg forsikrer jer, det er et kolossalt Ansvar. Saa vidt jeg véd, er Ladningens Pengeværdi over halvandet hundrede tusind Pund. Tænk paa, hvad det vil sige!«

»Og hvert eneste af disse Pund afhænger af mine personlige Anstrængelser,« sagde en Ventil, som stod i direkte Forbindelse med Vandet udenfor og var anbragt ikke langt fra Kølrangen. »Det er mig en Glæde at tænke paa, at jeg er en Prince-Hyde Ventil med Pakninger af bedste Paragummi. Jeg har fem Patenter — jeg siger dette uden Stolthed — fem særskilte og forskellige Patenter, det ene smukkere end det andet. For Øjeblikket er jeg skruet til, men blev jeg aabnet, vilde I øjeblikkeligt gaa nedenom og hjem. Det er en uomstødelig og uigendrivelig Kendsgærning!«

Patenterede Ting bruger altid den Slags langbenede Vendinger. Det er nu noget, som de lærer af deres Opfindere.

»Ser man det,« sagde en stor Centrifugal-Lastpumpe. »Jeg var nu af den Tro, at du blev brugt,

naar der skulde spules Dæk og sligt. Det har jeg i det mindste brugt dig til mere end een Gang. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvor mange tusind Liter jeg kan udpumpe i Timen, men jeg kan forsikre jer, mine forknytte Venner, at der er ikke Spor af Fare. Jeg alene vil paatage mig at skille os af med alt det Vand, der kan trænge herind. Ved mine mægtigste Bedrifter, dér duvede vi ordentligt!«

Søgangen var tiltaget og tog nu fat for ramme Alvor. Vindretningen var stik vestlig, og der blæste en Storm ud fra en snæver Aabning af grønlig Himmel, indsnævret paa alle Kanter af tykke graa Skyer. Vinden bed og sved, mens den piskede Skummet paa Bølgernes Sider, saa at det saa ud som Kniplinger.

»Jeg skal sige jer, hvad der er i Vejen,« telefonerede Fokkemasten ned gennem sine Staaltraads-Barduner. »Jeg sidder her oppe, hvor jeg kan se upartisk paa Tingene. Der er en fuldstændigt organiseret Sammensværgelse imod os. Jeg er sikker paa det, for hver eneste af disse Bølger styrer lige løs paa vor Bov. Hele Søen har Del i Sammensværgelsen — og Blæsten med. Det er frygteligt!«

»Hvad er frygteligt?« sagde en Bølge og druknede Spillet for hundrede Gang.

»Denne organiserede Sammensværgelse af jer,« gurglede Spillet, som troede paa, hvad Masten sagde.

»Organiseret Sludder og Vrøvl! Der har bare staaet et Minimum over den meksikanske Havbugt. Undskyld!«

Han hoppede over Bord igen, men hans Venner fortsatte Forklaringen, een efter een.

»Og det er gaaet nordpaa —« Den Bølge sprøjtede grønt Vand helt op over Skorstenen.

»Helt op til Kap Hatteras —« Den skyllede over Broen.

»Og nu gaar det til Søs — til Søs — til Søs!« Den tredje brød ind over Dækket og fejede en Baad med sig, som vendte Bunden i Vejret og sank i de mørke Bølgedale langs Skibssiden, mens de sprængte Taljer piskede om Daviderne.

»Det er det hele,« sydede og brølede det skumhvide Vand ud gennem Spygatterne. »Der ligger ingen Tanke bagved, hvad vi gør. Vi adlyder ganske simpelt de meteorologiske Forhold.«

»Bliver det værre endnu?« spurgte Kranankeret, der var surret fast til Dækket, hvor det kun kunde faa Vejret hvert femte Minut.

»Skal ikke kunne sige det, for jeg véd det ikke. Kan gærne være, at det frisker en Smule op henad Midnat. Mange tusind Tak. Farvel.«

Den Bølge, der talte saa høfligt, var løbet et godt Stykke agterud, men kunde ingen Vegne komme

paa Grund af den høje Skanseklædning. En af Skanseklædningens Plader, som hang paa Hængsler og aabnede sig udad, var svunget ud, saa at Vandmassen gled ned i Søen igen med et Plask.

»Det er øjensynligt, hvad jeg er lavet til,« sagde Pladen og lukkede sig igen med en selvtilfreds Sprutten. »Nej, du kan tro nej, min Ven!«

En Bølgetop forsøgte at komme ind udefra, men da Pladen ikke aabnede sig i den Retning, blev Vandet kastet tilbage.

»Slet ikke saa daarligt gjort, naar man ikke er mere end fem Sekstendedele Tomme tyk,« sagde Pladen i Skanseklædningen. »Det lader til, at jeg faar noget at bestille i Nat.«

Og dermed begyndte den at aabne og lukke sig efter Skibets Bevægelser, hvad der netop ogsaa var Meningen med den.

»Vi har det virkelig heller ikke mageligt,« stønnede alle Spanterne, idet *Dimbula* kravlede op ad en stor Bølge, lagde sig paa Siden paa dens Top og saa med en Drejning skød ned i den næste Bølgedal. En vældig Dønning skød sig op lige under Midten af Skibet, saa at Bov og Agterende svævede frit i Luften uden Støtte; saa greb en lystig Bølge Forstavnen og en anden Agterstavnen, medens Resten af Vandet luskede væk under Damperen, bare for at

se, hvordan den vilde synes om det, og saadan blev den holdt oppe i begge Ender, mens Vægten af Ladningen og Maskineriet tyngede paa de stønnende Bundstokke og Lastens Ribber.

»Giv efter! Giv efter!« brølede Kølrangen. »Jeg maa have en Ottendedel Tommes Spillerum. Hører I ikke, I Nitnagler?«

»Giv efter! Giv efter!« skreg Ribberne. »Lad være at holde os saa tæt til Spanterne!«

»Giv efter!« gryntede Dæksbjælkerne, mens *Dimbula* rullede frygteligt. »I har maset vore Knæ ind i Vægerne, og vi kan ikke røre os. Giv efter, I fladhovedede smaa Asener!«

To Søer ramte Boven, en paa hver Side, og de stride Strømme faldt ned med Tordenbrag.

»Giv efter!« raabte det forreste Kollisionsskod. »Jeg vil bøje mig, men jeg bliver holdt stiv i alle Retninger. Giv efter, I elendige smaa Filspaaner! Lad mig faa Vejret!«

Alle de Hundreder af Plader, som er nittede fast til Spanterne og udgør enhver Dampers Yderhud, gentog Raabet, thi hver eneste Plade ønskede kun at give sig en Smule og krybe lidt sammen, og hver eneste Plade, alt efter dens Stilling, beklagede sig over Nitnaglerne.

»Vi kan ikke gøre for det! Vi kan virkelig ikke gøre for det!« mumlede de til Svar. »Vi er

anbragte her for at holde paa jer, og det har vi ogsaa i Sinde at gøre; I trækker os jo aldrig to Gange i samme Retning. Hvis I bare vil sige i Forvejen, hvad det er, I vil gøre, skal vi gærne se, om vi kan føje jer.«

»Saa vidt jeg kunde føle,« sagde øverste Dæks Klædning, som var fire Tommer tyk, »trak eller skubbede hvert eneste Stykke Jærn i Nærheden af mig i modsatte Retninger. Det er der ingen Mening i, vel? Lad os alle trække samme Vej, kære Venner.«

»Træk I bare, hvorhen I vil,« brølede Skorstenen, »saa længe I blot ikke prøver paa at eksperimentere med mig. Jeg har Brug for fjorten Staaltraadstove til at holde mig fast, og de skal netop allesammen trække i forskellige Retninger. Ikke sandt?«

»Jo, det kan du tro, gamle Dreng!« peb Skorstenens Stivere gennem deres sammenbidte Tænder, mens de dirrede i Blæsten lige fra Skorstenens Top og ned til Dækket.

»Vrøvl! Vi maa alle trække i samme Retning,« gentog Dækket. »Træk langskibs!«

»Godt,« sagde Vægerne, »men lad saa være at skubbe jer sidelænds, naar I bliver vaade. Lad jer nøje med at løbe fra for til agter med en yndefuld Krumning i begge Ender ligesom vi.«

»Nej — ingen Krumninger i Enderne! En ganske svag, fornuftig Bøjning fra Side til Side, et fast Hold

paa hvert Knæ og smaa Stykker svejsede til,« sagde Dæksbjælkerne.

»Bavl!« raabte Jærnpillerne nede i den dybe, mørke Last. »Krumninger — har man nogensinde hørt Mage? Nej, man skal staa lige ret op og ned, være en fuldstændig rund Søjle og kunne bære en Byrde paa mange Tons — saadan! Se nu her!«

En vældig Sø brød ind over Dækket ovenover, og Pillerne strammede sig op for at bære dens Vægt.

»Lige ret op og ned er ikke saa galt,« sagde Spanterne, der selv stod saadan i Skibssiderne, »men man maa vide sig ud til Siden. Udvidelse er Livets store Lov, Børn. Vid jer ud! Vid jer ud!«

»Hold op!« udbrød Dæksbjælkerne rasende, idet Søens Opdrift fik Spanterne til at prøve paa at falde fra hinanden. »Hold jer i jeres Retninger, I gabflabede Jærnstumper!«

»Stivhed! Stivhed! Stivhed!« bumpede Maskinen. »Absolut og uforanderlig Stivhed — Stivhed!«

»Der kan I selv se!« peb Nitnaglerne i Kor. »Der er ikke to af jer, som er af samme Mening — og saa skyder I hele Skylden paa os. Vi forstaar os kun paa at gaa igennem en Plade og bide fast paa begge Sider, saa at den ikke kan, ikke maa og ikke skal røre sig.«

»Jeg har da i det mindste faaet en Brøkdel af

en Tommes Spillerum,« sagde Kølrangen triumferende. Det havde den ogsaa, og hele Skibets Bund følte sig bedre tilpas i den Anledning.

»Saa duer vi altsaa ikke til noget,« klynkede Nitnaglerne i Bunden. »Vi fik Ordre — vi fik Ordre — til aldrig at give os, og nu har vi givet os, og nu vil Vandet trænge ind, og vi maa allesammen gaa nedenom og hjem! Først bliver vi skældt ud for alt muligt slemt, og bagefter har vi ikke en Gang den Trøst at vide, at vi har gjort vor Pligt.«

»I skal ikke tale om, at jeg har fortalt jer det,« hviskede Dampen trøstende, »men, mellem os sagt, det maatte nødvendigvis ske før eller senere. I maatte give jer en Ubetydelighed, og nu har I gjort det uden selv at vide af det. Men nu maa I holde fast ligesom før.«

»Hvad nytter det til?« pludrede nogle hundrede Nagler. »Vi har jo givet os — vi har jo givet os; og jo før vi indrømmer, at vi ikke kan holde Skibet sammen, og taber vore smaa Hoveder, jo lettere bliver det. Ikke en eneste Nagle, som nogensinde er smeddet, kan udholde denne Anstrængelse.«

»Det har heller aldrig været Meningen, at en eneste Nagle skulde gøre det. I maa enes om det,« svarede Dampen.

»De andre kan tage min Del af det. Nu river

jeg mig løs,« sagde en Nagle i en af de forreste Plader.

»Hvis du gør det, følger andre dit Eksempel,« hvæsede Dampen. »Der er intet saa smitsomt om Bord paa et Skib, som Nagler, der river sig løs. Jeg kendte en Gang en lille Fyr ligesom du — ja, han var for Resten en Ottendedel Tomme tykkere — paa en Damper — den var ganske vist kun paa tolv hundrede Tons, det falder mig ind nu — og han sad nøjagtigt paa samme Sted, hvor du sidder. Han rev sig løs i en ubetydelig Smule Søgang, ikke halvt saa slem som denne her, og alle hans Venner paa samme Ende af Klædningspladen fulgte efter, og Pladerne aabnede sig som en Ovndør, og jeg maatte fare over i den nærmeste Taagebanke, mens Fartøjet gik til Bunds.«

»Det var da i allerhøjeste Grad skammeligt,« sagde Nitnaglen. »Han var tykkere end jeg, og det var paa en Damper, der ikke havde halvt saa stor en Drægtighed som vi? Sikken en lille Svækling! Jeg rødmer paa Familiens Vegne, Hr. Damp.«

Den satte sig fastere end nogensinde før paa sit Sted, og Dampen lo ved sig selv.

»Du forstaar jo nok,« vedblev den ganske alvorligt, »at en Nagle, og i Særdeleshed en Nagle paa din Plads, er i Virkeligheden den eneste uundværlige Del af Skibet.«

Dampen sagde ikke noget om, at den havde hvisket nøjagtigt det samme til hvert eneste Stykke Jærn om Bord. Der er ingen Mening i at fortælle altfor megen Sandhed.

Imidlertid duvede og huggede og svingede og svajede lille *Dimbula,* lagde sig ned, som om den troede, at den skulde dø, sprang op, som om den var bleven stukket af en Bræms, og drejede sin Stævn rundt til alle Sider, mens den gyngede, thi Stormen var paa sit Højdepunkt. Det var bælmørkt til Trods for det sydende hvide Skum paa Bølgerne, og for at sætte Kronen paa det hele, begyndte Regnen nu at øse ned, saa at man ikke kunde se en Haand for sig. Dette var naturligvis temmelig ligegyldigt for Jærnet under Dækket, men det generede Fokkemasten en hel Del.

»Nu er det ude med os,« sagde den forknyt. »Sammensværgelsen er os for stærk. Der er ikke andet for end at —«

»*Hurraaa! Brrrraaah! Brrrrrrh!*« brølede Dampen gennem Taagehornet, saa at Dækket rystede. »I skal ikke blive forskrækkede, I dernede. Det er bare mig, som siger et Par Ord for det Tilfældes Skyld, at der skulde være nogen, som drev omkring her i Nærheden i Nat.«

»Det er da vel ikke din Mening, at der skulde

være andre end vi til Søs i saadan et Vejr?« bemærkede Skorstenen med en hæs Snøvlen.

»Jo, i Snesevis,« svarede Dampen og rømmede sig. »*Rrrrraa! Brraaaaaa! Prrrrp!* Det lufter en Smule heroppe. Og, du store Dampkedel! hvor det regner.«

»Vi drukner,« sagde Spygatterne. Det havde de nu gjort hele Natten, men denne uopholdeligt skyllende Regn syntes dem at maatte være Verdens Ende.

»Der er ingenting i Vejen. Om en Times Tid eller to har vi det mageligere. Først kommer Blæsten, saa kommer Regnen — først kommer Præsten, saa kommer Degnen! *Grrraaaaah! Drrrraaaa! Drrrp!* Det forekommer mig, at Søgangen allerede er ved at lægge sig. Hvis saa er, faar I lært, hvad det vil sige at rulle; hidtil har vi kun duvet. Apropos, har I dernede i Lasten det ikke en lille Smule bedre end før?«

Der var ligesaa megen Stønnen og Jamren som før, men den var ikke slet saa højrøstet og knirkende; og naar det dirrede i Skibet, var det ikke med en stiv Rysten, som naar en Ildrager slaas mod Gulvet, men det gav efter med en smidig lille Bevægelse ligesom en god Golfkølle.

»Vi har gjort en højst forbavsende Opdagelse,«

sagde Vægerne, den ene efter den anden. »En Opdagelse, som fuldstændigt forandrer Situationen. For første Gang i hele Skibsbygningskunstens Historie har vi opdaget, at Dæksbjælkernes Trækken indad og Spanternes Skubben udad trykker os, saa at sige, fastere og fastere paa vore Pladser og sætter os i Stand til at udholde Anstrængelser, som er absolut uden Sidestykke i Sejladsens Annaler.«

Dampen kom til at le, men fik i en Fart sin Latter forandret til et Brøl op gennem Taagehornet.

»Hvilken solid Intelligens I store Vægere har!« sagde den stilfærdigt, da den havde brølet nok.

»Vi,« begyndte Dæksbjælkerne, »er ogsaa geniale Opdagere. Vi er af den Anskuelse, at Pillerne i Lasten yder os en væsentlig Støtte og Hjælp. Vi har lagt Mærke til, at vi hviler paa dem, naar en særlig tung Sø lægger sig paa os.«

Her skød *Dimbula*, næsten liggende paa Siden, ned i en Bølgedal, og da den var kommen helt derned, rettede den sig med et krampagtigt Sæt.

»I Tilfælde som dette — véd du det, Damp? — er det Pladerne i Boven og ganske særligt i Spejlet — vi maa endvidere nævne Bundpladerne under os — som hjælper os til at modarbejde en Tilbøjelighed til at vige ud.«

Det var Spanterne, som talte — i den højtidelige, grebne Tone, som Folk bruger, naar de for allerførste Gang har truffet paa noget fuldstændig nyt.

»Jeg er kun en stakkels ustadig og let lille en,« sagde Dampen, »men jeg maa dog finde mig i en hel Del Tryk i min Forretning. Det er umaadeligt interessant altsammen. Fortæl mig noget mere. I er saa stærke.«

»Hold Øje med os, saa skal du se,« svarede Bovens Plader stolt. »Klar, der agterude! Her kommer Faderen og Moderen til alle Bølger! Sid fast alle Nagler!«

En vældig Sø kom rullende med Tordenbrag, men igennem Larmen og Forvirringen kunde Dampen høre sagte, hurtige Udbrud fra de forskellige Jærndele, naar Trykket kom til at hvile paa dem:

»Støt saa — støt! Nu! Klem paa af alle Kræfter! Hold fast! Giv en lille Smule efter! Hold fast! Træk til! Til Siden! Pas paa, derhenne ved Enden! Hold fast! Bid til! Lad saa Vandet smutte under jer! Saa — dér gik den!«

Bølgen foer videre ud i Mørket og brølede: »Ikke saa daarligt gjort, hvis det er jeres første Tur!« og det pjaskvaade og halvdruknede Skib pulserede under Maskinens Slag. Alle tre Cylindre var helt

hvide af Salt fra Skumstænkene, der var sprøjtede ned gennem Maskinrummets Skylight; Damprørene med deres Lærredsovertræk saa ud, som om de var beklædte med hvidt Pelsværk, og selv Maskinens nederste Dele var plettede og tilsølede. Men Cylindrene havde lært at bruge Damp, som var halvt Damp og halvt Vand, og de stampede gemytligt løs.

»Naa, hvordan gaar det med den menneskelige Skarpsindigheds skønneste Resultat?« forhørte Dampen sig, mens den hvirvlede gennem Maskinrummet.

»For intet faar man intet i denne Jammerdal,« svarede Cylindrene, som om de havde arbejdet i Aarhundreder, »og man faar forbistret lidt for fem og halvfjerdsindstyve Punds Tryk. I de sidste fem Kvarter har vi gjort to Knob i alt! Det er temmelig ydmygende for en Maskine paa otte hundrede Hestekræfter, ikke sandt?«

»Det er da altid bedre end at drive agterud. Jeg synes, I er mindre — hvad skal jeg kalde det? — mindre stivryggede end for lidt siden.«

»Hvis du havde faaet den Behandling, som vi har faaet i Nat, vilde du heller ikke være stivrygget. Theoreti-reti-retisk set er Stivhed naturligvis det eneste rig-rig-rigtige; men i Prrr-Prrr-Praksis maa

man rette sig efter Omstændighederne. Det lærte vi ved at ligge paa Siden og arbejde i fem Minutter i Træk. Hvordan er Vejret?«

»Søen er godt i Færd med at lægge sig,« svarede Dampen.

»Glæder mig,« sagde Højtrykscylinderen. »Kil paa, Kammerater. De har givet os fem Pund Damp til.«

Og den begyndte at nynne de første Takter af »Manden og Konen satte sig ned«, der — som Læseren maaske har lagt Mærke til — er en Yndlingsmelodi blandt Maskiner, der ikke er byggede til stærk Fart. De hurtigsejlende Passagerdampere med Dobbeltskrue synger »Den tyrkiske Patrouille« eller Ouverturen til »Broncehesten« eller »Madame Angots Datter«, men hvis noget gaar galt, afleverer de Gounods »Sørgemarsch over en Marionet« med Variationer.

»En skøn Dag lærer du nok at synge din egen Sang,« sagde Dampen og fløj op gennem Taagehornet med et sidste Brøl.

Næste Dag klarede det op, Søgangen lagde sig en Smule, og *Dimbula* gav sig til at rulle fra Side til Side, indtil hver eneste Tomme Jærn i den var svimmel og søsyg. Men heldigvis blev de ikke allesammen daarlige paa samme Tid, ellers var Skuden falden fra hinanden som en vaad Papirsæske.

Dampen udhylede Advarsler, mens den passede sine Forretninger; thi det er i denne korte, hurtige Rullen, som følger efter svær Søgang, at de fleste Ulykker hænder. Alle tror nemlig, at nu er det værste overstaaet, og passer derfor ikke længere paa. Og derfor talte og snakkede Dampen, indtil Bjælker og Spanter og Dæk og Vægere og hele Historien havde lært at se ned paa og op paa hinanden og finde sig i disse nye Ubehageligheder.

De fik rigelig Tid til at øve sig deri, thi de var seksten Dage til Søs, og det var haardt Vejr, lige indtil de var en Snes Mil fra New York. *Dimbula* tog Lods om Bord og kom i Havn helt bedækket med Salt og rød Rust. Dens Skorsten var skidengraa fra øverst til nederst; to Baade var skyllede over Bord; tre Kobberventilatorer saa ud som høje Hatte efter en Kamp med Politiet; Broen havde faaet en Bule midtpaa; Huset, som dækkede Dampstyreapparatet, var splintret som med Økser; Maskinrummet kunde møde med en Reparationsregning næsten ligesaa lang som Skrueakselen; Forlugen faldt i Staver, da de tog Jærntværstængerne af den; og Dampspillet var bleven rokket løs fra sit Leje. Det var i det hele taget, som Kaptajnen sagde, »noget over Middelhøst«.

»Men Skuden har faaet Smidighed,« sagde han

til Buchanan. »Til Trods for den tunge Ladning red den paa Søerne som en Lystyacht. Kan du huske den sidste Byge paa Højden af Bankerne? Jeg er stolt af den, Buck.«

»Den er meget god,« sagde første Mester og saa henover det medtagne Dæk. »For en overfladisk Betragter ser det ud, som om vi var et Vrag, men vi véd det bedre — vi har Erfaringen.«

Naturligvis knejsede *Dimbula* ligefrem af Stolthed, og Fokkemasten og forreste Kollisionsskod, hvem Beskedenheden ikke trykker, bad Dampen melde deres Ankomst til hele New Yorks Havn.

»Fortæl de store Fartøjer alting om os,« sagde de. »De ser ud, som om de mente, at det hele var saa selvfølgeligt.«

Det var en herlig, klar, blikstille Morgen, og *Majestic, Paris, Touraine, Serbien, Kaiser Wilhelm II.* og *Werkendam* kom statelig glidende i en lang Række for Udgaaende med nogle faa hundrede Alen mellem hver, mens Musikkorpserne spillede og Folk i Bugserbaadene raabte og viftede med Lommetørklæder. *Dimbula* veg til Siden for at give Plads for de store Fartøjer, og Dampen, som er altfor klog til at have noget imod at gøre sig til Nar en Gang imellem, raabte:

»Hallo! Hallo! Hallo! Fyrster, Hertuger og Fri-

herrer af det aabne Hav! Gives herved til Kende, at vi er *Dimbula*, som afgik fra Liverpool for femten Døgn og ni Timer siden og har for første Gang i vort Liv gaaet over Atlanterhavet med en Ladning paa fire tusind Tons! Vi har ikke lidt Skibbrud. Vi er her. Her! Her! Vi er ikke blevne usødygtige. Men vi har oplevet et Vejr, som der aldrig har været Mage til i alle Skibsfartens Aarbøger! Søen skyllede helt over vort Dæk! Vi duvede og vi rullede, vi troede, at vi skulde dø! Høh! Høh! Men vi gjorde det ikke. Vi ønsker at gøre vitterligt for alle, at vi er komne til New York hele Vejen tværs over Atlanterhavet, og det i det værste Vejr af Verden. Og vi er *Dimbula!* Det errrrrr vi-i-i-ih!«

De store Damperes smukke Række gled langsomt og roligt forbi. *Dimbula* hørte *Majestic* sige: »Hm!« og *Paris* brummede: »Høh!« og *Touraine* sagde: »Oui!« med en lille koket Dampstraale; og *Serbien* sagde: »Haa!« og *Kaiser Wilhelm II.* og *Werkendam* sagde: »Hoch!« — for de snakkede nemlig tysk — men det var ogsaa det hele.

»Jeg gjorde mit Bedste,« sagde Dampen med stor Alvor, »men jeg tror alligevel ikke, at vi imponerede dem synderligt. Hvad mener I?«

»Aa, det er skammeligt,« sagde Pladerne i

Boven. »De maatte da kunne se, hvad vi har gennemgaaet. Der er ikke det Skib til, der har lidt, saadan som vi har — tror du vel?«

»Naa, det er dog maaske lovlig meget sagt,« svarede Dampen. »Jeg har arbejdet paa nogle af de Fartøjer og hjulpet dem til at gøre Turen paa seks Dage, og det i et Vejr, der var akkurat ligesaa slemt som det, vi har haft i de sidste to Uger; og nogle af dem er lidt over ti tusind Tons, tror jeg. Jeg har for Eksempel set *Majestic* blive overskyllet fra Stævn til Skorsten; og jeg har hjulpet en — saa vidt jeg husker, var det *Arizona* — til at bakke væk fra et Isbjærg, som vi mødte en mørk Nat; og en Gang maatte jeg forlade *Paris*' Maskinrum, fordi der var tredive Fod Vand i det. Jeg vil naturligvis ikke nægte —«

Dampen tav pludselig, idet en Bugserbaad med en politisk Forening og et Musikkorps om Bord, som havde fulgt en af New Yorks Senatorer et Stykke paa Vej til Evropa, gled forbi *Dimbula*'s Bov paa Vej til Hoboken.

Der blev en lang Tavshed, som naaede uafbrudt fra *Dimbula*'s Skæg til dens Skrueblade.

Saa sagde en ny, kraftig Stemme, langsomt og tykt, som om Vedkommende netop var vaagnet:

»Jeg er overbevist om, at jeg har baaret mig ad som et Fæ.«

Dampen vidste straks, hvad der var hændt; thi naar et Skib lærer sig selv at kende, ophører alle de forskellige Dele at tale, og der bliver kun een Stemme tilbage, Skibets Sjæls.

»Hvem er du?« sagde Dampen og lo.

»Jeg er naturligvis *Dimbula*. Jeg har aldrig været andet — men et Fæ har jeg været!«

Bugserbaaden, som havde gjort sit Bedste for at blive oversejlet, slap væk lige i rette Tid, og Musikkorpset truttede og dundrede en populær, gemytlig Melodi.

»Naa, det glæder mig, at du har lært dig selv at kende,« sagde Dampen. »Sandt at sige var jeg en Smule ked af at tale med alle de Spanter og Vægere. Her har vi Karantænen. Naar den har været om Bord, vil vi lægge os ind til vort Bolværk og gøre en Smule Toilette — og i næste Maaned begynder vi forfra.«

Maverickernes Mytteri.

Den Gang da tre obskure Herrer i San Francisko lagde Planer ud fra utilstrækkelige Forudsætninger, dømte de et Medmenneske til en overmaade ubehagelig Død i et fjærnt Land, som aldeles intet havde at gøre med de forenede Stater.

De samledes i et Kvistværelse i en af Tehama-Gades Lejekaserner — en af Byens mest uappetitlige Gader — og dér fik de Drikkevarerne frem og gav sig til at konspirere, fordi de var Konspiratorer af Profession og officielt kendte under Navnet tredje Tremandsgruppe i I. A. A. — et Selskab, hvis Formaal er Udbredelsen af det rene Lys, og som ikke maa forveksles med andre, skønt det staar i Forbindelse med mange. Anden Tremandsgruppe bor i Montreal og arbejder blandt denne Bys Fattige; første Tremandsgruppe har sit Hjem i New York, i Nærheden af Castle Garden, og skriver regelmæssigt een Gang om Ugen til et lille Hus i Boulogne tæt ved et af de store Hoteller. Hvad der derefter sker, véd en vis Afdeling af det engelske

Politi overmaade godt og ler ad det. Konspiratorer kan ikke fordrage at blive lét ad. Det hænder oftere, at en Mand bliver dolket og kastet i Themsen, fordi han har lét ad en Hovedcentral eller en Tremandsgruppe, end fordi han har røbet Hemmeligheder. Saadan er nu en Gang Menneskenaturen.

Den tredie Tremandsgruppe konspirerede ved deres Whiskytoddyer og et ubeskrevet Ark Brevpapir imod det britiske Rige og alt, hvad det indeholdt. Dette Arbejde ligner i høj Grad, hvad Folk uden Skælneævne kalder en politisk Diskussion før et almindeligt Valg. I Selskab med Venner og Meningsfæller udpiller og drøfter man alle de svage Punkter i Modstanderens Organisation og uden selv at vide af det dvæler man ved og overdriver alle hans uheldige Sider, indtil det forekommer en at være et rent Vidunder, at det forhadte Parti kan holde sammen en Time endnu.

»Vort Princip er ikke saa meget aktiv Indgriben — det overlader vi til andre — som passiv Læggen Hindringer i Vejen, svække dem, tage Modet fra dem,« sagde den første Mand. »Naarsomhelst en Organisation bliver lemlæstet, naarsomhelst der bringes Forvirring i en eller anden Forgrening af et Regeringsdepartement, har vi vundet et Skridt for dem, der skal udføre selve Arbejdet; vi er kun Forløberne.«

Han var Tysker og Enthusiast og Redaktør af

et Blad, hvis ledende Artikler han holdt meget af at citere.

»Det forbandede Rige gør selv saa mange Dumheder, at hvis vi ikke fordobler det aarlige Gennemsnitstal, tror jeg næppe, det vilde falde det ind, at der var hændt noget særligt,« sagde den anden Mand. »Vil I virkelig paastaa, at alt, hvad I kan gøre, er at sprænge Mundingen af en hundrede Tons Kanon eller rende et ti tusind Tons Skib paa et synligt Klipperev ved højlys Dag? Det kan de andre sgu ogsaa gøre, og bedre end vi. Nej, vi maa hellere slutte os sammen med de praktiske Afdelinger; vi har jo Penge nok for Øjeblikket. Lad os prøve en direkte Forskrækkelse i en menneskefyldt Gade. De har deres beskidte Kroppe kære.«

Han var Hæmskoen paa Hjulet — en Amerikaner, hvis Fader havde været Irlænder. Han foragtede sin egen Race og hadede den anden, og han havde lært Forsigtighed.

Den tredie Mand drak sin Toddy og sagde ikke et Muk. Han var Strategen, men desværre var hans Verdenskundskab begrænset. Han trak et Brev op af Brystlommen og kastede det paa Bordet. Det var en Epistel, som indeholdt nogle meget bestemte Ordrer fra den første Tremandsgruppe i New York, og den lød som følger:

»Den pludselige Prisstigning i Raajærn har »allerede gjort sin Virkning paa de orientalske »Markeder, hvor vore Agenter har holdt de paa »engelske Hænder værende Papirer nede blandt »de mindre Købere, som afventer Kursens Stigen »eller Falden. Nu for Øjeblikket vilde enhver- »somhelst Operation, som for Eksempel en Baisse »vestfra, forøge deres Beredvillighed til at sælge. »Dette kan imidlertid ikke ventes, førend de »tydeligt indser, at udenlandske Jærnværksejere »er villige til Samarbejde. Mulcahy bør afsendes »for at undersøge Markedets Tilstand og handle »i Overensstemmelse dermed. Maverickere er »for Øjeblikket de bedste for os. — P. D. Q.«

Som Meddelelse om en Krise paa det pennsylvanske Jærnmarked var dette Brev interessant, om end ikke særlig klart. Som en ny Begyndelse til et organiseret Angreb paa en fjærn engelsk Besiddelse var det mere end interessant.

Den anden Mand gennemløb det og brummede: »Allerede? De skynder sig vist for meget. Alt hvad Dhulip Singh kunde udrette i Indien, har han udrettet, endogsaa uddelt Fotografier af sig blandt Landbefolkningen. Ho! ho! Det var Firmaet i Paris, som arrangerede det, og han bliver ikke tilstrække-

ligt understøttet med Penge af den anden Magt. Det véd selv vore Agenter i Indien. Hvad Nytte er det til, at vor Organisation spilder Mænd paa et Arbejde, som allerede er gjort? Naturligvis er der allerede halvvejs Mytteri i de irske Regimenter i Indien.«

Dette er et Eksempel paa, hvor nær en Løgn kan komme Sandheden. Saa længe et irsk Regiment ligger stille, er det som Regel en vanskelig Bande at styre, hensynsløse og grove Karle. Naar det derimod marscherer i Krig, bliver det i en mærkværdig og upatriotisk Grad tilfredst med sin Skæbne. Det har endogsaa hændt ved saadanne Lejligheder, at Regimentet har raabt et begejstret Hurra for Dronningen.

Men et Forsøg paa at skaffe sig Indflydelse i Hæren, saadan som de Herrer i Tehama-Gade havde for, er nu ikke saa nem en Sag. Der er ikke Skygge af Stabilitet i en engelsk Regerings Politik, og Englands allerhelligste Eder vilde, selv om de blev renskrevne paa Pergament, kun finde meget faa Købere blandt de Kolonier og Bilande, som har lidt under skuffede Forhaabninger. Men England har altid sin Hær. Den er uforanderlig, undtagen med Hensyn til Uniform og Udrustning. Kan hænde, at Officererne skriver i Bladene og forlanger Krigsministerens Hoved i Mangel af ringere Oprejsning for, hvad de har at

beklage sig over; kan hænde, at de Menige slaar sig løs i en eller anden Garnisonsby og skaffer Værtshusholderne en alvorlig Forskrækkelse paa Halsen; men det ligger ikke for dem, hverken for Officerer eller Menige, at gøre Mytteri paa den Maade, som det kan ske i Fastlandets Hære. Naar det engelske Folk overhovedet gør sig den Ulejlighed at tænke paa Hæren, er de — og det med Rette — absolut overbeviste om, at den er absolut paalidelig. Man forestille sig et Øjeblik Englændernes Følelser ved at faa at vide, at det og det Regiment var i aabenlyst Oprør af Grunde, som udelukkende skyldtes det engelske Styre i Irland. De vilde sandsynligvis øjeblikkeligt give Regimentet Valgret og ransage deres Samvittigheder om, hvorvidt de havde opfyldt deres Pligter mod den grønne Ø; men de vilde aldrig mere føle sig trygge. Og det var netop denne ubestemte, beklagelige Mistillid, som I. A. A. arbejdede paa at frembringe.

»Det rene Spild af Kræfter,« sagde den anden Mand efter en Pavse i Raadslagningen. »Jeg indser ikke, hvad Nytte det kan være til at pille ved deres dumme Hær, men det er jo blevet forsøgt før og skal altsaa forsøges igen. Det tager sig ud i Rapporterne. Sender vi en Mand af Sted herfra, kan I bande paa, at der ogsaa tager andre af Sted. Kald saa paa Mulcahy.«

De kaldte paa ham, og han kom — en tynd, slank, mørkhaaret ung Mand, opfyldt af det blinde, bitre Had mod England, som kun naar sin fulde Højde paa den anden Side af Atlanterhavet. Han havde indsuget det med Modermælken i det lille Baghus i en af New Yorks nordlige Gader; paa tysk og paa irsk var han bleven belært om sine Rettigheder og sine Forurettelser paa Chicagos Kanaler; og i San Francisko havde han truffet Mænd, som havde fortalt ham sælsomme og frygtelige Ting om den store, blinde Magt hinsides Havet. En Gang da Forretninger havde ført ham til Evropa, havde han tjent i et engelsk Regiment, og da Subordination ikke var hans stærke Side, havde han haft det meget drøjt. Alle de Begreber om England, som han ikke havde hentet sig fra billige patriotiske Piecer, havde han faaet ind gennem en jærnhaard Oberst og en ubøjelig Adjutant. Han vilde, om det gjordes nødigt, lade sig gøre til Bjærgværksarbejder for at prædike sit Evangelium. Og nu blev han afsendt, som Instruksen sagde, »P. D. Q.« — det vil sige hurtigt — for at fremkalde Uro i et irsk Regiment, »der allerede befandt sig i en til Mytteri grænsende Tilstand og som var garnisoneret blandt en Befolkning af Sikher, der alle bar Billeder af Hans Højhed Dhulip Singh, Maharajahen af Panjab, paa deres blotte Bryst og alle

ivrigt ventede hans Ankomst.« Denne og andre ligesaa værdifulde Oplysninger blev givne ham af hans Foresatte. Han skulde være forsigtig, men ikke spare nogen Udgift for at vinde Hjærter blandt Regimentets Menige. Hans Moder i New York vilde forsyne ham med Penge, og han skulde skrive til hende en Gang om Maaneden. Livet er rosenrødt for en Mand, der har en Moder i New York, som sender ham to hundrede Pund om Aaret i Tilgift til hans Lønning.

Da Tidens Fylde kom, sejlede den fortræffelige Mulcahy, som, takket være hans nøje Kendskab til Eksercits og Geværgreb, bar Korporalsdistinktioner, til Indien med et Troppetransportskib og traadte ind Hendes Majestæts Kongelige Trofaste Musketér-Regiment, almindelig kendt under Navnet »Maverickerne« — en Bande herreløst og ustemplet Kvæg, Sønner af smaa Gaardmænd i County Clare, barbenede Landstrygere fra Kerry, Hyrder fra Ballyvegan, stærkt efterstræbte »Maaneskinsmænd« fra Sydkystens øde, regnfulde Pynter, hvis Officerer bar Navne som O'More, Brady, Hill, Kilrea og deslige. Efter alle Julemærker har et Menneske aldrig haft mere lovende Materiale at arbejde med. Den første Tremandsgruppe havde gjort et godt Valg ved at bestemme sig for dette Regiment. Det var ikke bange for noget levende Væsen undtagen for Obersten og Regimentets ka-

tholske Feltpræst, den tykke Pater Dennis, der havde Himmeriges og Helvedes Nøgler i sin Haand og brølede ligesom en uvan Tyr, naar han blev ivrig i sin Prædiken. Ham elskede Regimentet ogsaa, thi ved alvorlige Lejligheder plejede han at kiltre sin Præstekjole op og gaa paa sammen med de andre, hvor det gik varmest til, og det viste sig da altid, at Helgenene sendte den brave Mand en Revolver, naar det gjaldt om at beskytte en saaret Soldat eller — men det tænkte han altid først bagefter paa — at bjærge sit eget graa Hoved.

Forsigtigt, som han havde faaet Ordre til, beskedent og under megen Øldrikning begyndte Mulcahy at aabne sit Hjærte for dem af Folkene, som han ansaa for mest tilbøjelige til at laane ham Øre. Disse tilhørte alle som een det underlige, uvederhæftige, prægtige, inderligt upaalidelige og inderligt elskelige Folkefærd, der slaas som Djævle, diskuterer som Børn, ræsonnerer som Fruentimmer, adlyder som Mænd og er lystige som deres egne Nisser i Oprør, Trofasthed, Nød, Elendighed og Krig. Det underjordiske Arbejde i en Konspiration er altid kedsommeligt og saa noget nær ens hele Verden over. Da der var gaaet et halvt Aar — i Løbet af hvilket Udsæden hele Tiden var faldet i god Jord — talte Mulcahy næsten rent ud af Posen, kom paa den saa yndede Maade

med ubestemte Vink om frygtelige Magter, som han havde i Ryggen, og tilraadede hverken mere eller mindre end Mytteri. Blev de ikke behandlede som Hunde? Havde de ikke alle baade deres private og deres Folks Hævn at tage? Hvem vilde nu til Dags gøre ni hundrede Mænd noget, fordi de gjorde Mytteri? Hvem vilde paa den anden Side kunne standse dem, hvis de marscherede ned mod Kysten og paa Vejen satte Fart i andre Regimenter, der havde den største Lyst til at slutte sig til dem? Og saa — — og saa fulgte tomme Løfter om Guld og Forfremmelse, gode Stillinger og Æresbevisninger, noget, som Irlændere af en vis Type altid holder meget af.

Mens han i Aftenskumringens Tusmørke endte denne Appel til sine udvalgte Kammerater, hørtes der bagved ham en Lyd, som om en hurtigt tog sin Livrem af. En Mand ved Navn Dan Grady strakte hurtigt Armen ud i Halvmørket og standsede noget. Saa sagde Dan:

»Mulcahy, du er en stor Mand, og du gør dem Ære, der har sendt dig, hvem det nu er. Gaa du dig nu en Tur, mens vi tænker over det.«

Mulcahy gik sin Vej i glimrende Humør. Han vidste, at hans Ord vilde gøre Virkning.

»Hvorfor i syv Satans Navn forhindrede du mig i at give ham en Overhaling med min Livrem?« brummede en Stemme.

»Fordi jeg ikke er et Fjols og et Fæ. Forstaar I, Kammerater, det er dette, som han har gaaet og lusket om med i det sidste halve Aar — vor Foresatte og Korporal med sin fine Opdragelse og sine irske Aviser og sit evindelige Øl. Han er bleven udsendt til det samme, og det er derfor, han altid har saa mange Penge paa Lommen. Forstaar I ikke det? Den Mand er en Guldgrube, og Horse Egan vilde have ødelagt det hele med sin Livrem. Det vilde jo være at kaste Vrag paa Forsynets Gaver, om vi ikke gik ind paa hans smaa Planer. Naturligvis gør vi Mytteri, saa længe der er Drikkevarer at faa ved det. Vi skyder Obersten paa Eksercerpladsen, massakrerer Officererne, plyndrer Arsenalet, og saa — Kammerater, har han sagt jer, hvad vi saa skulde gøre? Han fortalte mig det forleden Aften, da han var meget aabenhjærtig. Saa skulde vi slutte os sammen med de Indfødte og vente Hjælp fra Dhulip Singh og Russerne!«

»Og spolere den bedste Krig, der nogensinde bliver til noget i denne Verden! Dan, jeg vilde gærne undvære Øllet, naar bare jeg maatte give ham de Klø, han fortjener.«

»Aa, lad ham have Fred et Stykke Tid, Menneske! Han har ingen — ingen Konstruktionsævne, men det er Hovedindholdet af hans Plan, og jeg —

forstaa mig ret — er med paa den, og det er I ogsaa. Men der skal Oceaner af Øl til at overbevise os — hele Firmamenter fulde. Vi vil give ham Sludder for hans Penge, og een efter een skal alle Kammeraterne slutte sig til, saa at han tilsidst har en hel Rede fuld af ni hundrede Oprørere at traktere.«

»Hvad der gør mig lynende gal i Parykken, er, at han vil have os til at gøre, hvad de Indfødte gjorde for tredive Aar siden. Det, og saa den forbandede Frækhed at paastaa, at de andre Regimenter vilde slutte sig til os,« sagde en Mand fra Kerry.

»Det er da ikke saa slemt som at foreslaa os at dræbe Obersten.«

»Aa, Fanden i Vold med Obersten! Jeg kunde sgu gærne jage ham en Kugle gennem Hjælmen, bare for at se ham give et Sæt og omfavne Hestens Hals. Men Mulcahy snakker om, at vi skal skyde vore Officerer som af Vaade.«

»Har han sagt det?« spurgte Horse Egan.

»Saadan noget lignende i alt Fald. Kan I forestille jer gamle Brady ligge med en Kugle i Lungerne og hoste som en syg Abe og sige: »Folkens, jeg har ikke noget imod, at I drikker jer fulde, men I maa kunne bære jeres Kæfert som Mænd. Den Mand, som skød mig, var fuld. Nu vil jeg opsætte de nærmere Undersøgelser seks Timer, mens jeg faar denne Kugle skaaret ud, og saa —««

»»Og saa,«« fortsatte Horse Egan, thi den pirrelige Majors Egenheder i Tale og Væsen var ligesaa velkendte som hans solbrændte Ansigt, »»og saa, I liderlige, halvbagte, kitfjæsede Connemara-Tyveknægte, hvis jeg saa finder en eneste Mand, der bare ser en Smule omtaaget ud, stiller jeg Pinedød hele Kompagniet for en Krigsret. En Mand, der ikke kan komme over sin Kæfert i seks Timer, duer ikke til at være blandt Maverickerne!««

En Skoggerlatter bevidnede, at Billedet lignede.

»Ja, det er yndigt at tænke paa,« sagde Manden fra Kerry langsomt. »Mulcahy vil have os til at gøre alle de gale Streger og selv holde sig udenfor. Han vilde ikke gøre sig al denne Satans Ulejlighed for at spolere Regimentets Rygte —«

»Spolere din Bedstemoders Grises Rygte!« afbrød Dan.

»Den havde sgu ogsaa et meget godt Rygte. Nej, men Mulcahy maa vide, at han kan trække sig tilbage med Anstand, ellers var han ikke gaaet saa vidt og havde snakket om alle disse Slyngelstreger.«

»Har I hørt, at der har været Krigsret i det sorte Boneen-Regiment for kort Tid siden? Et halvt Kompagni af dem tog en af de nye Rekrutter og hængte ham ved Armene i et Teltreb fra tredie Etages Balkon. De vilde ikke sige, hvad Grunden var, men

han var nok mere død end levende. Jeg synes nu, at Boneenerne er nogle Fæhoveder. Det var nemlig en Ven af Mulcahy, eller i det mindste en af samme Profession. De skulde meget hellere have drukket hans Øl,« sagde Dan eftertænksomt.

»Eller endnu hellere have meldt ham til Obersten,« sagde Horse Egan, »medmindre — men for Resten vilde Historien jo snart komme ud, og Regimentet vilde faa et daarligt Ry.«

»Og man vilde ikke faa nogen Belønning for det — Fyren havde jo kun drevet omkring og snakket,« sagde Manden fra Kerry naivt.

»Man kan høre, hvor du er kommen fra,« lo Dan. »Der har endnu aldrig levet en Kerryboer, som ikke vilde sælge sin egen Broder for en Pibe Tobak og et Dask paa Skulderen af Politibetjenten.«

»Nej, Gud ske Lov, at jeg ikke er fra Ulster,« var Svaret.

»Det er du ikke, og det bliver du heller aldrig,« sagde Dan. »De, der kommer fra Ulster, de er nemlig Mænd. Kunde det more dig at prøve, hvordan en Ulsternæve smager?«

Manden fra Kerry gloede paa ham og saa ud, som om han havde Lyst, men dyede sig. Udsigterne til en Sejr var altfor ringe.

»Du vil altsaa ikke en Gang give Mulcahy en

— en Lussing for hans Penge?« sagde Horse Egan, som ansaa alt, hvad han kaldte for »Sjov«, for Lykkens Toppunkt.

Dan svarede ikke et Ord, men listede sig med lange Skridt og paa Tæerne ind i Officersmessen; de andre fulgte efter. Værelset var tomt. I et Hjørne stod Regimentets Fane i et Foderal ligesom Kongen af Dahomeys Galaparasol. Dan tog den ud med varsom Haand, og i Lysenes Skær oprullede han Maverick-Regimentets Historie, saadan som den stod skreven paa den pjaltede, slidte, iturevne Fane. Den hvide Silkedug var fuld af store, brune Skjolder, Guldbroderiet, den kronede Harpe, var forslidt og falmet, og Maverickernes Vaabenmærke, den røde Tyr, var helt kaffebrun. Langsomt og med en knitrende Lyd udfoldedes den stive, broderede Dug, der var betalt med saa mange Menneskeliv. Maverickerne gemmer en Fane længe og bevogter den som deres største Helligdom.

»Vittoria, Salamanca, Toulouse, Waterloo, Mudki, Ferozshah og Sobraon — det sidste Sted ligger ikke langt herfra, og dér kæmpede Regimentet netop imod de indfødte Tampe, som han vil have, at vi skal slutte os sammen med. Inkerman, Alma, Sebastopol! Hvad er disse Bagateller i Sammenligning med General Mulcahys Bedrifter? Mytteri, tænk paa det; Mytteri,

og saa nogle smaa skidt Historier i Afghanistan. Og ligeoverfor det og disse og dem dér« — Dan pegede paa berømte Slagmarkers Navne — »kommer den Yankee med sin Nakkeskilning og siger ligesaa roligt, som om han bød en et Glas Øl — — Død og Helvede, der har vi Kaptajnen!«

Men det var kun Messesergeanten, der traadte ind, netop som Folkene foer af Sted, og fandt Fanen taget ud af Foderalet. —

Fra den Dag af begyndte Maverickernes Mytteri, til Glæde for Mulcahy og til Stolthed for hans Moder i New York — den rare Dame, som sendte Penge til Øllet. Der har aldrig været Mage til Mytteri — i det mindste i Munden. Daglig strømmede nye Sammensvorne til, hidførte af Dan Grady og Horse Egan. Det var paalidelige Folk, Folk, som man kunde stole paa, og alle var de blodtørstige; men først og fremmest var de øltørstige. De forbandede Dronningen, de sørgede over Irlands Undertrykkelse, de kom med gyselige Forslag om at plyndre hele Indien, og saa — ak! saa plejede nogle af de yngre at stikke af og trille sig rundt paa Jorden udenfor i krampagtige Anfald af skadefro Skoggerlatter. Irlændere har et fremragende Talent for at konspirere. Ikke desto mindre vilde de ikke sværge andre Eder end dem, de selv fandt paa, og det var nogle mærke-

lige og ejendommelige nogle, og de gjorde sig altid megen Umage for at give Mulcahy et tydeligt Indtryk af, hvilken uhyre Risiko de udsatte sig for. Naturligvis virkede den Oversvømmelse af Øl demoraliserende. Men Mulcahy forstod ikke at sondre mellem Tingenes Aarsager, og naar en pærefuld Mavericker slog en Sergeant paa Snuden eller kaldte sin Oberst for en skaldet gammel Fedtblære eller endnu værre Ting, bildte han sig ind, at det var Oprør og ikke Spiritus, der laa paa Bunden af et saadant Udbrud. Andre Herrer, der har haft at gøre med større Sammensværgelser, har begaaet samme Fejl.

Den varme Aarstid, om hvilken de paastod, at i Løbet af den kunde intet Menneske holde ud at gøre Mytteri, var forbi, og Mulcahy begyndte at slaa paa, at han kunde have Lyst til at se et virkeligt Resultat af sine Forelæsninger. Udfaldet af Mytteriet brød han sig ikke om. Det vilde være tilstrækkeligt, at Englænderne, der stolede saa blindt paa deres Hærs Paalidelighed, fik en lille Forskrækkelse ved at høre om, hvordan et irsk Regiment havde gjort Oprør af politiske Grunde. Hans ihærdige Forlangender vilde sandsynligvis have endt med, at hele Regimentet paa Dans Tilskyndelse havde givet ham en Dragt Prygl, som rimeligvis vilde have slaaet

ham ihjæl og tilstoppet Ølkilden; men tilfældigvis blev han sendt afsted i særlig Tjeneste til et Fort med Lermure en halv Snes Mil fra Garnisonen, hvor han skulde more sig med at demontere nogle gammeldags Kanoner. Paa samme Tid rejste Maverickernes Oberst, der læste sine Aviser flittigt og havde en fin Næse for kommende Uroligheder paa Grænsen, til Hovedkvarteret og mindede den Højstkommanderende om visse Forrettigheder, som han havde lovet ham under visse Omstændigheders Indtræden; disse Omstændigheder indtraadte allerede Ugen efter, da den lille aarlige Grænsekrig udbrød, og Obersten kom tilbage med gode Nyheder til Maverickerne. Han havde den Højstkommanderendes Løfte om, at Regimentet skulde komme til at gøre aktiv Tjeneste, og Folkene maatte holde sig parate.

Samme Dags Aften kom Mulcahy — en uanselig Korporal, men en stor Konspirator — tilbage til Garnisonen og hørte allerede i lang Afstand Kampgny og Hyl. Mytteriet var brudt løs, og Maverickernes Kaserne var et stort hvidkalket Pandæmonium. En Menig kom farende tværs over Kasernegaarden og gispede ham ind i Øret: »Tjeneste! Aktiv Tjeneste! Det er Gud døde mig en Skam!« O Jubel, Maverickerne havde altsaa gjort Oprør, lige inden de skulde sendes i Krigen. De ædle og trofaste Søn-

ner af Irland vilde ikke længer tjene Dronningen. Nyheden vilde flyve med Lynets Hast over hele Indien og over til England, og det var ham, Mulcahy, den tredie Tremandsgruppes betroede Udsending, der havde faaet Bomben til at springe. Den menige var bleven staaende midt i Gaarden og forbandede Obersten, Regimentet, Officererne og Doktoren — navnlig Doktoren. En Ordonnans af det indfødte Kavalleriregiment sprængte frem blandt Soldaternes Flok. Han blev halvt løftet, halvt trukket ned fra sin Hest, slaaet paa Skuldrene med mægtige Haanddask, saa at hans Øjne løb i Vand, og kaldt ved alle mulige Kælenavne. Jo, Maverickerne fraterniserede med de indfødte Tropper. Hvem var mon den Agent blandt de sidstnævnte, som, uden at Mulcahy vidste af det, havde arbejdet saa fortræffeligt Haand i Haand med ham?

En Officer luskede, næsten løb, fra Messen over til Kasernen. Han blev overfaldet af den rasende Soldateske, som omringede ham, men ikke fik slaaet ham ihjæl, thi han kæmpede for sit Liv og reddede sig ved at flygte ind i Huset. Mulcahy var grædefærdig af lutter Glæde og Taknemlighed. Om det saa var Arrestanterne i Vagten, saa ruskede de i Jærnstængerne for deres Cellevinduer og hylede som vilde Dyr, og fra alle Belægningsstuerne lød der en Dundren som af store Krigstrommer.

Mulcahy skyndte sig til sin egen Stue. Han kunde næppe høre sig selv tale. Firsindstyve Mænd dundrede med Næver og Hæle løs paa Bordenes Plader og Bukke — firsindstyve Mænd, ophidsede af Mytteri, i Skjorteærmer og med Tornistrene halvvejs pakkede til Marschen ned mod Kysten, fik de to Tommer tykke Planker til at drøne, mens de sang en Melodi, som Mulcahy helt vel kendte — Maverickernes hellige Krigssang:

O lyt, Kammerater, til Larmen fra Nord!
Kosakhestes Hove de dundrer mod Jord,
ved Grænsen er noget i Gære,
noget meget alvorligt paa Færde

Og saa, idet et Bord splintredes under det rasende Akkompagnement:

Hurra! Hurra! Vi drager mod Nordvest,
Hurra! Hurra! Den Vej, vi ønsked mest.
Lad dem høre vort Kor,
mens vi iler mod Nord,
mens i Stormskridt vi nærmer os Kreml!

»Alle Helgene i Saligheden og alle Djævle i Kulilden, hvor er min dejlige, nye, hæleløse Sok?« hylede Horse Egan og rodede i alle andre Tornistre end sit eget. Han var i Færd med at udfylde Mang-

lerne ved sin Mundering, som man bør gøre, førend man drager i Felten, og ved det Stykke Arbejde gælder det, at den stjæler bedst, som stjæler sidst.

»Hoho, Mulcahy, du kommer lige i rette Tid,« raabte han. »Paa Torsdag marscherer vi afsted til et lille, gemytligt Dansebal sammen med Lansenererne her inde ved Siden af.«

En Ambulance-Ordonnans viste sig med en vældig Kurv fuld af Charpi og Bind, som Dronningens Betænksomhed havde skaffet til Veje til Gavn for dem, der senere maatte faa Brug derfor. Horse Egan rullede en Bandage op og svang den lige for Næsen af Mulcahy, mens han sang:

»Lammeuld og Tordenvejr og Voks og Beg og Plastere,
riv og træk kun i dem, de sidder blot des fastere!
Jeg var paa Vej til New Orleans —

Ja, Resten kender du nok, min rare irsk-amerikanske Jødedreng! Du skal Fanden tage mig faa Lov til at slaas for Dronningen, inden fjorten Dage er omme, min søde Ven.«

Et Latterbrøl afbrød ham. Mulcahy stirrede sløvt ud i Rummet. Byd en Dreng trodse sin Fader, naar Theatervognen holder for Døren, eller en ung Pige vise sig egenraadig, naar hendes Moder er i Færd med at lægge den sidste Haand paa hendes

første Balkjole; men forlang ikke af et irsk Regiment, at det skal indlade sig paa Mytteri umiddelbart før et Felttog — naar det har fraterniseret med de indfødte Tropper, som det skal arbejde sammen med, naar det med ti tusind højrøstede Spørgsmaal har tvunget sine Officerer til at gemme sig, naar Arrestanterne danser af Henrykkelse, og de Syge løber ud i fri Luft og nedkalder alle kendte Sygdomme over Doktorens Hoved, fordi han har givet dem Attest for at være »uskikkede til aktiv Tjeneste«. Ved Solnedgang kunde en, der kendte saa lidt til Maverickernes Natur, som Mulcahy, tro, at de var i fuldt Oprør; ved Daggry næste Morgen vilde en Pigeskole have kunnet lære god Opførsel af dem. De vidste, at nu var det Alvor, og at enhver, der gjorde Brud paa den jærnhaarde Disciplin, ikke vilde faa Lov til at komme med i Krigen; og naar vore Soldater beordres nordpaa for en eller anden Ubetydeligheds Skyld, kan intet i Verden faa dem fra den Tro, at de straks skal til at slaa Kosakker ihjæl og koge deres Mad i selve Czarens Palads. Nogle faa af de yngre Mænd beklagede, at de ikke fik mere af Mulcahys Øl, thi under Felttoget skulde der iagttages stræng Afholdenhed, men, som Dan og Horse Egan sagde alvorligt: »Vi har Øllets ædle Giver med os. Nu skal han faa Lov til at drikke paa egen Haand.«

Mulcahy havde slet ikke tænkt sig Muligheden af, at han kunde blive sendt i Krig. Han havde besluttet, at han under ingen Omstændigheder vilde med, men Lykken var imod ham.

»De — syg?« sagde Doktoren, der tidligere havde gjort Tjeneste som Fattighuslæge i Tralee og dér var bleven hærdet. »De lider bare af Hjemve, og saa har De, hvad man kalder Aareknuder, fordi De har levet for godt. En lille, jævn Motion vil kurere Dem for det.«

Og da Mulcahy kom igen, sagde Doktoren:

»Hør, min gode Mulcahy, enhver har Lov til at bede om Sygeattest een Gang. Men kommer han igen, saa giver vi det et grimt Navn. Pas Deres Ting og lad mig ikke høre mere om, at De er syg.«

Jeg skammer mig ved at maatte sige, at Horse Egan i disse Dage studerede Mulcahys Sjælstilstand med sand Nydelse, og at Dan interesserede sig ligesaa meget derfor. Tilsammen bibragte de deres Korporal al den uhyggelige Kundskab om Døden, som falder i deres Lod, der har set Mennesker dø. Egan havde den største Erfaring, men Dan den livligste Fantasi. Mulcahy gøs, naar førstnævnte talte om Kniven som en Mand, der havde et indgaaende Kendskab til dens Brug, eller naar sidstnævnte med Forkærlighed og Udførlighed dvælede ved den

Skæbne, der ramte de Stakler, som saarede og hjælpeløse var blevne oversete af Ambulancen og var faldne i Hænderne paa de afghanske Kvinder.

Mulcahy vidste, at Mytteriet — i hvert Fald foreløbig — var dødt; han mærkede ogsaa, at der var kommen en Forandring i Dans før saa ærbødige Holdning overfor ham, og Horse Egans Latter og hyppige Hentydninger til mislykkede Sammensværgelser bekræftede yderligere alt, hvad Konspiratoren havde gættet sig til. Men det uhyggeligt tillokkende i Fortællingerne om Død fik ham alligevel til at søge de tos Selskab. Han fik mere at vide, end han havde ønsket, og det paa følgende Maade.

Det var den sidste Nat, førend Regimentet afmarscherede til Fronten. Alt rørligt Gods var forsvunden fra Kasernen, og Mændene var altfor spændte til at kunne sove. De nøgne Vægge udsendte en tung, hospitalsagtig Lugt af Klorkalk.

»Og hvad,« sagde Mulcahy i en rædselsslagen Hvisken efter nogen Samtale om det evindelige Ämne, »hvad har du i Sinde at gøre ved mig, Dan?«

Dette Sprog kunde godt være brugt af en snild Konspirator, der vilde berolige en svagere Aand.

»Det faar du at se,« svarede Dan barskt og vendte sig i Sengen. »Eller rettere sagt, det faar du ikke at se.«

Dette var næppe det Sprog, som en svagere Aand vilde bruge. Mulcahy gøs under Sengetæppet.

»Vær nu ikke for slem ved ham,« indskød Egan fra Sengen ved Siden af. »Der er jo givet ham en Mulighed for at pille af paa en pæn Maade. Hør nu, Mulcahy, alt hvad vi forlanger, er, at du for Regimentets gode Navns Skyld skal dø staaende, som det sømmer sig en Mand. Vi træffer Masser af Fjender — flere end tilstrækkeligt. Gaa saa hen og gør, hvad du kan, for at dø paa en anstændig Maade. Saa dør du da i det mindste med et godt Navn. I Betragtning af Omstændighederne er det jo da ikke saa slemt.«

Atter gøs Mulcahy.

»Og hvordan kunde man ønske sig en bedre Død end paa Slagmarken,« tilføjede Dan trøstende.

»Men hvis jeg nu ikke vil?« hviskede Korporalen hæst.

»Der bliver naturligvis en hel Del Krudtrøg,« svarede Dan, idet han satte sig over Ende og opregnede Situationens enkelte Led paa Fingrene, »og et skrækkeligt Spektakel af Skydningen, og vi render op og ned — Regimentet, mener jeg. Men vi to, Horse og jeg, vi holder os til dig, Mulcahy, og slipper dig ikke. Og saa kan det jo være, at der hænder et Ulykkestilfælde.«

»Det er gement handlet imod mig. Lad mig slippe. For Guds Skyld, lad mig slippe. Jeg har aldrig gjort jer nogen Fortræd, og — og jeg har givet Øl, saa tit jeg kunde. Du maa ikke være haard ved mig, Dan! Du er — du var jo med i det. Du vil ikke slaa mig ihjæl, vel?«

»Det er ikke Forræderiet, jeg tænker paa; skønt du burde være glad ved, at hæderlige Mennesker har villet drikke med dig. Det er for Regimentets Skyld. Vi kan ikke have den Skam, at du bringer Skændsel over os. Du gik til Doktoren saa stilfærdig som en syg Kat for at faa Lov til at blive tilbage her i Garnisonen sammen med Fruentimmerne — du, som forlangte af os, at vi skulde styrte ned til Kysten som en Flok Ulve og gøre Oprør, hvad ingen af din elendige Race nogensinde har vovet! Men vi vidste, at du var gaaet til Doktoren, for han fortalte det i Messen, og det er kommen ud blandt hele Regimentet. Da vi nu er dine bedste Venner, tillod vi ikke, at nogen gjorde dig Fortræd — endnu. Vi vil selv sørge for dig. Du kan slaas, med hvem du vil, med os eller med Fjenden, men du kommer aldrig til at ligge i den Seng igen; og der er mere Hæder og maaske færre Prygl at vinde ved at slaas med Fjenden. Nu har du hørt min Mening.«

»Og han sagde rent ud til os, at vi skulde

slutte os sammen med de Indfødte. Det glemte du, Dan,« tilføjede Horse Egan for yderligere at begrunde Dommen.

»Hvad Nytte er det til at plage Mennesket? Een Kugle afgør hele Regnskabet. Sov vel, Mulcahy. Men nu forstaar du mig jo, ikke sandt?«

I flere Uger forstod Mulcahy meget lidt af nogetsomhelst, undtagen at hvor han saa færdedes, i Lejr eller ved Mønstring, stod der ved hans Side to høje Mænd med blide Stemmer, der opfordrede ham til at begaa Harikari — til at dø en anstændig Død under de nærmeste Afghanerknive for Regimentets Æres Skyld — for at der ikke skulde hænde ham noget værre. Men Mulcahy ræddedes for Døden. Han mindedes visse Ting, som Præsterne havde sagt i hans Barndom, og han mindedes at have set sin Moder — ikke hende i New York — fare skrigende op af Søvne for at bede for sin Husbonds Sjæl, der pintes. Det er godt nok at være i Besiddelse af Dannelse og Fornuft, men i Uroens Dage vender den svage Menneskeaand tilbage til den Tro, som den indsugede med Modermælken, og hvis denne Tro ikke kan yde Trøst, følger der Ubehageligheder paa. Desuden vilde den Død, som han skulde møde, være smærtefuld i fysisk Henseende. De fleste Konspiratorer har en livlig Fantasi, og Mulcahy kunde se sig

selv ligge paa Jorden i Nattens Mørke og dø af forskellige Aarsager, der alle var rædselsfulde; Moderen i New York var meget langt borte, og Regimentet — som er en Maskine, der, naar man en Gang er fangen i dens Greb, fører en fremad, hvad enten man vil eller ej — kom Dag for Dag nærmere til Fjenden.

* *
*

De blev førte til Marzun-Katai, og dér kæmpede de med Assistance af det sorte Boneen-Regiment en Kamp, som aldrig er bleven omtalt i Aviserne. Det var efter manges Tro en Følge af Pater Dennis' brændende Bønner, at Fjenden ikke blot indlod sig paa et Slag i aaben Mark, men ogsaa kæmpede med en Haardnakkethed, der gav mangen irsk Moder Grund til Taarer. De samlede sig bag Mure eller foer omkring i det fri i raabende Flokke, og de havde drukket sig Mod til, saa at de ikke en Gang lod sig skræmme af Artilleriilden. Det blev derfor anset for rigtigst at holde en større Kommando i Reserve og afvente det kritiske Øjeblik, der forberedtes af de hylende Shrapnelgranater. Altsaa lagde Maverickerne sig ned i spredte Geledder paa Kammen af en Bakke for at se paa Forestillingen, indtil

der blev Brug for dem. Pater Dennis, hvis Pligt det var at blive bagved Fronten for at trøste de Saarede, havde naturligvis boret sig frem blandt de forreste af sine Drenge og laa, ligesaa lang han var, i Græsset som et sort Marsvin. Mulcahy, askegraa i Ansigtet, kravlede hen til ham og bad om Absolution.

»Vent, til du bliver skudt,« sagde Pater Dennis venligt. »Hver Ting til sin Tid.«

Dan Grady lo, mens han for halvtredsindstyvende Gang pustede et Støvgran væk fra sin blankpudsede Riffels Bundstykke. Mulcahy stønnede og skjulte Hovedet i sine Arme, indtil en paa Lykke og Fromme udsendt Kugle fløjtede som en Snæppe lige over Hovedet paa ham. En almindelig Bevægelse gik som en Bølgegang langs hele Geleddet. Andre Kugler fulgte efter, og et Par Stykker ramte, som et Skrig eller en Stønnen bevidnede. Officererne, der havde ligget ned ligesom Folkene, rejste sig nu og begyndte at gaa roligt op og ned foran deres Kompagnier.

Denne Manøvre, som ikke er beregnet paa Offentliggørelse, men udføres for at berolige Folkene, stiller visse Krav til sin Mand. Man maa ikke skynde sig, man maa ikke se nervøs ud, skønt man véd, at man er Skive for enhver Bøsse indenfor længste Skudvidde, og fremfor alt, hvis man bliver ramt, maa man gøre saa lidt Støj som muligt og sørge for at falde

indad mellem Roderne. Det er denne Stund, naar Luftningen fører det første salte Pust af Krudtrøgen til Næser, der er temmelig kolde i Tippen, og naar Øjet har Tid til at fæste sig ved hver blodrød Tilfældighed — det er denne Stund, der tager mest paa Nerverne. Skotske Regimenter kan udholde det en halv Dag uden at være den mindste Smule mindre ivrige, naar Ventetiden er omme; engelske Regimenter bliver stundom gnavne; men Irlændere er ligesom Franskmænd tilbøjelige til at styrte fremad, een og to ad Gangen, hvad der er akkurat ligesaa galt som at løbe tilbage. Naar den Officer, der kommanderer ventende og nervøse Tropper, er rigtig fornuftig, tillader han dem at synge og høre deres egne Stemmer. Der gaar et Sagn om et engelsk Regiment, som, mens det laa og blev beskudt, afsang »Sam Hall« til Rædsel for dets nys udnævnte, gudeligsindede Oberst. De sorte Boneenere, som laa paa en Høj en halv Fjerdingvej borte, og som havde større Mandefald end Maverickerne, begyndte snart at fortælle enhver, der gad høre det:

Fra Kyst til Kyst det lyder med mægtig Jubelklang:
frit skal Irland være, siger Shan-van Vogh.

»Syng, Folkens,« sagde Pater Dennis roligt. »Ellers ser det ud, som om vi brød os om Afghanernes graa Ærter.«

Dan Grady rejste sig paa Knæ og istemte en Sang, som han, saa vel som de fleste af hans Kammerater, i strængeste Fortrolighed havde lært af Mulcahy — den samme Mulcahy, som nu laa slap og halvt bevidstløs i Græsset, knuget af den klamme Dødsangst.

Kompagni efter Kompagni istemte de Ord, som — efter hvad I. A. A. siger — skal indvarsle den almindelige Rejsning i Irland, og som der er Dødsstraf for at synge i Paahør af andre end dem, der har Ret til at høre dem. Hvisaarsag vi aftrykker dem her.

Paa Retfærds Vægtskaal vejet er Englands stolte Magt,
dets Dødsdom alt er fældet, dets Timeglas udrundet,
og Hævnen skal ej standse, før Dommen er fuldbragt,
dets Folk, dets Tro, dets Sprog som Fortids Drøm forsvundet.

Det var letflydende, velklingende Linier, som kunde faa Hjærtet til at svulme; I. A. A. udretter mere med Pennen end med Bomben. Dan slog Mulcahy muntert paa Skulderen og opfordrede ham til at synge væk. Officererne lagde sig ned igen. Der var ikke længere nogen Grund til at gaa frem og tilbage. Deres Folk beroligede sig selv, saa det rungede:

Guds Moder selv i Himlen har skrevet os den Lov,
at ingen Kætter leve maa paa vore grønne Strande,
ej Barnet ved Brystet, ej Haanden paa Plov —
det Kætterblod skal strømme som Shannons dybe Vande!

»Jeg skal snakke med dig, naar dette her er forbi,« sagde Pater Dennis myndigt ind i Øret paa Dan. »Hvad tror du, det nytter, at du har skriftet for mig, naar du gør denne Slags Dumheder? Du har leget med Ilden, Dan! Jeg skal paalægge dig større Bod i Løbet af en Uge, end —«

»Kom saa med os til Skærsilden, kære Pater! Boneenerne er allerede i Gang, og nu kommer vor Tur.«

Regimentet rejste sig som een Mand, da Hornsignalet klang; men der var en, som rejste sig hurtigere end alle de andre, thi han havde faaet en halv Tomme Bajonet i Læggen.

»Du er nødt til det,« sagde Dan barskt. »Gør det i det mindste paa en anstændig Maade.«

Men hans Ord druknede i Stormangrebets Larm, thi de bageste Kompagnier trængte de forreste fremad, og mens de stormede ned ad Skrænten, sang de endnu:

Ej Barnet ved Brystet, ej Haanden paa Plov —
det Kætterblod skal strømme som Shannons dybe Vande!

Det havde været Meningen, at de skulde synge den Sang overfor Englændere og ikke overfor Afghanere, men den gjorde for Resten ligesaa meget Indtryk paa disse som de vilde irske Hyl.

»De sang, mens de kom løbende,« hed det i Fjendens uofficielle Rapport, som gik fra Landsby til Landsby næste Dag. »De vedblev at synge, og det stod skrevet, at vore Mænd ikke kunde holde Stand, da de kom. Det menes, at der var Troldom i den nævnte Sang.«

Dan og Horse Egan holdt sig i Nærheden af Mulcahy. To Gange forsøgte han paa at løbe sin Vej i Forvirringen. To Gange blev han puffet, sparket og skubbet tilbage ind i en hidsig Nærkamps ubeskrivelige Helvede.

Tilsidst forvandlede hans paniske, overdrevne Frygt sig til en Galskab, der overgik alt menneskeligt Mod. Med Øjne, der stirrede uden at se, med aaben og fraadende Mund, og gispende som en Mand i et koldt Bad styrtede han vanvittig fremad, mens Dan med Besvær fulgte efter. Angrebet standsedes af en høj Lermur. Det var Mulcahy, som med Tænder og Negle kravlede op ad den og slyngede den forbløffede Afghaner, der vilde spærre ham Vejen, ned blandt Bajonetterne. Det var Mulcahy, der — løbende i lige Linie som en gal Hund — førte en

lille Flok ivrige Sjæle mod et netop demaskeret Batteri og kastede sig over Mundingen af en Kanon, mens hans Kammerater dansede rundt blandt Artilleristerne. Det var Mulcahy, der løb videre som i Blinde fra Batteriet ud paa den aabne Slette, hvor Fjenden langsomt trak sig tilbage i smaa Flokke. Hans Hænder var tomme, han havde tabt Hjælm og Livrem, og han blødte af et Saar i Halsen. Dan og Horse Egan havde pustende og ærgerlige kastet sig paa Jorden ved Siden af de erobrede Kanoner, da de opdagede Mulcahys Stormløb.

»Han er gal,« sagde Horse Egan med Kendermine. »Gal af Skræk! Han gaar lige i Døden, og det nytter ikke at raabe paa ham.«

»Lad ham løbe. Pas paa! Skyder vi, rammer vi ham maaske.«

Den bageste af en flygtende Flok Afghanere gjorde omkring ved at høre Lyden af bestøvlede Fødder bagved sig og holdt sin Kniv parat. Nu var der ikke Stunder til at tage Fanger, indsaa han. Hulkende kom Mulcahy styrtende; det fremstrakte Knivsblad gennemborede det forsvarsløse Bryst, og Liget faldt forover, næsten endnu førend et Skud fra Dans Bøsse fældede Drabsmanden og yderligere paaskyndede Afghanernes Tilbagetog.

De to Irlændere gik ud for at hente Liget.

»Han fik Spidsen — det var en let Død«, sagde Horse Egan og tog Liget i Øjesyn. »Men vilde du virkelig have skudt ham, Dan, hvis han var sluppet levende fra dette her?«

»Men nu slap han ikke levende fra det, saa jeg skal ikke kunne sige det. Men jeg tvivler for Resten paa, at jeg vilde have gjort det, paa Grund af alt det Sjov, vi havde af ham — for ikke at tale om Øllet. Hank op i hans Ben, Horse, saa bærer vi ham tilbage. Maaske var det bedst, at det gik, som det gik.«

De bar det stakkels slappe Legeme tilbage til Regimentets Gros, som stod med aabne Munde og støttede sig paa deres Bøsser; og der blev en almindelig Fnisen, da en af de yngste Løjtnanter sagde: »Han var en brav Mand!«

»Pyh!« sagde Horse Egan, da de til Begravelse kommanderede Folk havde skilt ham af med hans Byrde. »Jeg er svært tørstig; og det minder mig om, at nu bliver der ikke mere Øl at hole.«

»Hvorfor ikke?« svarede Dan med et skælmsk Blink i Øjet, mens han lagde sig ned for at hvile sig. »Konspirerer vi maaske ikke alt, hvad vi kan, og har vi ikke Ret til gratis Øl, saa længe vi konspirerer? Hans gamle Moder i New York vil da ganske bestemt ikke lade Sønnens Kammerater dø af Tørst; vi kan jo skrive til hende.«

»Du er et Geni!« sagde Horse Egan. »Naturligvis vil hun ikke det. Jeg vilde ønske, at denne nederdrægtige Krig snart var forbi, saa at vi kunde komme tilbage til Makketutten. Den Højstkommanderende burde min Sandten hænges i sit eget Sabelgehæng, fordi han ikke giver os andet end Vand til at fugte Arbejdet med.«

Saa godt som samtlige Maverickere var af samme Mening som Horse Egan, og derfor skyndte de sig med at faa Arbejdet færdigt snarest muligt, og deres Flid blev belønnet ved, at Freden kom, før de ventede den. »Vi kan kæmpe mod Adams Sønner,« sagde Afghanerne, »men vi kan ikke kæmpe mod Eblis' Sønner, og dette Regiment holder sig aldrig stille paa samme Sted. Lad os derfor overgive os.« Og det gjorde de, og »dette Regiment« marscherede hjemad for at konspirere under Dan Gradys Ledelse.

Men saa fortræffelig Dan end havde været som Underordnet, saa slog det dog fuldstændigt fejl for ham nu, da han skulde være Højstkommanderende — muligvis fordi han lod sig for meget paavirke af den eneste Mand i Regimentet, der var i Stand til at skrive flere forskellige Haandskrifter. Den samme Post, som bragte Mulcahys Moder i New York et Brev fra Obersten, der meddelte hende, hvor tappert

hendes Søn havde kæmpet for Dronningen, og hvor sikker han vilde have været paa at blive indstillet til Victoriakorset, hvis han ikke var faldet, medførte ogsaa en Skrivelse undertegnet — det gør mig ondt at maatte sige det — af bemeldte Oberst og alle Regimentets Officerer, der udtalte deres Beredvillighed til at gøre »alt, hvad der staar i Modstrid med Reglementet, og alle Slags Oprør«, dersom der blot vilde blive sendt en Smule Penge til Dækning af tilfældige Udgifter. Hr. Daniel Grady vilde modtage Kontanterne som Befuldmægtiget for Mulcahy, der »for Øjeblikket var upasselig«.

Begge Breve blev sendt videre fra New York til Tehama-Gade i San Francisko forsynede med Randgloser, der var ligesaa korte, som de var bitre. Tredie Tremandsgruppe læste og saa paa hinanden. Saa brast den anden Mand — han, der havde foreslaaet, at de skulde »slutte sig sammen med de praktiske Afdelinger« — i Latter, og da han havde genvundet Alvoren, sagde han:

»Mine Herrer, jeg haaber, at dette vil være os en gavnlig Lære. Nu er det igen slaaet fejl for os. De Satans Irlændere har taget os ved Næsen. Jeg vidste jo, at det vilde gaa saadan, men« — og han brast igen i Latter — »jeg vilde give adskilligt til at vide, hvad der egentlig laa bagved det hele.«

Hans Nysgærrighed vilde være bleven tilfredsstillet, hvis han havde kunnet se Dan Grady, Regiments-Konspirator i Unaade, søge at forklare sine tørstige Kammerater i Indien, hvorfor der ingen Penge kom fra New York.

En lille Fejltagelse.

Førend han var fyldt de tredive, opdagede han, at der ingen var, som vilde lege med ham. Skønt tre Slægtleds møjsommeligt sammenskrabede Rigdom stod til hans Raadighed, og skønt hans Smag med Hensyn til Bøger, Bogbind, Gulvtæpper, Sabler, Broncesager, lakerede Sager, Malerier, Sølvtøj, Heste, Drivhuse og Agerbrug var veludviklet og frisindet, spurgte den offentlige Mening i hans Hjemland dog, hvorfor han ikke hver Dag gik paa Kontoret, som hans Fader havde gjort før ham.

Derfor flygtede han, og de skraalede efter ham, at han var en upatriotisk Angloman, en af dem, der fødes kun til at nyde, et Menneske, der komplet manglede Almenaand. Han gik med Monokle; han havde bygget en Mur rundt om sit Landsted med en høj, lukket Port i, i Stedet for, at han jo burde have indbudt hele Amerika til at komme og sætte sig i hans Blomsterbede; han bestilte sine Klæder i Eng-

land; og hans Fødebys Presse bandede ham, ligefra Monoklen og ned til Bukserne, i hele to Dage i Træk.

Da han igen dukkede frem i Dagens Lys, var det i det Land, hvor ingen Mennesker vilde tage Notits af nogen ringere Begivenhed, end om en fjendtlig Hær opslog sine Telte i Piccadilly. Dersom han havde Penge og Otium, var England rede til at give ham alt, hvad der lod sig købe for Penge og Otium. Naar Prisen blev betalt, vilde England ingen Spørgsmaal gøre. Han tog sin Checkbog og begyndte at samle — i Begyndelsen forsigtigt, thi han huskede paa, at i Amerika er det Tingene, der ejer Manden. Til sin Glæde opdagede han, at i England kunde han være Herre over sine Ejendele; thi Folk af forskellige Klasser og Arter steg saa at sige op fra Jorden og tog sig stilfærdigt og beskedent af hans Besiddelser. De var fødte og opdragne ene og alene i det Øjemed — Checkbogens tjenende Aander. Naar der en Gang var Ende paa den, vilde de forsvinde paa en ligesaa ubegribelig Maade, som de var komne.

Dette regelmæssige Livs Uigennemtrængelighed irriterede ham, og han stræbte at lære disse Folks rent menneskelige Side at kende. Men det lykkedes ikke, og han maatte trække sig tilbage og lade sig opdrage af sit Tyende. I Amerika demoraliserer Amerikaneren den engelske Tjener; i England opdra-

ger Tjeneren sin Herre. Wilton Sargent søgte at gøre sig til Herre over alt, hvad de lærte ham, ligesaa ivrigt, som hans Fader havde stræbt at ødelægge eller erobre Jærnbanerne i hans Fødeland; og det maa have været et Stænk af den Gamles Jærnbane-Bandit-Blod, der fik ham til for Røverkøb at købe Ejendommen Holt Hangars, hvis tredive Tønder Land store, fløjelsbløde Plæne skraaner, som Gud og Hvermand véd, helt ned til det Store Buchoniske Jærnbaneselskabs firdobbelte Spor. Deres Tog gled næsten uafbrudt forbi, med en Summen som af en mægtig Humlebi om Dagen og en Basken som af stærke Vinger om Natten. Merton Sargents Søn havde god Grund til at interessere sig for dem. Han var selv største Aktieejer i Selskaber, der besad adskillige tusind Mile Spor, byggede efter ganske andre Planer end de engelske, og hvor Lokomotiver uafbrudt peb ved Niveauoverskæringer, og Salonvogne af fabelagtig men smagløs Luksus foer rundt ad Kurver, som det Store Buchoniske vilde have fordømt som usikre, selv paa en Tipvognsbane. Fra Plænens nederste Ende kunde hans Øje følge Skinnerne, der løb saa lige som en Snor ned mod Prest-Dalen, bevogtede af en lang Række Blokposter, og førte videre, højt over enhver mulig Fare, paa en fyrretyve Fod bred Dæmning med Sten-Skraapiller.

Hvis han havde faaet Lov til at følge sit eget Hoved, vilde han have anskaffet sig en privat Salonvogn og holdt den paa den nærmeste Jærnbanestation, Amberley Royal, fem Fjerdingvej borte. Men de Folk, i hvis Hænder han havde lagt sin engelske Opdragelse, kendte kun lidt til Jærnbaner og mindre til Privatwaggoner. Jærnbaner, vidste de, var noget, der eksisterede i den nuværende Samfundsorden til Bekvemmelighed for dem; og Privatwaggoner ansaa de for at være »fuldstændigt amerikansk«. Og Wilton Sargent havde, med sin Stammes Udviklingsævne, sat sig for at blive en lille bitte Smule mere engelsk end selve Englænderne.

Det lykkedes i en beundringsværdig Grad. Han lærte at lade være med at modernisere Holt Hangars, skønt han vilde indlægge Centralvarme; han lærte at lade sine Gæster more sig paa egen Haand; at afholde sig fra overflødige Præsentationer; at opgive visse Manerer, som han havde mange af, og holde fast ved andre Manerer, som man med Møje kan lægge sig til. Han lærte at lade andre Folk, som var fæstede til en bestemt Gærning, opfylde de Pligter, som de blev betalte for. Han lærte — i Parenthes bemærket, af en Grøftegraver paa Godset — at hver Mand, som han kom i Berøring med, havde sin bestemte Plads i Samfundsbygningen, og den Plads

vilde Wilton gøre klogest i at tage Hensyn til. Og som det sidste Mysterium af alle lærte han at spille Golf og spille det godt; og naar en Amerikaner til Bunds forstaar Betydningen af Reglen: »Ikke jage, tag det med Ro og hold Øje med Boldten«, saa er han, praktisk set, bleven en Mand af en anden Nation.

Den øvrige Del af hans Opdragelse gik for sig paa behageligste Maade. Interesserede han sig for nogetsomhelst i Himlen eller paa Jorden eller i Vandene under Jorden? Øjeblikkeligt førte de sikre Hænder, blandt hvilke han var falden, hen til hans Bord netop de Mænd, som havde sagt, gjort, skrevet, undersøgt, udgravet, bygget, udsendt, skabt eller studeret netop denne specielle Ting — Vogtere af Bøger og Billeder fra det britiske Musæum; Specialister i Skarabæer, Kartuscher og ægyptiske Dynastier; Folk, der havde strejfet om i ukendte Lande; Toksikologer; Orkidéjægere; Forfattere til Monografier om Flintredskaber, Tæpper, det forhistoriske Menneske eller den tidligste Renæssancetids Musik. De kom og legede med ham. De gjorde ingen Spørgsmaal; de brød sig ikke en sur Sild om, hvem eller hvad han var. De forlangte kun, at han skulde kunne tale og høre efter paa en høflig Maade. Deres Arbejde gjorde de andetsteds og udenfor hans Synskreds.

Der var ogsaa Kvinder.

»Aldrig,« sagde Wilton Sargent til sig selv, »har en Amerikaner faaet England at se, saadan som jeg ser det.« Og han rødmede under Sengklæderne, naar han tænkte paa sit uigenfødte og rædselsfulde Jeg i de Dage, da han plejede at dampe ned ad Hudsonfloden om Bord paa sin tolv hundrede Tons drægtige, søgaaende Dampyacht for saa at begive sig til sit Kontor bagpaa en Omnibus, holdende fast ved en Læderstrop, imellem en irsk Vaskerkælling og en tysk Anarkist. Hvis nogen af hans Gæster havde set ham i den Situation, vilde de have sagt: »Hvor fuldstændigt amerikansk!« — og den Tone holdt Wilton slet ikke af. Han havde dresseret sig selv til at gaa som en Englænder, og hans Stemme var ogsaa engelsk, saa længe han ikke hævede den. Han gestikulerede ikke med Hænderne, han dæmpede sine Begejstringsudbrud — men der var eet Schibboleth, som han ikke kunde blive af med: han bad altid om »Worcestershire-Saucen«. Det kunde selv hans ulastelige Hushovmester Howard ikke vænne ham af med.

Men det stod skrevet, at hans Opdragelse skulde faa en sælsom og uhyggelig Ende, og endvidere, at jeg skulde være med derved.

Wilton havde mere end een Gang inviteret mig ned til Holt Hangars for at vise mig, hvor godt hans

nye Levemaade klædte ham, og jeg havde hver Gang erklæret den for dadelfri. Hans tredie Indbydelse var mindre ceremoniel end de tidligere, og han lod falde et Vink om en eller anden Sag, med Hensyn til hvilken han ønskede min Medfølelse eller mit Raad eller begge Dele. Naar en Mand begynder at tage sig Friheder med sin Nationalitet, kan Følgen blive et uendeligt Antal Fejlgreb, og det var derfor med allehaande Forventninger, at jeg rejste derned. En høj Dogcart og en Kusk i Holt Hangars sorte Liberi ventede mig ved Amberley Royal Station. Paa Holt Hangars blev jeg modtaget af en elegant og særdeles diskret Person og lodset til mit overdaadige Værelse. Jeg var den eneste Gæst i Huset, og det gav mig noget at tænke paa.

Wilton kom ind paa mit Værelse omtrent en halv Time før Middagen, og skønt han maskerede sit Ansigt med et stærkt broderet Forhæng af Ligegyldighed, kunde jeg dog se, at han ikke var i sit Es. Lidt efter lidt — thi han var nu næsten ligesaa vanskelig at faa sat i Gang som en af mine egne Landsmænd — fik jeg Historien halet ud af ham; den var saa ligefrem i sin Ekstravagance og saa ekstravagant i sin Ligefremhed. Det viste sig, at Hackman fra det britiske Musæum havde været nede hos ham en halv Snes Dage før og pralet af sine Skarabæer.

Hackman har den Vane at bære aldeles uvurderlige Oldsager i sin Slipsnaal eller i sine Bukselommer. Han havde, efter hvad han sagde, opsnappet en Genstand paa dens Vej til Boulak-Musæet og paastod, at den var »en ægte Amen-Hotep — en Dronningeskarabæ fra det fjerde Dynasti«. Nu havde Wilton af Cassavetti, hvis Rygte ikke er hævet over enhver Mistanke, købt en Skarabæ af noget nær samme Skarabæiskhed og havde ladet den ligge i sin Lejlighed i London. Hackman, som kendte Cassavetti, erklærede den paa Lykke og Fromme for et Falskneri. Der opstod en lang Diskussion — Videnskabsmand kontra Millionær, den ene sagde: »Men jeg véd, at det er umuligt,« og den anden: »Men jeg kan og vil bevise det.« For at Sjælen kunde faa Ro, fandt Wilton det nødvendigt paa Stedet at tage til London — en Tur paa ti Mil — for at hente Skarabæen inden Middag. Det var paa dette Punkt, at han begyndte at støde an imod Skik og Brug, hvad der førte til et saa sørgeligt Resultat. Amberley Royal Station var fem Fjerdingvej borte, og at spænde for Vognen vilde tage Tid, hvisaarsag Wilton havde beordret Howard, den ulastelige Hushovmester, til at give Signal til det næste Tog om at stoppe, og Howard, der havde mere Omløb i Hovedet, end hans Herre egentlig troede, havde viftet som rasende med

et rødt Flag ad det næste Tog til London, og det var standset. Her blev Wiltons Beretning noget forvirret. Det lader til, at han forsøgte at komme op i det højligt indignerede Eksprestog, og at en Togfører mere eller mindre voldeligt holdt ham tilbage — halede ham, sandt at sige, baglænds fra en lukket Kupés Vindue. Wilton maa være falden til Jorden med en vis Kraft, thi Resultatet, indrømmede han, blev et større Slagsmaal paa Banelinien, under hvilket han mistede sin Hat og tilsidst blev trukket ind i Bagagevognen og aandeløs tvungen til at sætte sig ned.

Han havde paanødt Manden Penge og — hvad der var meget dumt — forklaret alt, men ikke villet sige sit Navn. I saa Henseende var han haardnakket, thi han saa i Aanden nogle store Artikeloverskrifter i New Yorks Aviser og vidste helt vel, at Merton Sargents Søn ikke kunde vente Barmhjærtighed paa den Side af Atlanterhavet. Togføreren havde til Wiltons Forbavselse afslaaet Pengene med den Motivering, at dette var en Sag, som Selskabet maatte tage sig af. Wilton holdt fast ved sit Inkognito og fandt derfor to Politibetjente ventende paa sig paa St. Botolphs Banegaard. Da han udtalte et Ønske om at købe en ny Hat og telegrafere til sine Venner, advarede begge Politibetjente ham enstemmigt

om, at hvadsomhelst han sagde, vilde blive brugt som Vidnesbyrd imod ham; og dette havde gjort et voldsomt Indtryk paa Wilton.

»De var saa forbandet høflige,« sagde han. »Hvis de havde brugt Stavene, skulde jeg ikke have sagt noget til det; men det var »Vil Herren gaa denne Vej« og »Vil Herren være saa venlig at gaa op ad den Trappe«, indtil de puttede mig i Arrest — i Arrest som en almindelig Drukkenbolt, og jeg maatte tilbringe hele Natten i et beskidt lille Hundehul af en Celle.«

»Ja, det er Følgen af, at De ikke vilde opgive Deres Navn og ikke telegraferede efter Deres Sagfører,« svarede jeg. »Hvad fik De?«

»Fyrretyve Shillings eller en Maaned,« sagde Wilton rask, »næste Morgen ganske tidligt. Vi blev besørgede i en Fart — tre i Minuttet. Et Pigebarn med lyserød Hat — hun blev indbragt Klokken tre om Morgenen — fik ti Dage. Jeg slap formodentlig heldigt. Jeg maa have banket Togføreren fra Vid og Sans, for han fortalte den gamle Knark bag Skranken, at jeg havde sagt, at jeg var Sergeant og samlede Biller paa Skinnerne. Det har man for at ville forklare en Englænder noget.«

»Og hvad sagde De?«

»Ingenting. Jeg længtes bare efter at slippe

væk. Jeg betalte min Mulkt, købte mig en ny Hat og var herhjemme igen inden Klokken tolv næste Formiddag. Jeg havde en Mængde Gæster i Huset, og jeg fortalte dem, at jeg var bleven opholdt af uundgaaelige Grunde, og saa begyndte de at huske, at de havde Forretninger andetsteds. Hackman har formodentlig set Slagsmaalet paa Skinnerne og lavet en Historie ud af det. Jeg antager, at de har kaldt det fuldstændig amerikansk — gid Fanden havde dem! Det er den eneste Gang i mit Liv, at jeg nogensinde har standset et Tog, og jeg vilde heller ikke have gjort det, hvis det ikke havde været for den Skarabæs Skyld. Deres elendige Tog vilde da heller ingen Skade have af at blive standset en Gang imellem.«

»Naa, nu er det hele jo overstaaet,« sagde jeg og kvalte Latteren. »Og Deres Navn kom ikke i Bladene. Men ved nærmere Eftertanke maa De dog indrømme, at det var temmelig — transatlantisk.«

»Overstaaet!« brummede Wilton rasende. »Det er ikke mere end lige begyndt. Den Historie med Togføreren var jo bare et almindeligt, dagligdags Overfald — blot en lille kriminel Geschichte. Men at jeg standsede Toget, er en civil Sag, og det er noget ganske andet. Nu er de ude efter mig i den Anledning.«

»Hvem?«

»Det Store Buchoniske. I Retten mødte en Mand for at varetage Selskabets Interesser i Sagen. I en rolig Krog sagde jeg ham, hvem jeg var, førend jeg købte min Hat, og — naa, lad os nu spise til Middag; saa skal jeg vise Dem Resultaterne bagefter.«

Wilton Sargent var bleven helt varm ved at fortælle om sine Forurettelser, og jeg tror ikke, at min Konversation virkede beroligende paa ham. Tilskyndet af en Skadefrydens Djævel dvælede jeg under Middagen med Forkærlighed og Haardnakkethed ved visse Dufte og Lyd, som er ejendommelige for New York, og som gaar en ægte New Yorker lige til Hjærtet, naar han i Udlandet kommer til at tænke paa dem. Og Wilton begyndte at komme med mange Spørgsmaal om sin Fortids Kammerater — Medlemmer af New Yorks Yachtklub, Folk, som i deres ledige Timer er Ejere af Floder, Landejendomme og Fartøjer, men i Forretningstiden Herrer over Jærnbaner, Petroleumskilder, Hvede og Kvæg. Da vi kom til den grønne Likør, gav jeg ham en særlig fedtet og modbydelig Cigar af den Slags, som sælges i Pandæmoniums Skænkestue med dens Parketgulv, dens elektriske Lamper og dens kostbare Malerier af nøgne Fruentimmer, og Wilton tyggede

paa Enden af Cigaren i flere Minutter, førend han tændte den. Hushovmesteren forlod os, og straks efter begyndte Kaminen i den egepanelede Spisestue at ryge.

»Det er nok en Behagelighed!« sagde han og rodede arrigt op i Ilden, og jeg forstod, hvad han mente. Det lader sig nu ikke gøre at indlægge Centralvarme i Huse, hvor Dronning Elisabeth har sovet.

Den jævne, pulserende Lyd fra et Aftentog, der brusede ned gennem Dalen, kaldte mig tilbage til Forretningerne.

»Hvad var det, De vilde fortælle om det Store Buchoniske?« spurgte jeg.

»Kom med ind i mit Arbejdsværelse. Det er det hele — foreløbig.«

Det var en Bunke Konvolutter, omtrent ni Tommer høj og af et meget forretningsmæssigt Udseende.

»De maa gærne læse dem,« sagde Wilton. »Se, hvis jeg tog en Stol og et rødt Flag og marscherede ind i Hyde Park og sagde de skrækkeligste Ting om eders Dronning og prædikede Anarki og saa videre, forstaar De, saa var der ingen, der vilde bryde sig om det. Politiet — gid Fanden havde det! — vilde oven i Købet beskytte mig, hvis jeg kom i

Ulejlighed. Men for en Bagatel som at standse et elendigt lille, stumprumpet Tog — som oven i Købet løber over min egen Grund — faar jeg hele den britiske Forfatning ned over Hovedet, som om jeg solgte Bomber. Jeg forstaar det ikke.«

»Det gør det Store Buchoniske heller ikke, lader det til,« sagde jeg, mens jeg kiggede i Brevene. »Her skriver Trafikinspektøren, at det er ham fuldstændig ubegribeligt, at noget Menneske kan . . . Død og Plage, Wilton, dér har De sgu lavet en rar Historie!« lo jeg, mens jeg læste videre.

»Hvad komisk er der nu i det?« spurgte min Vært.

»Det lader til, at De, eller Howard paa Deres Vegne, har standset Toget tre fyrre nordfra.«

»Ja, det véd jeg sgu nok! De har skældt mig ud allesammen, lige fra Lokomotivføreren og opefter.«

»Jamen det er Toget tre fyrre — »Indunaen«, som de kalder det — De maa da have hørt Tale om det Store Buchoniskes »Induna«?«

»Hvor Satan skal jeg kunne kende det ene Tog fra det andet? De render jo her forbi hvert andet Minut.«

»Ja vist saa, men dette var nu tilfældigvis »Indunaen«, hele Liniens vigtigste Tog. Det løber syv

og halvtreds engelske Mil i Timen. Det blev sat i Gang i Begyndelsen af Tredserne og er aldrig bleven standset —«

»Tak, Resten kender jeg! Siden Vilhelm Erobreren kom til England eller Kong Karl skjulte sig i Lokomotivets Skorsten. De er akkurat ligesaa gal som alle andre Englændere. Hvis det har løbet saa længe, er det virkelig paa høje Tid, at det bliver standset en Gang eller to.«

Amerikanernaturen begyndte nu at sive ud af Wilton paa alle Kanter, og hans smalle Hænder var i uafbrudt Bevægelse.

»Sæt nu, at De havde stoppet de forenede Staters Kejser-Ekspres eller Vest-Cyklontoget?«

»Ja, sæt, at jeg havde gjort det. Jeg kender Otis Harvey — eller kendte ham i det mindste en Gang. Jeg vilde sende ham et Telegram, og saa vilde han forstaa, at det var af vigtige Grunde. Det er jo netop, hvad jeg har fortalt dette fossile engelske Selskab.«

»Har De da besvaret deres Breve uden at søge Raad hos en Sagfører?«

»Ja, naturligvis har jeg det.«

»Du store Kineser! Videre, Wilton.«

»Jeg skrev til dem, at det vilde være mig en stor Fornøjelse at tale med deres Formand og for-

klare ham hele Sagen med tre Ord. Men det lod sig ikke gøre. Det lader til, at deres Formand maa være en Gud. Han havde altfor travlt, og — ja, De kan jo selv læse det — de forlangte Forklaringer. Stationsforstanderen i Amberley Royal — han ligger ellers som Regel paa Maven for mig — forlangte en Forklaring og det i en Fart. Overhøvdingen paa St. Botolphs Banegaard forlangte en tre fire Stykker, og Hans Ekscellence Stor-Mukkamukken, som smører Lokomotiverne, forlangte en hver eneste Dag. Jeg sagde dem, hvad jeg har sagt dem over halvhundrede Gange, at jeg stoppede deres hellige og ukrænkelige Tog, fordi jeg vilde om Bord i det. Tror de maaske, det var, fordi jeg vilde føle det paa Pulsen?«

»Det sagde De da vel ikke?«

»Føle det paa Pulsen? Nej, naturligvis.«

»Nej, jeg mener »om Bord i det«.«

»Hvad skulde jeg ellers sige?«

»Men kæreste Wilton, hvad Nytte er det til, at Fru Sherborne og Clays og alle de andre nu i fire Aar har arbejdet paa at gøre Dem til Englænder, naar De kommer med den Slags Amerikanismer den allerførste Gang, De bliver ærgerlig?«

»Jeg har ikke mere at gøre med Fru Sherborne og den øvrige Bande. Maa jeg bede om Amerika. Hvad skulde jeg have sagt? »Med Forlov« eller »tusind Tak« eller hvad?«

Nu kunde der ikke længer være Tale om at tage fejl af Mandens Nationalitet. Tale, Bevægelser og Gang, som saa omhyggelig var blevne eksercerede ind i ham, var forsvundne sammen med den laante Maske af Ligegyldighed. Han var en ægte Søn af det yngste Folk, hvis Forgængere var de røde Indianere. Hans Stemme havde faaet den høje, gutturale Galen, som hans Landsmænd har, naar de bliver ophidsede. Udtrykket i hans tæt ved hinanden siddende Øjne var vekselvis unødvendig Frygt, overdreven Ærgrelse, hurtige og formaalsløse Tankerækker, et Barns Tørst efter øjeblikkelig Hævn og et Barns uforstaaende Forbløffelse, naar det har løbet Panden mod det slemme, ækle Bord. Og paa den anden Side, vidste jeg, stod Selskabet og var ligesaa lidt som Wilton i Stand til at forstaa et Muk af det hele.

»Jeg kunde jo købe deres elendige Bane, og det tre Gange,« mumlede han, mens han gik hvileløs frem og tilbage og legede med en Papirkniv.

»De fortalte dem da forhaabentlig ikke det!«

Han svarede ikke; men mens jeg gennemløb Brevene, fik jeg en Fornemmelse af, at Wilton maatte have fortalt dem mange overraskende Ting. Det Store Buchoniske havde først anmodet om en Forklaring paa, hvorfor deres Induna var bleven standset,

og havde dernæst fundet en vis Mangel paa Alvor i den givne Forklaring. De tilraadede derfor »Hr. W. Sargent« at lade sin Sagfører søge en Konference med deres Sagfører, eller hvordan det juridiske Kunstudtryk nu lyder.

»Og det gjorde De ikke?« sagde jeg og saa op.

»Nej. De behandlede mig aldeles, som om jeg var et lille Barn, der havde løbet og leget paa Sporene. Der var ikke mindste Brug for en Sagfører. Fem Minutters rolig Samtale vilde have klaret det hele.«

Jeg gav mig igen i Lag med Brevene. Det Store Buchoniske beklagede meget, at paa Grund af de overvældende mange Forretninger kunde ingen af deres Direktører modtage Hr. W. Sargents Indbydelse til at komme ned og drøfte Sagen. Det Store Buchoniske ønskede udtrykkeligt at fremhæve, at deres Handlemaade ikke dikteredes af nogen ond Villie, og at pekuniær Erstatning ikke var deres Formaal. Det var deres Pligt at vaage over deres Linies Interesser, og disse Interesser kunde ikke opretholdes, hvis der etableredes et Præcedens, i Følge hvilket enhversomhelst af Dronningens Undersaatter kunde standse et Tog midt i Farten. Paa den anden Side (dette var en anden Del af Korrespondancen, i hvilken ikke mindre end fem forskellige Departementer deltog)

indrømmede Selskabet, at der med Rette kunde rejses en vis Tvivl med Hensyn til Eksprestogs Pligter under alvorlige Omstændigheder, og Spørgsmaalet var aabent og kunde forhandles for Domstolene, indtil afgørende Bestemmelser kunde blive trufne — af Overhuset, om nødvendigt.

»Det gjorde fuldstændig Kaal paa mig,« sagde Wilton, som fulgte med i Brevet over min Skulder. »Nu vidste jeg, at jeg endelig var naaet til den britiske Forfatning. Overhuset — Vorherre bevares! Og i ethvert Tilfælde er jeg ikke en af Dronningens Undersaatter.«

»Saa? Jeg troede, at De havde søgt om Indfødsret.«

Wilton rødmede dybt, idet han erklærede, at der maatte hænde den britiske Forfatning mangehaande Ting, førend det kom saa vidt med ham.

»Hvad mener De om hele Historien?« sagde han. »Synes De ikke, at det Store Buchoniske er fra Forstanden?«

»Naa, det véd jeg dog ikke. De har gjort noget, som intet Menneske nogensinde før har tænkt paa at gøre, og nu véd Selskabet ikke, hvad det skal sige til det. Jeg sér, at de tilbyder at sende deres Sagfører og en anden af Selskabets Embedsmænd herned for at drøfte Sagen uden Formaliteter.

Og saa er her et Brev, hvori der foreslaas, at De skal opføre en syv Alen høj Mur, besat med Glasskaar foroven, ved den nederste Ende af Haven.«

»Ja, det er et godt Eksempel paa engelsk Uforskammethed! Den Mand, som foreslaar mig det — ogsaa en af disse storsnudede Funktionærer — skriver, at jeg vil »have megen Glæde af at se Muren vokse Dag for Dag!« Har man nogensinde kendt Mage til Galde? Jeg har tilbudt dem Penge nok til at købe et helt nyt Sæt Waggoner og pensionere tre Generationer Lokomotivførere; men det lader ikke til at være det, de vil have. De venter, at jeg skal gaa til Overhuset og faa afgørende Bestemmelser, og saa bygge Mure i mine ledige Timer. Er de da skrupsplittergale allesammen? Man skulde tro, det var min daglige Levevej at standse Tog. Hvor i hede Helvede skulde jeg kunne kende deres raadne Induna fra et Bummeltog? Jeg tog det første, der kom, og det er jeg allerede een Gang bleven arresteret og mulkteret for.«

»Nej, det var jo, fordi De overfaldt Togføreren.«

»Han havde ikke Ret til at trække mig ud, naar jeg allerede var halvvejs inde af Vinduet.«

»Men hvad vil De da gøre ved det?«

»Deres Sagfører og den anden Embedsmand (mon de ikke kan stole paa deres Folk, siden de

sender dem Parvis?) kommer herned i Aften. Jeg lod dem vide, at jeg som Regel var optaget inden Middag, men de maatte gærne sende mig hele Bestyrelsen paa Halsen, hvis det kunde glæde dem.«

Nu er Besøg efter Middagen — baade Forretningsbesøg og Høflighedsvisitter — ganske vist Skik og Brug i mindre amerikanske Byer, men ingenlunde i England, hvor hver Mand er sin egen Herre om Aftenen. Sandelig, Wilton Sargent havde hejset Oprørets stribede Flag!

»Er det ikke snart paa Tide, at det humoristiske i Situationen begynder at gaa op for Dem, Wilton?« spurgte jeg.

»Jeg kan ikke se noget humoristisk i at overfalde en amerikansk Borger, blot fordi han tilfældigvis er Millionær — det Skind!«

Han tav en kort Stund og vedblev saa:

»Naturligvis. Nu er jeg med!« Han gjorde omkring og kom ophidset hen imod mig. »Det er klart som Blæk. De vil flaa mig, de rare Fyre.«

»Jamen de skriver jo udtrykkeligt, at de ikke ønsker Penge.«

»Det er en Fælde det hele. Ogsaa det, at de tiltaler mig som W. Sargent. De véd meget godt, hvem jeg er. De véd, at jeg er min Gamles Søn. At det ikke er faldet mig ind før!«

»Stop et Øjeblik, Wilton. Hvis De krøb op paa Toppen af St. Paulskirkens Kuppel og udlovede en Belønning til enhver Englænder, som kunde fortælle Dem, hvem eller hvad Merton Sargent var, saa vilde der ikke være tyve Mand i hele London, som kunde gøre Krav paa den.«

»Ja, det ligner deres Øboer-Provincialisme. Men det bryder jeg mig ikke en Cent om. Den Gamle vilde med største Fornøjelse have ødelagt hele det Store Buchoniske. Og det vil jeg saagu ogsaa gøre, for ramme Alvor! Jeg skal vise dem, at de ikke kan kujonere en Udlænding, bare fordi han stopper et af deres smaa Legetøjstog — og jeg har brugt mindst halvtredsindstyve tusind om Aaret herovre i de sidste fire Aar.«

Jeg var glad ved, at jeg ikke var hans Sagfører. Jeg gennemlæste Brevene igen, navnlig det, der anbefalede ham — i en næsten øm Tone, syntes jeg — at bygge en syv Alen høj Teglstensmur for Enden af sin Have, og da jeg var halvvejs igennem det, faldt en Tanke mig ind, som fyldte mig med den reneste Glæde.

Tjeneren aabnede Døren for to Herrer i Diplomatfrakke og graa Benklæder, glatragede, vægtige i deres Tale og i deres Gang. Klokken var næsten ni, men de saa ud, som om de lige kom fra Morgen-

badet. Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor den ældste og højeste af de to skottede til mig, som om der var en hemmelig Forstaaelse imellem os, og heller ikke hvorfor han trykkede min Haand med en for en Englænder ualmindelig Varme.

»Det simplificerer Situationen,« sagde han sagte, og da jeg stirrede forbavset paa ham, hviskede han til sin Ledsager: »Jeg er bange for, at jeg for Øjeblikket vil være til meget ringe Nytte. — Maaske det saa var bedst, at Hr. Folsom talte om Sagen med Hr. Sargent.«

»Det er det, jeg venter paa,« sagde Wilton.

Juristen smilede elskværdigt og sagde, at han saa ikke nogen Grund, hvorfor Vanskeligheden ikke skulde kunne klares ved to Minutters rolig Samtale. Hans Ansigtsudtryk, idet han satte sig ligeoverfor Wilton, var i højeste Grad beroligende. Hans Ledsager trak mig til Side. Mysteriet blev mere og mere ubegribeligt, men jeg fulgte ham lydigt og hørte i det samme Wilton sige med en nervøs Latter:

»Denne Sag har skaffet mig søvnløse Nætter, Hr. Folsom. Lad os for Guds Skyld faa den klaret paa den ene eller den anden Maade!«

»Aha! Har han lidt meget af Søvnløshed i den senere Tid?« spurgte min Mand med en indledende Rømmen sig.

»Det skal jeg virkelig ikke kunne sige,« svarede jeg.

»Saa har De formodentlig først for nylig taget ham under Behandling?«

»Jeg er kommen hertil i Eftermiddag. Og jeg har egentlig ikke nogen under Behandling.«

»Naa, saadan at forstaa. De er her kun for at observere Begivenhedernes Gang — for det Tilfælde, at —«

Han nikkede.

»Ganske rigtigt.«

At observere er jo, naar alt kommer til alt, netop mit Fag.

Han rømmede sig igen og gik saa lige løs paa Sagen.

»Finder De — ja, jeg spørger kun for min egen Belærings Skyld — finder De, at hans Vrangforestillinger holder sig?«

»Hvilke Vrangforestillinger?«

»Naa, de er altsaa variable. Det er overmaade interessant, thi — men skal jeg forstaa det saaledes, at Vrangforestillingens Type varierer? For Eksempel, Hr. Sargent tror, at han kan købe det Store Buchoniske.«

»Har han skrevet det til Dem?«

»Han har gjort Selskabet dette Tilbud — paa

et halvt Ark Brevpapir. Er han muligvis gaaet til den anden Yderlighed og har troet, at han staar i Fare for at blive fattig? Den mærkelige Sparsommelighed, der ligger i Brugen af et halvt Ark Papir, tyder paa, at en saadan Idé kan være faret ham gennem Hovedet; og de to Vrangforestillinger kan eksistere samtidig, men det er ikke almindeligt. Som De sikkert véd, er Vrangforestillingen om uhyre Rigdom — en Slags Højhedsvanvid, som vore Venner Franskmændene nok kalder det — som Regel holdbar og udelukker alle andre.«

I det samme hørte jeg Wilton med sin bedste engelske Stemme sige i den anden Ende af Værelset:

»Men højstærede, nu har jeg jo allerede tyve Gange forklaret, at jeg ønskede at hente den Skarabæ inden Middag. Sæt nu, at det var Dem, der havde glemt et vigtigt juridisk Dokument.«

»Det Anstrøg af Snedighed er overmaade betydningsfuldt,« hviskede min Kollega — siden han endelig vilde have, at jeg ogsaa skulde være Læge.

»Det er mig naturligvis en stor Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab; men hvis De blot havde sendt Deres Formand herned til Middag, kunde jeg have klaret hele Sagen i et halvt Minut. Jeg kunde saamænd godt have købt det Buchoniske af ham i Løbet af den Tid, som Deres Kontorister har brugt til at sende mig disse.«

Wilton lod sin Haand falde tungt paa de blaa Konvolutter, og det gav et Sæt i Sagføreren.

»Men rent ud sagt,« svarede Sagføreren, »det er, om jeg saa maa sige, fuldstændig ufatteligt, selv om det gjaldt de allervigtigste juridiske Dokumenter, at nogen kunde falde paa at standse Eksprestoget tre fyrre — Indunaen — vor Induna, højstærede.«

»Absolut!« lød det fra min Kollega; og han fortsatte i en sagtere Tone, henvendt til mig: »Der hører De igen den haardnakkede Vrangforestilling om Rigdom. Jeg blev tilkaldt, den Gang han skrev det til os. De forstaar jo nok, at det er fuldstændig umuligt for Selskabet til Stadighed at lade deres Tog løbe over en Ejendom, som tilhører en Mand, der hvad Øjeblik det skal være kan tro sig inspireret af Guddommen til at standse hele Trafiken. Hvis han blot havde henvist os til sin Sagfører — men det kunde naturligvis under disse Omstændigheder ikke falde ham ind. Det er Skade — stor Skade. Han er saa ung. Er det for Resten ikke ejendommeligt at lægge Mærke til den absolute Overbevisning om at have Ret, som ligger i de Menneskers Stemmer, der er angrebne af denne Slags Lidelser? Det er hjærteskærende, om jeg saa maa sige. Og saa deres totale Mangel paa Ævne til at følge en sammenhængende Tankerække.«

»Jeg forstaar ikke, hvad De ønsker,« sagde Wilton nu til Sagføreren.

»Den behøver ikke at være mere end syv Alen høj — en overmaade net Bygning; og De vil kunne plante Pæretræer som Espalier paa Solsiden,« sagde Sagføreren i en slet ikke professionel Tone. »Der gives faa Ting i denne Verden, som er behageligere end at se, om jeg saa maa sige, ens egen Vinstok og Figentræ vokse og trives. Tænk blot paa den Gavn og den Glæde, som De kunde have deraf. Hvis De blot vil gøre dette, saa skal vi ordne alle Detaillerne med Deres Sagfører, og det er muligt, at Selskabet vil paatage sig en Del af Omkostningerne. Hermed har jeg fremstillet Sagen i al Korthed, haaber jeg. Dersom De, højstærede, vil interessere Dem for Bygningen af denne Mur og vil være saa venlig at opgive os Deres Sagførers Navn, tør jeg indestaa Dem for, at De ikke skal høre mere fra det Store Buchoniske.«

»Men hvorfor skal jeg skamskænde min Plæne med en Teglstensmur?«

»Graa Flint er overmaade dekorativ.«

»Naa ja, graa Flint, hvis De hellere vil have det. Men hvorfor Satan skal jeg give mig til at bygge Babelstaarne, blot fordi jeg har standset et af Deres Tog een eneste Gang?«

»Det Udtryk, han brugte i sit tredie Brev, var, at han ønskede »at komme om Bord i det«,« hviskede min Kollega til mig. »Det var overmaade interessant — en navtisk Vrangforestilling, der saa at sige faldt sammen med en, der holdt sig paa Landjorden. Hvilken vidunderlig Verden han maa leve i — og vil vedblive at leve i, lige indtil Tæppet falder. Og saa er han oven i Købet saa ung — ganske ung!«

»Naa ja, naar De endelig vil have, at jeg skal tale rent ud af Posen, saa gid Fanden tage mig, om jeg giver mig til at bygge Mure efter Deres Ordrer! Saa kan De føre Kampen gennem alle Instanser, ind i Overhuset og ud igen, og købe Afgørelser i Alenvis, om De vil,« sagde Wilton hidsigt. »Gud Fader bevares, Menneske, jeg har jo kun gjort det een Gang!«

»Vi har for Øjeblikket ingen Garanti for, at det ikke falder Dem ind at gøre det igen; og vi med vor Trafik maa af Hensyn til vore Passagerer forlange en saadan Garanti i en eller anden Form. Der maa ikke skabes et Præcedens. Alt dette kunde være undgaaet, hvis De blot havde henvist os til Deres juridiske Repræsentant.«

Sagføreren saa sig om i Værelset, som om han søgte efter Hjælp. Forviklingen var fuldstændig uopløselig.

»Wilton,« sagde jeg, »maa jeg nu prøve, hvad jeg kan udrette?«

»Gør hvad De vil,« svarede Wilton. »Det lader til, at jeg ikke kan tale engelsk saa at Folk kan forstaa mig. Men en Mur bygger jeg ikke.«

Og dermed kastede han sig tilbage i Stolen.

»Mine Herrer,« sagde jeg langsomt, thi jeg indsaa, at det vilde være længe om at gaa op for Doktoren, »Hr. Sargent er i en meget betydelig Grad interesseret i sit Fædrelands største Jærnbanelinier.«

»Sit Fædrelands?« gentog Sagføreren.

»I hans Alder?« sagde Doktoren.

»Ja vist. Han har arvet dem fra sin Fader. Hr. Sargent er nemlig Amerikaner.«

»Og det er jeg stolt af,« sagde Wilton i en Tone, som om han havde været en Senator fra Vesten, der for første Gang var sluppet løs i Evropa.

»Men højstærede,« sagde Sagføreren og rejste sig halvt, »hvorfor underrettede De ikke Selskabet om denne Kendsgærning — denne overmaade vigtige Kendsgærning — paa et tidligt Stadium af vor Korrespondance? Saa vilde vi have forstaaet det hele. Saa vilde vi have gjort Indrømmelser.«

»Hvad Satan mener De med Indrømmelser? Er jeg en Indianer eller et Daarekistelem?«

De to Herrer saa brødefulde ud.

»Dersom Hr. Sargents Ven straks havde sagt os dette,« sagde Doktoren i en meget stræng Tone, »kunde meget være bleven undgaaet.«

Ak ve! I den Doktor havde jeg skabt mig en Fjende for Livet.

»Jeg fik jo ikke Lejlighed til det,« svarede jeg. »Men nu vil De naturligvis kunne indse, at en Mand, der ejer flere tusind Mil Banelinie, som Hr. Sargent gør, kan være tilbøjelig til at behandle Jærnbaner en Smule mere overlegent end andre Mennesker.«

»Naturligvis. Naturligvis. Han er Amerikaner — det forklarer Sagen. Ganske vist, det var jo Indunaen; men jeg kan meget vel forstaa, at vore transatlantiske Fætres Sædvaner i den Slags Detailspørgsmaal afviger fra vore. Tør jeg spørge, om De altid standser Tog i de nordamerikanske Fristater paa denne Maade, Hr. Sargent?«

»Ved given Lejlighed vilde jeg gøre det; men jeg har endnu aldrig været nødt dertil. Agter De at gøre Sagen til et internationalt Stridsspørgsmaal?«

»De behøver ikke at lade den Historie volde Dem den fjærneste Bekymring mere. Nu indser vi, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at Deres

Handling skulde skabe et Præcedens, og det var det eneste, som vi var bange for. Nu da De forstaar, at vort System ikke lader sig forene med den Slags pludselige Standsninger, er vi fuldstændig sikre paa, at —«

»Jeg bliver her ikke længe nok til at standse flere Tog,« sagde Wilton tankefuldt.

»De vil altsaa vende tilbage til vore Stammefrænder paa den anden Side af den — æ — store Pyt, som De kalder det?«

»Nej, højstærede. Oceanet — det atlantiske Ocean. Det er 750 Mil bredt og tre Fjerdingvej dybt paa sine Steder. Gid det var titusind!«

»Selv er jeg ikke saa stor en Ynder af Sørejser, men jeg holder det alligevel for enhver Englænders Pligt een Gang i sit Liv at studere den store Gren af vor angelsaksiske Race paa den anden Side af Verdenshavet,« sagde Sagføreren.

»Hvis De nogensinde kommer over og faar Lyst til at standse et Tog paa nogen af mine Linier, saa — saa skal jeg tage mig af Dem,« sagde Wilton.

»Mange Tak — mange Tak. Det er meget elskværdigt af Dem. Det vilde sikkert være mig en stor Fornøjelse.«

»Men vi har rent overset den Kendsgærning,«

hviskede Doktoren til mig, »at Deres Ven foreslog at købe det Store Buchoniske.«

»Han ejer saadan noget som mellem tyve og tredive Millioner Dollars — fire à fem Millioner Pund,« svarede jeg med Bevidsthed om, at det vilde være haabløst at komme med Forklaringer.

»Virkelig? Det er en kolossal Rigdom, men det Store Buchoniske er ikke tilfals.«

»Maaske bryder han sig heller ikke om at købe det nu.«

»Det vilde under alle Omstændigheder være en Umulighed,« svarede Doktoren.

»Hvor karakteristisk!« mumlede Sagføreren, der sad og lod hele Sagen passere Revy for sit indre Øje. »Efter hvad jeg har læst, har jeg nok tænkt mig, at Deres Landsmænd altid havde travlt. Og De vilde virkelig være taget til London — ti Mil frem og tilbage — før Middag — for at hente en Skarabæ? Hvor uhyre amerikansk! Men De taler jo aldeles som en Englænder, Hr. Sargent.«

»Det er en Uvane, som jeg kan lægge af. Der er kun een Ting, jeg gærne vilde spørge Dem om. De sagde, at efter Deres System var det ufatteligt, at noget Menneske kunde falde paa at standse et Tog?«

»Det er det ogsaa — absolut ufatteligt.«

»De mener: noget Menneske, der er ved sin Fornufts fulde Brug?«

»Naturligvis. Det vil sige, med Undta —«

»Mange Tak, det var blot det, jeg vilde vide.«

De to Herrer tog Afsked. Wilton vilde til at stoppe en Pibe, men standsede sig selv og tog en af mine Cigarer i Stedet for. Et helt Kvarter var han tavs; saa sagde han:

»De skulde vel ikke have en Liste hos Dem over de Skibe, der afgaar fra Southampton?«

* *
*

Langt borte fra Holt Hangars' Kampestensfløje, mørke Cedre, velholdte Grusgange og grønne Plæner løber der en Flod kaldet Hudson, og dens ujævne Bredder er bedækkede med Paladser, der tilhører Folk, hvis Rigdomme overgaar Gærrighedens Drømme. Her, hvor Bugserbaadens Hyl besvarer Lokomotivernes Piben paa begge Bredder, kan man finde den tolv hundrede Tons drægtige, søgaaende Dampyacht *Columbia*, med elektrisk Lys installeret overalt, for-

niklede Nathuse og en særligt velklingende Dampfløjte, liggende ved sin private Mole, rede til med en Gennemsnitsfart af sytten Knob — og Gud naade den Pram, der kommer i Vejen — at føre Amerikaneren Wilton Sargent ind til hans Kontor.

INDHOLD.

	Side
Min Søndagsudflugt	1
Stormen paa Lungtungpen	28
Kvikvern	39
Fra andre Sfærer	80
»Brugglesmith«	108
En *Deus ex Machina*	139
I Hovedvagten	156
De Hjempermitterede	185
Skibet, som lærte sig selv at kende	203
Maverickernes Mytteri	235
En lille Fejltagelse	273

RUDYARD KIPLING.

Autoriseret Oversættelse.

ENGELSKMÆND I INDIEN.

Kr. 3.25. — Indb. Kr. 4.50.

FRA INDIEN.

Kr. 3.25. — Indb. Kr. 4.50.

SPÆRRET!

Kr. 4.00. — Indb. Kr. 5.50.

LYS OG SKYGGE.

Kr. 4.00. — Indb. Kr. 5.50.

JUNGLE-BOGEN.

Andet Oplag. Kr. 3.00. — Indb. Kr. 4.25.

DEN NYE JUNGLE-BOG.

Kr. 3.00. — Indb. Kr. 4.25.

FIRE FORTÆLLINGER.

Kr. 4.50. — Indb. Kr. 6.00.

LYSET, DER SLUKTES.

Kr. 4.50. — Indb. Kr. 6.00.

KIM.

2 Bind. — Kr. 6.50. — Indb. Kr. 9.00.

HAVETS HELTE.

Kr. 3.50. — Indb. Kr. 5.00.